

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

БРОЈ 6

ГОДИНА I

БЕОГРАД, НОВЕМБАР - 1990.

ЦЕНА 20 ДИН.

Republički sekretarijat za unutrašnje poslove SR Srbije, Sekretarijat u Beogradu, Odeljenje javne bezbednosti Stari Grad, na osnovu čl. 1. st. 4. Zakona o unutrašnjim poslovima, čl. 9. st. 1. tač. 5. Zakona o javnim okupljanjima građana i čl. 135. st. 1, 141. st. 1, 202 st. 1, 206 i 209 Zakona o opštem upravnom postupku, u upravnoj stvari prijave održavanja javnog skupa Centralne otadžbinske uprave Srpskog četničkog pokreta u Beogradu, donosi sledeće:

R E Š E N J E

ZABRANJUJE SE održavanje prijavljenog javnog skupa od strane sazivača Centralne otadžbinske uprave Srpskog četničkog pokreta u Beogradu, zakazanog 11.9.1990. godine u vremenu od 17,00 - 18,00 časova pred spomenikom Knezu Mihailu Obrenoviću u Beogradu.

O b r a z l o ž e n j e

Dr. Vojislav Šešelj u ime Srpskog četničkog pokreta podneo je prijavu javnog skupa - izražavanja protesta povodom odbijanja registracije Srpskog četničkog pokreta od strane Sekretarijata za pravosuđe SR Srbije. Predviđa se učešće zvaničnih predstavnika i drugih opozicionih partija kao podrška protestu stranke Srpski četnički pokret protiv odbijanja registracije, i održaće se 4-5 političkih govora.

Razmatrajući navode iz prijave i sve okolnosti koje predviđa Zakon o javnim okupljanjima građana, koje su od uticaja za donošenje odluke u ovoj upravnoj stvari, ovaj Sekretarijat je našao da je prijava navedenog javnog skupa podneta blagovremeno u smislu člana 4. stav 1. navedenog Zakona.

Ovaj Sekretarijat je takođe našao da bi održavanje javnog skupa od strane grupe građana okupljene u neregistrovanu političku organizaciju Srpski četnički pokret dovelo do remećenja javnog reda i mira i da su se iz tih razloga stekli uslovi iz člana 9. stav 1. tačka 5 Zakona o javnim okupljanjima građana o zabrani održavanja istog, pa je na osnovu toga odlučeno kao u izreci rešenja.

Protiv ovog rešenja dopuštena je žalba Republičkom sekretarijatu za unutrašnje poslove SR Srbije u roku od 15 dana od dana prijema rešenja. Žalba se predaje preko ovog Sekretarijata, Odeljenja javne bezbednosti Stari grad ili neposredno Republičkom sekretarijatu za unutrašnje poslove SR Srbije, taksirana sa 5 dinara u administrativnim tasenim markama.

Rešeno u Republičkom sekretarijatu za unutrašnje poslove SR Srbije, Sekretarijat u Beogradu, Odeljenje javne bezbednosti Stari grad, pod brojem 212 - 174/90 dana 10.9.1990. godine.

УВОДНИК

6

У протеклих месец дана Српски четнички покрет је претрпео нове, жестоке режимске ударе. Комунистичка полиција наставља са малтретирањем наших чланова. Забрањене су биле и демонстрације, које смо заказали за 11. септембар у Београду, али смо их упркос противљењу прерушених србијанских комуниста ипак одржали, и то по правом плуску. У наше редове покушавају убацити полицијске агенте, изазвати забуну и раздор, али при сваком покушају доживљавају неуспех.

Растирују колпортере „Велике Србије“, организовано цепају наше плакате и онемогућавају нам све друге облике страначког деловања, а при томе наилазе на више или мање отворену подршку неких наводно опозиционих партија.

Од Врховног суда Србије нам још није стигла никаква пресуда по нашој тужби поводом режимског одбијања регистрације Српског четничког покрета. Истовремено нас режимски листови обасипају најгнуснијим лажима и клеветатама.

И као врхунац свега, 2. октобра 1990. ухапшен је председник Српског четничког покрета војвода др Војислав Шешељ и, због организовања потписивања захтева за преселење гробнице Јосипа Броза Тита из Београда и уписивања добровољаца за одлазак у Книн, кажњен са петнаест дана затвора. Читав дан је задржан у згради градске полиције, а увече одмах упућен на издржавање казне у затвор у Падинској Скели. Његовом адвокату Милораду Вукосављевићу никако није омогућавано да се сретне са својим клијентом и евентуално уложи жалбу на скандалозно решење. Истовремено др Шешељ је добио позив на издржавање две раније казне од двадесет, односно двадесет пет дана затвора (решења смо објавили у претпрошлом броју „Велике Србије“), а из новина је сазнао да је кажњен са још 20 због рушења македонских обележја са зидова Манастира „Свети Прохор Пчињски“.

Дакле, србијански комунисти су му планирали укупно осамдесет дана затвора, да га држе засуђеног све док се не окончају избори у овој

суженој и ојањеној Србији. За сваки случај, наставили су против војводе Шешеља још три прекршајна поступка: због демонстрација пред зградом Телевизије Београд лепљења плаката и дељења летака у Кнез Михаиловој улици и организовања комеморативног скупа поводом годишњице смрти генерала Драже Михаиловића.

Само су Демократска странка и Српска светосавска странка исказале своју грађанску и слободарску солидарност са Српским четничким покретом и оштро реаговале против повампирене режимске репресије која се опет спроводи методама које су од Тита остале.

Али, брзо и ефикасно је реаговало међународно јавно мишљење. Сва страна штампа је писала о најновијем и најупечатљивијем доказу демократичности будућих Милошевићевих политичких поступака. Брзо и ефикасно се огласила и чланица америчког Конгреса Хелен Делић Бентли и послала телефаксом захтев лично Слободану Милошевићу да одмах пусти на слободу свог најбескомпромиснијег политичког противника.

Власти су очекивале да ће хапшење председника Странке и заопштравање репресивних мера у потпуности разбити Српски четнички покрет. И у томе су се Милошевићевци послушници грдно преварили. Српски четници су одолели свим ударцима, настављајући своју редовну страначку активност. Демонстрирали смо Кнез Михаиловом улицом и захтевали ослобађање нашег председника.

Како смо још увек једина нерегистрована странка, као група грађана

објавили смо кандидатуру војводе др Војислава Шешеља на изборима за председника Републике Србије, што је комунисте натерало да га одмах пуште из затвора, упркос чињеници да му је према правоснажним решењима остало да робија још 64 дана.

У овом броју дајемо преглед наших политичких активности у последњих месец дана, обавештавајући читаоце да смо принуђени, услед недостатка простора, да неке репортаже оставимо за један од наредних бројева.

18. септембра 1990. године у Београду је обновљен рад Српског културног клуба. Његова оснивачка скупштина једногласно је донела одлуку да Српски културни клуб колективно приступи Српском четничком покрету и да делује као његова секција интелектуалаца. Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета на седници од 24. септембра 1990. одлучила је да се прихвати прикључење Српског културног клуба страни српских четника и председника Клуба др Желимира Марковића и секретара мр Рајка Буквића кооптирала за чланове Централне управе.

Удовољавајући молби многобројних читалаца у овом броју поново објављујемо карту српских земаља, коју смо публиковали и у броју 2 „Велике Србије“.

Следећи број ћемо у потпуности посветити кандидатури војводе др Војислава Шешеља на изборима за председника Републике Србије, а у броју осам публиковати репортаже о нашим политичким активностима, предизборној кампањи и већи број ауторских текстова, као и преглед кандидатура чланова Српског четничког покрета, номинованих од стране група грађана за посланичка места у Народној скупштини.

Фотографија на насловној страни:

Српске четничке војводе:
МОМЧИЛО ЂУЛИЋ И ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ВЕЛИКЕ ДЕМОНСТРАЦИЈЕ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА У БЕОГРАДУ

Све ми се нешто чини да је Слоба Милошевић, чим је сазнао да Српски четнички покрет кани да одржи 11. септембра протестни митинг поводом нерегистрације странке, певао са својом свитом по цео дан – ДОЛОЈСКЕ песме. Мора се признати да је прави мајстор у извођењу овог древног ритуала призивања кише (као и осталих временских непогода). Па добро. Ми смо такве (зле и хуле!) среће, па нас је киша пратила једним доообрим делом митинга. Али, иза кише „и сунше огрије“, па је на крају све испало фино и како треба. Додуше, наша се милиција побринула и за ту згоду (читај-кишу), па нам је под паролом „Ништа нас не сме изненадити!“, спремила и „скровиште“: 5-6 „марица“ паркираних

испред Народног музеја (ваљда зато што су наши „органи“ просто заљубљени у уметност?!), чекало нас је у случају да некоме од „свилених“ четника засмета пљусак. За сваки случај. Да не назебемо. А наше „марице“ су комфорне, са грејањем и многим другим погодностима. Плус што бисмо по тој киши имали и бесплатан превоз до СУП-а. Хвала лепо, али ми бисмо радије на кишу. Боље да по нама пљушти Н₂О у ситним порцијама, него палице и псовке.

Милиције – колико ти душа иште. (Паше душе баш нешто и не изгарају од жеље за њима! прим. аут.) Гледају нас, смијуље се, у доколици играју „зуче“ или „тапке“, и све остало чине да би убили време и „напунили батери-

је“ за предстојећи им „јуначки окршај“ са „шешељевцима“ (како се то, иначе, каже за нас, четнике, у СУП-овском жаргону). И тако... Милиција чека – ми се окупљамо, киша пада... пада... И Бог плаче над призором: Толико пендрека и „марица“ око СРПСКИХ ЧЕТНИКА! Око горских царева! И за смех и за сузе. На питање шта ће бити ако удари „петокрака на кокарду“, један од припадника Младих четника Небојша Милошевић, кратко је прокоментарисао: „Па, падаће петокраке, наравно!“ Не, ово није реченица једног хулигана жељног туче. Ово је само револт једног од многобројних младих четника, коме је дојарила тиранија „петокраке“. А таквих као што је он, било је око 4-5 хиљада окупљених испред кафане „Ру-

ски цар". Додуше, уважене колеге из режимских гласила („Борба”, ТВ...) пребројаше нас, па испале да нас има „око двестотињака”. Драге колеге: ми, четници, у толиком броју идемо на кафицу код пријатеља. А ово није била ни чајанка, ни кафенисање, него ПРОТЕСТНИ МИТИНГ СРПСКИХ ЧЕТНИКА! Будите срећни што нисмо лепили плакате по граду да бисмо обавестили СВЕ НАШЕ ЧЛАНОВЕ, јер би нас онда било толико да не бисмо ни на „Маракану” могли сви да станемо. Још мало па ће испасти да је било више новинара, него четника! Свашта! Па није то била „прес конференција”, него бунт четника! Бунт озлојеђених Срба, којима је доста и полиције и комунизма и режима и режимских забрана и малтретирања, који су сити „пендрек правне државе” и лажљивих новина, ТВ-а и новинара, пркос људи којима ни на памет више не пада да трпе безбожје, неверу, кукавичлук, лажну комунистичку демократију и са њоме програмирану српску опозицију. По том кијамету су дошли сви који су могли, јер ни зверке више не би могле да истрпе ово што су они трпели.

И овај скуп, наравно, био је забрањен, иако уредно и на време пријављен (разлози забране свима добро познати). А маса окупљених четника је очекивала да види и чује – војводу. А овај, после „мале препирке” са старешинама присутне нам милиције, одлучио да говор одржи баш ту, на зборном месту где смо се и окупили, у башти испред „Руског цара”. Попео се на импровизовано постоље и у том тренутку је из неколико хиљада грла

загрмело: „ВОЈО – ВОЈВОДО!!!”. После неколико минута, војвода је започео свој говор:

„Браћо и сестре, Срби и Српкиње!
(опет скандирање: ВОЈО – ВОЈВОДО!!!)

Окупили смо се данас да изразимо протест и противљење србијанском комунистичком режиму, који је одбио регистрацију странке Српски четнички покрет. (повици: УАААА!!! звиждупи... БАНДО ЦРВЕНА! БАНДО ЦРВЕНА!)

Ми, српски четници, верни традицији и идеалима Слободана Јовановића, Драже Михаиловића, Драгише

Васића, ми, српски четници, никада се нећемо с таквом одлуком помирити, па макар наша борба и наредних двадесет година трајала!

(ТАКО ЈЕЕЕ!!!!)(ВОЈО – ВОЈВОДО!!!)

Србијански комунистички режим као продужетак Титове тираније и Титове принудне управе над Србијом, успио је да припитоми готово сву осталу српску опозицију. Једини трн у оку им је Српски четнички покрет и зато власт не бира средства да се супротстави нашим политичким акцијама!

(ТАКО ЈЕ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

Шире о нама лажи и клевете, измишљају пучеве! На све могуће начине покушавају Српски четнички покрет опањкати у јавности, а српски четници су данас, слободно се може рећи, чвршћи него икада и знаће да се свим комунистичким маневрима одлучно супротставе!

(ТАКО ЈЕ! ВОЈО – ВОЈВОДО! ВОЈО – ВОЈВОДО! „ОД ТОПОЛЕ, ОД ТОПОЛЕ, ПА ДО РАВНЕ ГОРЕ...”)

Српски четнички покрет окупља само најхрабрије, најодлучније и најважније Србе!

(ТАКО ЈЕ, ВОЈВОДО!)

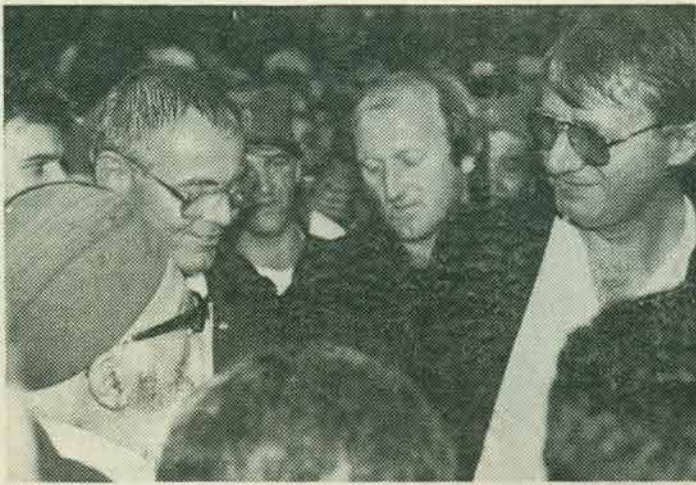
Србе спремне да и своје животе у сваком тренутку положи на бранику Отаџбине!

(ТАКО ЈЕЕЕ! ЖИВЕО ВОЈВОДА!)

Ми, српски четници, данас у измењеним историјским околностима, упражњавамо искључиво мирољубиве методе политичке борбе, и делујемо као демократска политичка странка. Али смо у сваком тренутку спремни да се ставимо у службу свога народа, и да се обрачунамо и са усташким поглавником Туђманом, (ТАКО ЈЕ!)(СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!), да се обрачунамо и са босанским панисламистима, панисламистима из старог Раса, и са оним маке-

донствујућим, који би српске светиње да одметну од српског народа!!!

(ТАКО ЈЕ! ВОЈО – ВОЈВОДО!!!)

Јуче смо добили решење од РСУП Србије којим се забрањује овај наш протестни скуп.

(УААА! УААА! БАНДО ЦРВЕНА! БАНДО ЦРВЕНА! звиждуци)

Ми, српски четници, никада такве одлуке нећемо поштовати и нећемо се по њима равнати! (ТАКО ЈЕ!)

И зато је ово данас, под овим најнеповољнијим метеоролошким условима скуп нашег бунта и нашег пркоса!

(ТАКО ЈЕ! „СПРЕМТЕ СЕ, СПРЕМТЕ ЧЕТНИЦИ...“)

Србијански комунистички режим успео је скоро у потпуности да апсорбује сву некадашњу стару опозицију. Томе режиму служе и људи у које смо се кол'ко до јуче заклињали: и Добраца Ђосић и Михајло Марковић и Антоније Исаковић!

(УААА! УААА! звиждуци) (БАНДО ЦРВЕНА! БАНДО ЦРВЕНА!)

А већина других опозиционих странака данас готово само да глуми опозицију. Њима режим даје приступ и на Радио и на Телевизију, и у режимску штампу. Разуме се, увек у оној мери у којој то комунистима одговара! (ТАКО ЈЕЕ!)

Њихов задатак је да сутра на изборима глуме опозицију, да сутра у парламенту глуме опозицију, да се са-

дашња власт у читавом свету прикзује као демократска. Али, све док Српски четнички покрет као изразито демократска странка нема могућност јавног политичког деловања мирољубивим средствима и методама, у овој суженој Србији нема демократије!

(ТАКО ЈЕ! ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!)

Образлажући своју одлуку, комунистичке власти тврде да ми својим именом вређамо јавни морал. Својим четничким именом, које је понос читавог српства! (ТАКО ЈЕ!) (СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

Ако иједна политичка странка у садашњим условима вређа јавни морал, онда је то комунистичка или социјалистичка странка!

(ТАКО ЈЕЕЕ! КОМУНИСТИ – ФАШИСТИ! КОМУНИСТИ-ФАШИСТИ!)

Тешко је данас замислити да је могуће да постоји нека странка која је гора од ове комунистичке или социјалистичке!

(ТАКО ЈЕ!)

Ко је упропастио ову земљу и овај народ?! Нико други него комунисти!!!

(ТАКО ЈЕ! БАНДО ЦРВЕНА! БАНДО ЦРВЕНА!)

Они би сада да из једног седла председну у друго седло, али да сачувају сву напљачкану имовину у покретним

и непокретним стварима и вредностима!

(ТАКО ЈЕ! КОМУНИСТИ ЛОПОВИ! КОМУНИСТИ ЛОПОВИ!)

Српски народ већ гладује, а комунисти нису у стању да га изведу из ове економске кризе. Зашто нису у стању? Зато што су га они сами у ту кризу и увели. А онај ко нас је у кризу увео, не може нас из кризе ни извадити!

(ТАКО ЈЕ!!!) (ДОЛЕ КОМУНИСТИ!)

Српски четнички покрет је готово једина политичка странка која има комплетан економски, политички и социјални програм. Програм разумљив свим људима, свим Србима, и Српски четнички покрет ће наћи начина да тај програм спроведе у дело!

(ТАКО ЈЕ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

Комунистички режим не бира методе обрачуна са нама, српским четницима! Али после сваког таквог режимског насртаја, наша странка је јача, снажнија и бројнија!

(ТАКО ЈЕ!)

Српски четнички покрет јача и од саме комунистичке мржње. Српски четнички покрет је спреман у сваком тренутку да се стави у службу свога народа и да иде тамо где је најопасније!

(ТАКО ЈЕЕЕ!)

Нама је комунистичка полиција спречила одлазак у Книн. Наредили су превозничкој агенцији да нам ускрати

аутобус чије смо изнајмљивање благо-
времено уговорили. Нама су спречили
промоцију у Лапову. Нама разбијају
јавне демонстрације, хапсе наше акти-
висте, одузимају нам кокарде, мајице
са српским знамењима. Али, ништа
нас од тога неће поколебати и све ћемо
то издржати!

(ТАКО ЈЕ!!!)

(ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВО-
ДО!!!)

Комунисти се данас опет играју де-
мократије. Они би да нам донесу устав,
да нам пропишу устав и да нас натера-
ју да се по том уставу понашамо!

(ТАКО ЈЕ!!!)

Ми то нећемо!!!

(ТАКО ЈЕ!!! НЕЋЕМО!)

Ми не признајемо никакав устав ко-
ји пишу само комунисти! Никакав
устав који не донесе вишестраначки
парламент у коме ће све политичке
странке бити заступљене, а којима на-
род укаже поверење на изборима.

(ТАКО ЈЕ!)

Чему су се још комунисти досети-
ли? Досетили су се да пропишу већин-
ски изборни принцип на овим избори-
ма, који им гарантују, захваљујући
чињеници да ће они сами пребројавати
гласачке листиће, да имају готово
сва места у том новом парламенту!

(НИКАДА!)

Разуме се, они ће се сами постарати
да се тамо нађе и десетак-двадесет оних
наводних опозиционара. Зато што су
њима тамо потребни, зато што ће тамо
да глуме опозиционаре! зато што ће
тамо изражавати нека спорадична про-
тивљења, да би комунисти тим проти-
вљењем ојачали у легитимисању пред
међународним јавним мњењем како су,
наводно, демократска странка и како
су наводно, Србију повели путем демо-
кратије!

(ТАКО ЈЕ! БАНДО ЦРВЕНА! БАНДО
ЦРВЕНА!)

Таква странка каква је комуни-
стичка, односно социјалистичка, не
може српском народу понудити ништа
осим суза и јаука, осим глади, а ми
корачамо у велику, невиђену глад, јер
комунистичке фабрике не могу да по-
слују, а српски народ који је један од
највреднијих народа у Европи, нема од
чега да живи!!!

(ТАКО ЈЕ!!! ВОЈО-ВОЈВОДО!)

(„ДРУЖЕ ТИТО, ДРУЖЕ ТИТО,
ТЕБЕ СРБИ ЛАЖУ)

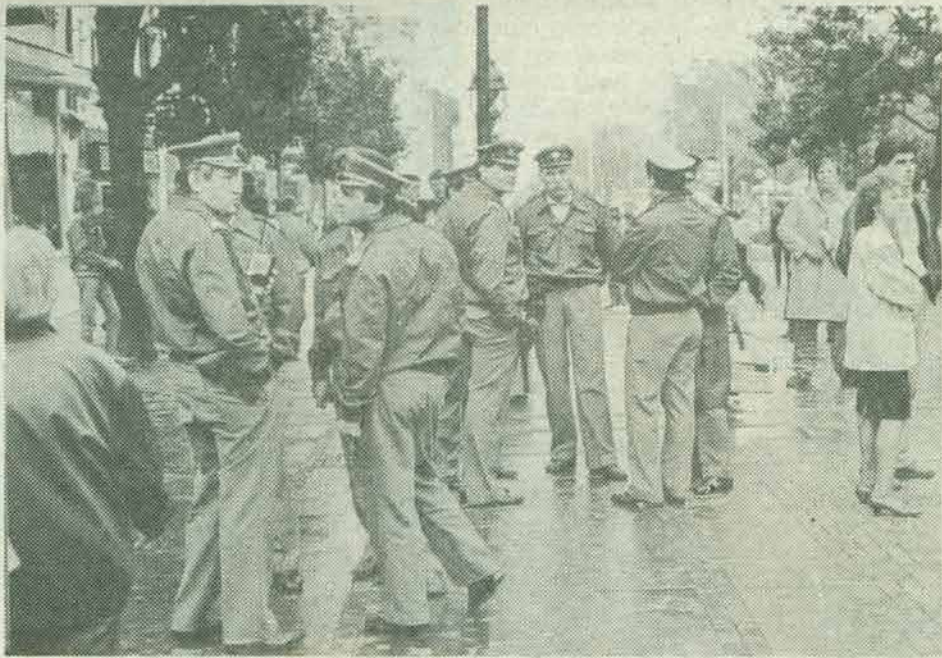
ОНИ ВОЛЕ, ОНИ ВОЛЕ
БЕНЕРАЛА ДРАЖУ!!!”

ЖИВЕО СРПСКИ ВОЈВОДА!
ЖИВЕО ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ!
(ВОЈО-ВОЈВОДО!)

Само су српски четници у стању да
сву земљу врате српским сељацима!
Само су српски четници у стању да
устроје у овој држави такав економски
систем, који ће гарантовати запослење
и хлеб свима.

(ТАКО ЈЕ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!
СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

А није нимало случајно што Српски
четнички покрет данас махом окупља

▶ оне који су највише понижени и највише увређени у српском народу, оне који деценијама нису могли да дођу до изражаја, оне, које је комунистички режим систематски прогонио, оне, чија деца никакво запослење не могу добити, чија деца су изложена као месо на страном тржишту ралне снаге широм Западне Европе!

(ДОЛЕ ТИРАНИЈА! ТАКО ЈЕ! „ШТА СЕ ОНО НА ДИШАРИ СЈАЈИ? БУЈИЋЕВА КОКАРДА НА ГЛАВИ...“)

Ми, српски четници, спремни смо на вишестраначку политичку сарадњу са свим опозиционим странкама. Али, шта се сада десило? Након што је саопштено да су комунистичке власти одбиле регистрацију наше странке, само три опозиционе странке с нама су се солидарисале: Српска светосавска странка... (ЖИВЕЛА!), Покрет за људска права... (ЖИВЕО!) и Демократска странка (ЖИВЕЛА!). Све остале странке, наводно опозиционе, још увек седе скрштених руку, надајући се да ће саме профитирати из наше забране. Не! Ниједна неће профитирати, све те странке ће комунисти изманипулисати, и ујармити, и у своју их службу ставити!

(ТАКО ЈЕ! КОМУНИСТИ-ФАШИСТИ! КОМУНИСТИ-ФАШИСТИ!)

Ми, српски четници водимо политику националног помирења свих Срба, али не под овим условима које заговарају комунисти, под којима ће свето четничко име бити прогањано као окужено! Нећемо дозволити да нам то чине!

(НЕЋЕМО!)

Прво треба да се зна сва истина о нашој недавној прошлости, да се сазна права истина о јуначкој улози српских четника под командом Ђенерала Михаиловића у II светском рату!

(ЖИВЕО ДРАЖА! РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА! ЖИВ ЈЕ ДРАЖА, УМРО НИЈЕ,

ДОК ЈЕ СРПСТВА И СРБИЈЕ!...

..... РАВНА ГОРА ПУНА МИТРАЉЕЗА,

ДОБИО ИХ ДРАЖА ОД ЕНГЛЕЗА...“)

Данас када једино Српски четнички покрет прима ударне комунистичке диктатуре, која се ипак налази на издасу јер ћемо јој крај сигурно ускоро сагледати, српски народ зна да цени ко се бори за његове интересе, а ко само шпекулише да би остварио неке појединачне и групне политичке и финансијске циљеве!

(ТАКО ЈЕ! ЖИВЕО ВОЈВОДА!)

Данас, 50 година од почетка II светског рата након што је комунистима успело да скоро све старе српске четнике побију или по тамницама зајужје, не пуштајући их да живи одаглед изађу, данас је устала пробуђена српска младост да поново уздигне свети четнички барјак и понесе га широм српских земаља!

(ТАКО ЈЕ! ВОЈО-ВОЈВОДО!)

Српски четнички покрет не окупља само четничке ветеране и синове из четничких прогањених породица. Данас Српски четнички покрет окупља и синове из породица Титових партизанских официра и првобораца!

(ТАКО ЈЕ!)

Код њих је сазрело уверење и сазнање која је била права страна у II светском рату, и како је један део српског народа изманипулисан и поведен у грађански братоубилачки рат, за интересе једног белосветског пробисвета, какав је зликовац и злочинац Јосип Броз Тито!

(УААА! звиждуци... ТИТО УСТАША! ТИТО УСТАША!)

Следећа акција коју Српски четнички покрет организује је потписивање захтева да се Јосип Броз Тито и та кућа зла на Дедињу што пре седе из Београда!

(ТАКО ЈЕ! КУЋА ЦВЕЋА НАПОЉЕ! КУЋА СМЕЋА НАПОЉЕ!)

То потписивање ће трајати од 20-30 септембра овде у Улици кнеза Михаила Обреновића. Ако садашњи режим не удовољи нашим захтевима, ми ћемо сами лешину тог злочинца и зликовца избацити напоље!

(ТАКО ЈЕ! ..... ТИТОГРАДЕ, ТИТОГРАДЕ ко ти име даде?

ДАО ТИТО, ДАО ТИТО, никог није пит'о.

ОПЕТ ЋЕШ СЕ, ОПЕТ ЋЕШ СЕ звати Подгорица,

ДА НЕ НОСИШ, ДА НЕ НОСИШ име издајника...“)

Са овог истог места, ми, српски четници, поручујемо и хрватској усташкој власти да не гаје илузије, због чињенице да је сада Српски четнички покрет пре свега изложен ударцима српских комуниста, да не гаје

илузије да ми, српски четници, нећемо бити у стању да заштитимо сваког Србина на подручју данашње наводне републике Хрватске!!!

(СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

Ми, српски четници смо већ имали један окршај са панисламистичком бандом у Малом Зворнику, приликом промоције наше странке. Тамо их је српска полиција чувала! Гађали су нас каменицама. Кад смо покушали да их растерамо, бежали су испред нас к'о највеше кукавице. Онда се полицијски кордон између нас постављао!

(БАНДО ЦРВЕНА! БАНДО ЦРВЕНА!)

Ми, српски четници, спремамо активности широм српских земаља! Ми имамо своје месне одборе и регионалне управе не само на подручју данашње србијанске федералне јединице, него и у српској Македонији, српској Црној Гори, српској Босни, српској Херцеговини, српској Лици, српској Банији, српском Кордуну, српској Славонији и српској Барањи!

ТАКО ЈЕ! ВЕЛИКА СРБИЈА! ВЕЛИКА СРБИЈА!

**„КРАЉУ ПЕТРЕ, КРАЉУ ПЕТРЕ,
МИ БИ ХТЕЛИ ЗНАТИ,
КАКО ЋЕ СЕ, КАКО ЋЕ СЕ,
ОВА ЗЕМЉА ЗВАТИ...”**

ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!

Данас широм света живи око три милиона Срба. Многи од њих су политички емигранти, многи од њих су избегли испод комунистичког терора, комунистичке тираније. Ми, српски четници се залажемо за стварање услова да се сви српски политички емигранти што пре врате у отаџбину!

(ТАКО ЈЕ! ЖИВЕО ВОЈВОДА ЂУЈИЋ!)

Ми, српски четници, посебно се боримо да се са српских четника из другог светског рата скине тај лажни жиг издаје и колаборације који су настојали утиснути комунисти, да се свима њима скину ти атрибути ратних злочинаца које им је тако олако намтнула комунистичка власт. Ми се посебно залажемо да се што пре створе услови за повратак у отаџбину српског четничког војводе Момчила Ђујића!

(ТАКО ЈЕ! ВОЈВОДА ЂУЈИЋ! ВОЈВОДА ЂУЈИЋ!)

**„Комунисти, комунисти,
ваш је земан прош'о,
Момчило је, Момчило је,
из Чикага пош'о...”**

**„Шта се оно, шта се оно
на Динари сјаји?**

**Ђујићева, Ђујићева
кокарда на глави...”**

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!

**„Неће више и не смије,
црвен барјак да се вије...”**

Браћо Срби и сестре Српкиње!

Данас, кад трпимо те последње ударце комунистичке тираније, ми српски четници, поноснији смо него

икада. Поносни смо на своје претходнике, славне следбенике ђенерала Драже Михаиловића!

(ТАКО ЈЕ! ЖИВЕО ДРАЖА МИХАИЛОВИЋ!)

Још прошле године изгледало је да су комунисти у потпуности успели сузбити сваки траг свете четничке борбе у српском народу. Ове године Србија је прошетала, Србија је пропевала четничким песмама и српски народ је поново показао да у њему непрекидно куца живо четничко срце!

(ТАКО ЈЕ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

То четничко срце крвари већ пола века, али још није искварило, нити ће искварити! Трајаће то срце до последњег Србина!

(ТАКО ЈЕ! РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МORA! РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ

МORA! СВИ УЗ ХРИСТА ПРОТИВ КОМУНИСТА!

**„Комунисти, прили врани,
дани су вам одбројани...”**

„Спрем'те се, спрем'те четници...”

Избори који се примичу у Србији, вољом комунистичког режима, биће избори на којима неће учествовати Српски четнички покрет као легална странка. Зато ми те изборе и њихове резултате никада нећемо признати!

(ТАКО ЈЕ!!! КОМУНИСТИ ФАШИСТИ! КОМУНИСТИ ФАШИСТИ!)

Онај ко се помири са таквом комунистичком одлуком, не разликује се ни у чему од комуниста и мораће да сноси све консеквенце!

(ТАКО-ЈЕ! ТАКО ЈЕ!)

Данас, ипак, ми смо веома задовољни, јер Српски четнички покрет већ окупља десет хиљада чланова широм

српских земаља. То је огромна снага, ако имамо у виду с каквим с све тешкоћама суочавамо на терену!

(ТАКО ЈЕ!)

„Комуниста, комуниста нема реденика, нема лепше, нема лепше, војске од четника...“

Видите шта су нам још направиле ове, наводно ДЕМОКРАТСКЕ странке: сазвали су за сутра наводне демонстрације овде, на Тргу. Само дан након наших демонстрација! Ми смо ове демонстрације пре месец дана заказали и објавили у трећем броју „Велика Србија“. А они су заказали за четврти, па померили за дванаести септембар, а одбили наше учешће, иако смо били спремни да учествујемо. И режимска штампа је само њиховом заказивању дала публицитет, а ове наше демонстрације је прехутала!

(ИЗДАЈА! ИЗДАЈА!)

„Бранковић је, Бранковић је устао из гроба,

сад се зове, сад се зове, Милошевић Слоба!...“

Поручујемо тим странкама да ће српски четници и сутра учествовати на њиховим демонстрацијама!

(ТАКО ЈЕ! ТАКО ЈЕ!)

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!

И учествоваћемо на свим јавним скуповима широм српских земаља и свима ћемо давати изразити четнички печат!

(ТАКО ЈЕ!)

„Од Тополе, од Тополе, па до Равне Горе...“

„У Колашин, у ровове, похваташе соколове,

Ухватише сивог тића,

баш војводу Ђуришића...“

„У шумици колибица мала, у колиби чича-Дража слава...“

„Марширала, марширала краља Петра гарда...“

„Ђуришићу, млад мајоре, команданте Црне Горе...“

Браћо Срби и сестре Српкиње!

Приводећи крају ове демонстрације, овај израз српског четничког бунта, имам велику част и задовољство да овде у нашим редовима, поздравим једног старог четничког ветерана, чичу Новака Станојевића!

(ЖИВЕО! дуг аплауз...ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!)

Чича Новак Станојевић је био војни свештеник дринско-романијског корпуса, а ове године, 17. јула, био је једини свештеник Српске православне цркве који је смогао храбрости да одржи...

(СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

...да одржи парастос ђенералу Дражи Михаиловићу у Саборној цркви у Београду.

(ЖИВЕО!)

Браћо Срби и сестре Српкиње!

Чланове наше странке полиција говотова свакодневно саслушава, прати,

уцењује. Али, нама полиција, потпомогнута режимском штампом ништа не може и српски народ увек може рачунати на српске четнике!

(ТАКО ЈЕ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

„Комунисти, комунисти, ништа вам не вреди! Господ с неба, господ с неба, на четнике гледа...“

„Славићемо месец дана кад скинемо Слободана...“

Ове наше данашње демонстрације, само су упозорење србијанском комунистичком режиму. Овде су данас присутни и изасланици Српског четничког покрета из Малог Зворника, из Ниша, из Крушевца, из Лознице, Зајечара, Краљева...

(СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

Данас су овде представници српских четника из свих српских земаља. Ако буде потребно, ми ћемо овде сазвати и десетине хиљада људи!

(ТАКО ЈЕ! ТАКО ЈЕ!)

Па нека комунисти размисле шта им је паметније да раде: па прихвате фер, демократску политичку борбу, или да иду на нас пендресима и политичком бруталношћу!

(ДОЛЕ МИЛИЦИЈА! КОМУНИСТИ ФАШИСТИ!)

Браћо и сестре!

Ми смо предвидели да овај наш данашњи бунт траје тачно један сат. Почели смо у десет минута до 17 часова, позивам вас да завршимо у десет минута до 18 часова да и тиме покажемо нашу унутрашњу страначку дисциплину!!!

(ТАКО ЈЕ!)

Живели!

(ЖИВЕЛИ СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!) ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!

„Спрем'те се, спрем'те четници...“

„Склони Слобо своје партизане, четници ти отаџбину бране...“

„Ђуришићу, млад мајоре...“

„Ој, четници Равне Горе,

збијајте се у редове...“

„Од Тополе, од Тополе, па до Равне Горе...“

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!

„За крст часни против комуниста и са вером у Исуса Христа...“

„Шта се оно, шта се оно, на Динари сјаји...“

Шта рећи после овога? Како прокомментарисати то што се „групица од око двеста четника“ разилазила после митинга нешто дуже од пола сата? Шта учинити да би режимски медији, напokon, рекли истину о многобројном (нерегистрованом!) Српском четничком покрету? Да ли је потребно да формирамо чете да би нас лакше пребројали? Или је, можда, потребно да сви нестанемо, испаримо, шта ли? Е, то се неће догодити. Из неколико разлога:

1. нећемо комунисте да лишимо задовољства при псвању њихових омиљених додолских песмичака

2. нећемо да оставимо толику милицију без леба (тј. посла)

3. нећемо приуштити диригованој српској назови опозицији то задовољство да уживају што Српски четнички покрет више не постоји.

НАПРОТИВ!

Српски четници ће још дуго, дуго да делују и о њима ће се увек чути и причати.

Винета Мариновић

МИТИНГ ДИРИГОВАНЕ ОПОЗИЦИЈЕ

..... Дика ли је била погледати!
Све делије, бољи од бољега:
Вук Драшковић, а са њим Миланче,
мушкарчина – Вељко Губерина,
и сви други јунаци нам љути!
Оленуше свилу и кадифу,
а око њих хиљаду „горила“,
такозваних телохранитеља,
што чувају те мрке вукове,
јуначине и личне хероје.
Губерина кад „загрми“ гласом,
тад се цео Београд „затресе“.
А Миланче, лично перо наше,
од јуначке куће Комненића,
говор пише, свилом чело брише.
Вуче гледа телохранитеља,
па му пуно срце од милине!
Гледа Вуче, мрке брке суче...”

Намерно сам текст о „јуначкој“
нашој опозицији започела десетерцем.
Истина, невешто сроченим, али нека.
Можда ће једног дана народни певач да
испева нешто боље (специјално за гу-

сле), да би могао народ да слави и веко-
вима помиње нашу „опозицију“ кому-
нистима.

Па добро, бре, опозицијо: је'л ти ми-
слиш да су сви Срби толико блесави да
не виде и не чују шта ви радите? Нај-
горе је што сте између овога
„СРПСКА“ и „ОПОЗИЦИЈА“, угурали
и оно „ДЕМОКРАТСКА“. Ма која црна
демократска?!?

Јесте ли ДЕМОКРАТИЧНИ због то-
га што држите митинг, а да се претход-
но нисте ни сетили да српски четници,
уопште, постоје?

Јесте ли ДЕМОКРАТИЧНИ због то-
га што допуштате да вас региструју, а
нас, најјачу опозициону партију нису
и ви због тога ћутите? Одговара вам
то?

Јесте ли ДЕМОКРАТИЧНИ због
компромиса са комунистима? Ако је
услов режима да вам допусти да ми-
тингујете био тај да Српски четнички
покрет никако не учествује, онда сте

„придворише“ и „лижисахани“ (што би
рек'о Његош), а не „чврста српска ДЕ-
МОКРАТСКА опозиција“.

Јесте ли ДЕМОКРАТИЧНИ зато
што нисте ни споменули да је режим
одбио да региструје нашу странку? Да
нас режим малтретира, понижава,
шканира, терорише...?!? НИСТЕ ТО
СПОМЕНУЛИ?!? Свака вам част.

Јесте ли ДЕМОКРАТИЧНИ зато
што сте после митинга искључили оз-
вучење Војиславу Шешељу и збриса-
ли главом без обзира? Таквом се ша-
мару нисмо надали... Нисмо заиста. А ка-
да су Демократској странци требали
четнички бубрези да се подметну под
пендреке пред Телевизијом, онда су
нас звали. И ми блесави – па дошли.
Мислимо – браћа, Срби. Да помогнемо,
да се нађемо. Сада, поводом нереги-
страције наше странке, после месец и
кусур дана једино ДЕМОКРАТИ изла-
доше саопштење у којем нам пружају
подршку. Подршка на папиру?!? Па до-

бро. Могли смо и ми вама пред Телевизију (уместо што смо лично дошли!) да пошаљемо пун контејнер папира, па вам не би ништа помогао.

А и „Светосавци“ су се „прославили“. Ни они ништа. Оно, јес' да су први послали саопштење поводом наше (не)регистрације, али...

Па људи, бре: ми смо сад, после оваквог вашег држања на митингу, сва та ваша саопштења протумачили као телеграме саучешћа поводом одбијања режима да нас региструје, „имате нашу подршку, искрено жалимо, у потпису: та и та странка и остала многобројна родбина...“

Дајте, учините нешто конкретно, практично, опипљиво, да има резултате... А не – папири, папири... ГЛУПОСТИ! Па не скупљамо ми стару хартију, него се боримо за регистрацију странке и за заслужене позиције у овом друштву, које нам, по природи ствари и припадају.

Дан пре вашег митинга, ми, српски четници, одржавамо своје демонстрације: без озвучења, без бине, без декора, без шминке и без маске, (али са много, много милиције!). Дан после нашег, ви на вашем митингу имате све оно што ми нисмо имали, плус што код вас није био ни стоти део милиције, колико код нас: И тако... Јадна наша „прогоњена“ и „обесправљена“ опозиција. ШМРЦ!!! И „ускраћена“ уз то. СРАМО-

ТА! Ни у чему на митингу нисте оскудевали, још су вам само печени јагњаци фалили, па да направите право општеномалошеско весеље. Могли сте и пионире на улици да истерате и да им поделите заставице и каранфиле! Тиме бисте до краја верно представили праву комунистичку манифестацију из доба Јосипа Броза. Ваш театар у коме глумите опозицију био је употребљен и оним парадерима од телохранитеља који су у сицилијанском маниру, држећи руке у унутрашњим џеповима јакни и сакоа (кобајаги с прстом на обарачу пиштоља ил' кратежа), бранили ваше драгоцене животе од евентуалних атентатора. Да цркнеш од мукке! Па ко би вас хтео да убије? Комунисти? Не. Па они су вам и наместили и дириговали овај митинг. Ваше присталице? Апсурд. Па сви који су били за вас, били су само ваш „bodyguard“. И нико више. Српски четници? Па ми нисмо мафијашки, него патриоте. Неко „други“? Не. Па нико pamетан не би потрошио метак на вас.

После свега овога, нико нормалан не би поверовао у ваше шупље приче да сте спремни да погинете за српство и Србију, кад вучете толико обезбеђење на један безазлени митинг. Кад плаћате толике наоружане (или, можда, фол-наоружане?) чуваре да вас „бране“. Од кога? Од српског народа

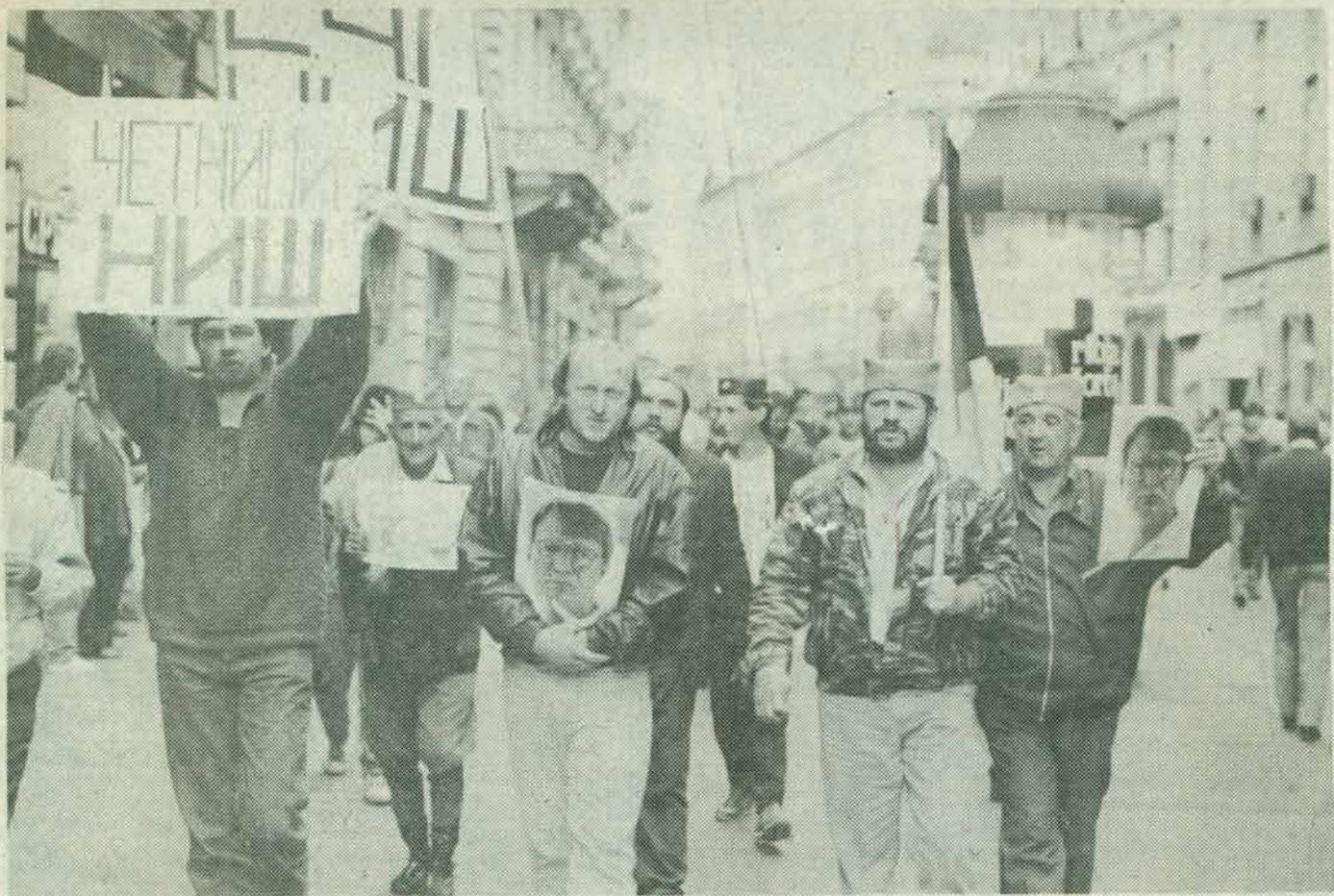
који кљукате патриотско-отужним говораницама? Јадни сте ви и бедни.

Не дај боже да дође до рата! Замислите само наше потенцијалне вође у тим улогама. Губерину, на пример. Замислите њега како „грми“ својим изразито „мушким“ мецосопраном: „Јуриш, јунаци! У бој! За крст часни и слободу златну!“ Ха, ха, ха!!! Ево, већ сад сва дрхтим од смеха! Или, рецимо, Вука Драшковића. Вуче, бој се не бије са прозора ПРЕСС-центра или неке друге грађевине, већ на челу борбене колоне! И не са телохранитељима, каратистима, цулистима и кечерима (ово није Далеки Исток, него Балкан, бато!!!), већ са „јуначким срцем у грудима“. Како теби и Србији могу да помогну аикидо, теквондо, фул-контакт и циу-циу, кад сваки иоле добар стрелац може стрелицом за пикадо или не дај боже метком да заустави ту твоју „армаду“?

Да неће, можда, Милан Комненић са пером у руци, писаћом машином под мишком и марамицом у џепу свиленог сакоа да иде у „одсудну битку за српство и Србију“? Наравно да неће. Па није блесав да крвари гаће по Србији, кад је лепше седети и диванити на митингу окружен телесном стражом.

Или ће, рецимо, Предраг Вулетих да води народ у рат ако до њега (опет кажем: НЕ ДАЈ БОЖЕ!) дође? Па зар ће Пеђа са својих десетак чланова моћи

ишта да уради? Па ти ЊЕГОВИ „либерали“ су се мучили два месеца док нису покупили довољно личних карата за регистрацију странке. Свака њима част на квалитету, али квантитет? Па три добро обучена „специјалша“ би их збрисала са лица земље у року од два минута! Можда ни за толико.

Што се демократа тиче, чисто сумњам да би они и пошли у рат. Забога, па они су за „мирољубиву и демократску коегзистенцију и дијалог“, а тако приземне и варварске ствари као што је рат, њима ни на памет не паљају. Браћо демократи! Па ваљда и сами видите да се причом и демократским дијалогом ништа на овом свету не може постићи. Оно, може се са комунистима договорити митинг крње опозиције, могу се комунисти договорити сами са собом да постану социјалисти, као и то да име Српски ЧЕТНИЧКИ покрет врећа јавни морал, а и Слободан Милошевић се може лепо договорити са Стамбеним да се пресели у вилу од 600 и кусур квадрата... То све може споразумно и на фин начин да се доведе у ред. А остало – јок! Па зар ви мислите да би режим икада пристао на „отворен и демократски дијалог“ са нама, српским четницима? Не би. Они нама на „чашицу разговора“ шаљу „марице“, пендреке и крда милиције. Демократски, нема шта. Ми њима лепу реч – они нама палицу по бубрегу! Одлично! И ви, наравно, учествујете на митингу на којем нема нас, а који је одобрила

„пендрек-власт“. Свака част! Дивота једна! Вала, какву опозицију имамо, цео нам се цивилизовани свет смеје. Са све комунистима у глас. Пардон, са све СОЦИЈАЛИСТИМА у глас. Прво се њима смејао цео свет (и два села више) јер су тако безобразно променили име, „пресвукли се“ итд. А сад они хоће да натерају и нас, српске четнике, да урадимо то исто (да не буду једини предмет смеха!) Али, пошто ми нисмо пристали на компромис, Бог се постарао да им пошаље и нашу смешну опозицију, тако да сад комотно могу да формирају дует забављача светске јавности. Доста су се комунисти компромитовали соло. Сад имају и „другу виолину“ – „СРПСКУ ДЕМОКРАТСКУ ОПОЗИЦИЈУ“. А „симфонија“ коју нам је овај „плек-оркестар“ извео 12. септембра, била је за заплакати.

Важно је да је Вук Драшковић у свом патриотском говору испричао пар вицева, а своје излагање зачинио и „кратким освртом на Лењинов живот и рад“, као и неким тезама и преобимне студије „Достојевски као мислилац“, а Србију ко шљиви. Што се Вукове књижевничке вредности тиче, за Пож, Молитве и Судију-капа доле. Генијално. Али Вуче, окани се политике! Не лежи то теби. Јер, у овом тренутку, ти ниси политичар (а још мање дисидент и опозиционар)! Ти си обична МАРИОНЕТА У РУКАМА КОМУНИСТА. (Пази да ти конци не попуцају!)

Не, не... Добро бити неће. Видимо ми шта се ту спрема. Већини одговара да

српски четници–нестану. Одговара комунистима, одговара усташама, балијама, панисламистима, „македонцима“, „црногорцима“ (и то оним „зеленим“), одговара СПО-овцима, одговара Бугарима и Аустроугарима, „мрзе нас Јапанци и Лилипутанци“ (Б. Ђорђевић), „Црна рука“ и квази-интелектуалци. Пека, нек мрзе. Једино то и могу. Уместо да им се ђонове, пардон, образи закрвене од СТИДА, они се „крвене“ због коалиције са комунистима. Па фино. Власт је права слат. Што би рек'о Волтер: на врло високој положају и на врло високој планини, мало коме се не заврти глава. И ето: прво се у глави завртеле Милошевићу, па је, сиромаш, из чисто здравствених разлога отиш'о на бањско лечење из двособног стана у вилу пречника Маракане, са базеном (ово још није проверено!) и другим погодностима. Затим су и Вук Драшковић и Добрица Ђосић установили исте „тегобе“, па су са све дијагнозом „опијености привременом славом“, отишли Слобиним путем. У том трагању за што вишом фотељом, увукли су се једни другима... хм... под кожу, па сад шурују, не би ли им се како побољшало здравље. Опасан, бре, тај „вирус“ четникус“. Са становишта медицине гледано, тај вирус је вишенаменски, па стога има и неколико назива: „вирус антикroatикус“, „антикомунистикус“, као и „вирус који напада само издајнике српског народа.“ Е, од тог вируса лека нема иако се сви до сада поборојани боре свим силама да изнађу медикамент који ће да 13

спречи или чак (Боже, глупости!) да униште ову „болештину”. Па нек се труде и даље. Најбољи пеницилин за њих је војвода Шешељ са својим присталицама, који је после ових величанствених лагарија изашао на бину и одржао ватрени (само њему својствен говор). Колико је људи остало да га саслуша? Па, овако: ако изузмемо 'иљаду и кусур „горила” (читај телохранитеља) из СПО-а, као и лидере назови опозиције који утекоше куд-који, сва остала маса је слушала српске четнике и скандирала им. Пре него што ови у'ватише маглу, председник Младих четника, господин Срђан Гламочанин, попео се на оближњу бетонску жардињеру и узвикнуо: „Браћо! Ови овде су уз комунисте! Они не дају војводи Шешељу да говори! А ми хоћемо да чујемо војводу! „ТАКО ЈЕ-ЕЕ!!! ВОЈО-ВОЈВОДО! ХОЋЕМО ВОЈУ! ХОЋЕМО ВОЈУ!”

Пастало је комешање. Војводи Шешељу не дају да приђе бини. Он испрва покушава мирно да се разрачуна са несташним Вуковим чуварима, али кад виде да не иде лепим, опалио им је по пар шамара и ови се повукоше. Неко узвикнуо: „Бежи! Шешељ надире!” Ха, ха, ха!!! Вуна Кићо, а? У међувремену је настала бежанија Вука и свите му, као и свих осталих који су му правили друштво на овом карамболу од митинга. (а претходно су се, ви'ш ти врага, досетили да искључе озвучење! А-ХА!)

Елем, Шешељ почиње да говори. Овације, овације... Говори без лаж, без увијања. Излишно је и коментарисати сам ток његовог говора. Шта више рећи после чињенице да је после овог митинга на стотине младића затражило приступницу Српског четничког покрета. Кад је митинг завршио, целокупна маса је кренула за војводом низ Француску улицу. Војвода скрене лево, сви за њим. Он десно, опет сви за њим. Да ово није само обична новинарска „патка”, могли би (али неће!) да посведоче и многобројни фоторепортери који су нас све време пратили и „севали” својим апаратима из свих углова. Закрчен је био и саобраћај. Хаос! Десетак пута смо морали да молимо масу да се разиђе, јер је званични (а и незванични!) митинг завршен. На јелвите јаде, људи су се разишли.

А увече, када смо купили сутрашњу штампу (иако смо то, донекле, и очекивали), угледасмо коментаре и извештаје новинара за које је барон Минхаузен право безазлено детење. Изгледа да су те и такве лаж, у ствари, одбрамбени механизам комуниста (и њихових опозиционих обожаваатеља) од српских четника. Међутим, ми ћемо се послужити Мацинијевом мишљу: ниједна власт се не може дуго одржати ако је не подупиру истина и правда.

МИЛИ МОЈИ, НЕЋЕТЕ ЛИ ВИ ДУГО!!!

Винета Мариновић

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ ОЧИТАЛИ ЛЕКЦИЈУ ДИРИГОВАНОЈ ОПОЗИЦИЈИ

Хлеба и игара

На невеликом простору Трга републике којим доминира статуа кнеза Михаила на коњу, окруженог храмовима српске културе – Народним позориштем, Народним музејом (код нас, бре, све народно, а народ ни леба нема), одржана је у среду 12. септембра, културно уметничка фолклорна приредба под називом „Митинг српске опозиције“. Приредба, заказана за 15 часова, почела је са закашњењем, баш онако како то нама Србима и приличи. Касне нам и возови (а некад смо сатове подешавали по времену њихових долазака), касне почети ТВ емисија (Броза више нема, али их још за живота изштамповао), привреда никако да ухвати корак са Јевропом (али је ту Снежана Пајкић), касне нам деца у школу (не мош их пробудити). Турке изгнасмо после пет векова (то је целих петсто година), Аустроугаре и Немце по неколико пута, за нешто краће време. А сво, са закашњењем од педесет година, „дошло време, ваља војевати“ да се збаце и комунисти. Али мало сутра ће их збацимо. Не знаш више шта су. Ко манекени су, ко да им је Тамара Бакић инструктор.

Пошто су Срби народ који воли светковине, за ову прилику, проде-

стилисана српска опозиција, је свом љубљеном народу приредила фолклорну манифестацију у којој су узели учешћа следећа Културно уметничка друштва (КУД):

КУД Српског покрета обнове
КУД Демократске странке

КУД Радикалне странке
КУД Демократске странке
КУД Либералне странке
КУД Светосавске странке

Права је штета што и Српска партија социјалиста није учествовала са својим КУД-ом. Било би ту ватромета, а богме и јагањца. Имали би смо јединствену прилику да уживо гледамо играчки пар Вук Драшковић - Рада Ламбада. Та ретко виђена слика би посредством Мондо и Евровизије обишла целу земљину куглу, а можда и шире. Уколико се Дуленце Митевић с тим сложи, разуме се. Штета стварно, кеве ми. Нашој радости краја не би било. Од ВУК-оваца се живјет не би могло. Београд би после те приредбе изгледао баш онако како га је у свом роману „Пријатељи“ описао највећи господин послератне српске књижевности – Слободан Селенић. Кладе би се овце и јагањци. Било би бурага и разбацаних прева на све стране. И не до ти Бог да пустиш Волфганга Амадеусовића, па још и Моцарта, како изводи скерно модерато у бе моду за клавир и оркестар. Такву декадентну музику они не воле, као што је ни 1945. нису волели. Може гусле, може ојшање, па ко издржи. Какав Моцарт какви ба- крачи. Београд има да „бидне“ оно што су замислили Херцеговци, ▶

► Личани и љути Пригорци. И немо, бре, да видим неког у фрула панталоне, а сачувај ме Боже да видим неку фрајлу у бунди. Крв ће бре да прокључа.

*„Београд водем кад свиће
Београд волим кад спи“.*

А после феште марш сви на посао, пардон, на Калемегдан у коло. Које Бранково, које оро, које херцеговско-трупачко. Само без гурања, молим. Биће за све места. Широка је душа горштакча.

Но вратимо се нашој приредби. Играла су се разна кола. Било је и оних страначких кола, али мало подале паркираних. Ваља их сачувати за не дај Боже. Срби се нису прославили као Бог зна какви атентатори, али кад већ не дају хеликоптере на кредит, добро је имати приправна кола.

За диригента оркестра био је предвиђен као гост госпоин Ферло Помикало, али се он, баш као и навијачи „Динама“, уплашио балканских бараба, које бије глас да, не само да добро бију, већ и да одишу мирисом, па белог, па црног лука. Так је то огавно. Пошто се госпоин Помикало усерао, заменил га је, исто тако госпоин, Миљенко Прохаска, диригент светског гласа, са мудима мало већим од госпоин Помикала. Веле Загребњани да и Др Франо Туђман има овакву муду, можда чак и највећа, јер се ових дана комотно шетао Скадарлијом са госпоин Месићем. Уз дискретну пратњу, што хрватских, што градских, што републичких, што савезних (их колко их има) специјалаца. Величину свог тестиса демонстрирао је, веле, уживо гостима ресторана „Три шешира“, певајући кајкавске попевке колико га грло носи, а српске на плејбек. Њему старом мештанину београдском није сметао мирис српске кухиње, ал Месићу свака част. Како ли само издржа мирисе српских ђација.

Писам нешто сигуран да се очекује узвратна посета српског председника херојском Загребу, јер је наш председник навикао да се с пута враћа усправно. Но, с обзиром да га бије глас да је „Мирап као мрамор хладан као стена“, не искључује се ни могућност да се на Мирогоју или бар на Тушканцу, зачује она лепа српска:

*„Све од Ниша па до Бање
Душу дало за.....“*

Анимозитети, анимозитети, откуд раји анимозитети.

На светковину је био позван и гост Милош Жутић, легенда свих наших послератних свечаних академија. Он је за ову свечану академију, пардон, митинг, припремио између осталог и ове стихове:

*„Ах, како је земља папуњена
Сидолима свакога изрода!
О, како је лице свемогуће
Мрачна глупост обезобразила!“*

Али како (се) Његош (п)одудара од предвиђеног им програма, госп Жутић је био принуђен да одступи сто посто, а тиме изгуби шансу да свечано обележи хт њадиту јубиларну свечану академију.

име спомене. Али не лези враже. Други, неупоредиво овлашћенији зет Вука Драшковића адвокат Боровоје Боровић, се није сложио са ставом првог овлашћеног, те за трећим и није било више потребе. У том надметању,

ће однос ова два броја дати резултат 1:20, што казује, да се од укупне бирачке популације политиком бави само пет посто становништва, па се и тај проценат дели на укупна број постојећих странака. А све то просто значи да ниједна странка нема шансе да има више од 15.000 чланова. Сва је срећа да у земљи Србији не постоји више вишемилионско чланство КП већ ће се оно или деполитизовати или расподелити на већ постојеће партије.

Кад смо већ код партије СПО, која је, као што смо већ рекли, надгласала осталих пет партија, онда ваља рећи, допало се то неком или не, да она има несумњиву популарност. Већу него свих пет скупа, и ту треба тражити кључ победе једног над петорицом. Али ако хоћемо да кажемо праву истину, онда ваља рећи да снисходљив однос осталих пет партија према партији СПО, треба тражити у неоспорној популарности њеног председника Вука Драшковића. Разуме се, не пада ми напамет да се бавим истраживањем Вукове популарности јер су неке детаљи већ описани у ранијим бројевима око Вука и странке СПО, а сви заједно да цупкају око „неког другог“. Е тај неко други, обезбеђује Вукову политичку проходност. Вук и његова странка су задужени да праве фрку, односно да буду дестабилизујући фактор, а „Неко“ да исправља. Једино у шта нисам сигуран, је, шта ли ће Вук добити за

Фолклорну приредбу су помно пратили (с дистанце до душе) и топла браћа, начикани један иза другог, поред позоришног клошмерла, омиљеног им места сусретања, и својим поцупкивањем и љупким подврискивањем увеличали борбу српске опозиције за политичким осамостаљењем.

Светковина се завршила полагањем свечане заклетве, којом се члници српске ОПОЗИЦИЈЕ заклињу да ће учинит све што је у њих овој моћи да изведу српски народ из мрака. Очекивао сам да ће неко од заклетих члника да исчуна своје срце, и њиме, баш као у оној школској приповести, као лучом покаже пут ка светлости. Штета, био би то обредни чин који би био златним словима уписан у анале новије политичке историје. Овако нам и они, баш као и комунисти понудише крв, зној и сузе. Српски народ им, надам се, неће ништа замерити, јер вероватно нису ни имали ништа боље на репертоару.

Фолклорна представа „српске опозиције“ имала је, као у шпанским комедијама, своју предигру. Учесници у тим предиграма били су овлашћени представници свих културно-уметничких друштава. Како сам обавештен, у предиграма су се ломила копча око тога да ли да се (замислите о дрскости) дозволи учешћа једне законски легализоване партије (СНО), и једне којој је одбачена регистрација (Српски четнички покрет). На једној од фолклорних предигри, господин Александар Чотрић, као овлашћено лице Српског покрета обнове, изјавио је да се он у име СПО слаже са учешћем ових странака (од свег му срца хвала), или, бар да им се

овлашћени представници осталих пет странака бивају поражени, јер је други овлашћени одиграо симултанку, као у СТАРА добра времена. Патер фамилиас се и овог пута показао неупоредиво вештији од своје опозиционе дечице.

Тај однос снага, у коме је један поразно пет, отвара низ питања на која је, колико лако, толико и тешко, дати одговор. Лако, ако се утврди да је тежина једног једнака збиру тежина осталих пет. Ако је бројност чланства мерило снаге неке странке, а треба веровати да јесте, онда је, с обзиром на (мало) бројност чланства узме цифра 300.000 а 6.000.000 као број активне српске бирачке популације, онда

своје несумњиве политичке заслуге. Да ли само пусу или неку од министарских хоклица? Сачекајмо децембарске изборе. Ако мене питате, ја сам за удружену опозицију, али без Вука као шефа параде. Али не и са оваквом опозицијом, јер оваква каква је, не улива нам неку наду у бољу будућност.

Izdavačko preduzeće
ABC product, poslovnica
OBJAVLJUJE

SLUČAJ GOJKO ĐOGO

dokumenti

autora **Hadži Dragana Antića**

Knjiga koja je zabranjena na Sajmu knjiga u Beogradu 1982. godine o stradanju pesnika Gojka Đoga i ponašanju više od hiljadu učesnika u ovoj književno-sudskoj aferi

- Ko je sve u to vreme branio Josipa Broza
- Kako se u ovom slučaju ponašalo Predsedništvo SFRJ, srpsko rukovodstvo, pravosuđe, policija
- Protest srpske inteligencije
- Jedinствена jugoslovenska opozicija u zaštiti slobode stvaralaštva
- Domaći novinari u službi režima i pisanje strane štampe
- Dokumenti o kompletnom istražnom postupku
- Izjave svedoka u istrazi, na suđenju, na partijskim sastancima
- Fotografije sa suđenja gde je bilo zabranjeno snimanje
- Sve peticije napisane u odbranu pesnika
- Knjiga koja je promenila tri štamparije i zbog koje je ugašeno jedno izdavačko preduzeće
- Knjiga koja se mora pročitati da bi se shvatila današnja zbivanja
- Da li je strah od pokojnog Josipa Broza iracionalan
- Da li je samo sistem bio dvoičan ili i mnogi intelektualci

Na porudžbine poslate do 15. novembra odobravamo popust od 20 odsto. Knjiga, obima 450 strana, latinicom u tvrdom povezu i originalnom izdanju zabranjenog dela, izlazi iz štampe do kraja novembra. Cena (bez popusta) 550 dinara

NARUDŽBENICA - INTERVJU

Neopozivo naručujem knjigu SLUČAJ GOJKO ĐOGO dokumenti. Knjiga se naručuje na adresu: ABC produkt - poslovnica „Pečat“, poštanski fah 804, 11000 Beograd, ili preko telefona 011/413-361.

Knjigu naručenu do 15. novembra dajemo sa popustom od 20 odsto. **NARUČENA KNJIGA PLAĆA SE POUZEĆEM POŠTARU**

Ime i prezime

adresa

poštanski broj i mesto

ОТВОРЕНО ПИСМО

СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ

Поштовани г. Милошевићу, још увек се нисте изјаснили јесте ли друг или господин, па се одмах на почетку извињавам што Вас сврставам у групу људи којима можда не желите да припадате.

У ушима и срцима још увек одзвања Ваша реченица: „Овај народ не сме нико да бије!“ Та Вас је реченица довела врло високо. Бојим се да због те висине сада не видите да тај исти народ не само што бију, већ и убијају! Срби гину на Косову и Метохији, Рашкој, усташкој Хрватској... А Ви, господине председниче? Где сте сада? Сви јавни медији су и онако у вашим рукама, зашто се не обратисте овом народу да му кажете шта му ваља чинити? Можда мислите да је овом народу Устав довољан. Мислим да је овом народу доста комунистичких Устава. Американци славе двеста година од проглашења Устава, а ми двеста устава годишње! Па, пише ли г. Милошевићу у том Вашем уставу да је ово српска земља?! Не верујем, јер да пише онда у тој земљи не би могле да се оснивају странке националних мањина! Имају ли Срби у било којој туђој земљи своју странку?! Ко је Вама, г. Милошевићу дозволио да земљу наших прадедова проглашаваате заједничком домовином Срба, Шиптара, Муслимана, Мађара... и осталих народа и народности. (Волео бих да ми објасните значење речи 'народност'). У Србији постоје мађарске, шиптарске, исламске (читај Цихад), али српске се партије не могу регистровати: вређају морал! А чији то морал г. Милошевићу? Комунистички? Па докле то ви комунисти сматрате да можете да будете чувари нечијег морала? Са чијим сте одобрењем и након пола века српски душебрижници?

Ваша (а не народна милиција) пендречи народ који је био тако добар на 'митинзима солидарности'; у времену када сте учвршћивали своју власт. Господине Милошевићу, време политичке полиције је прошло. Године 1946. А. Ранковић је у свом експозеу народној скупштини рекао између осталог и следеће: „По гранама милиција је распоређена: милиција јавног реда и поретка 87%, привредно-финансијска милиција 5%, ватрогасна 5% и саобраћајна 3%“. То је школски пример диктатуре! Јесу ли се ови проценти нешто променили за ово време од пола века? Бојим се да смо тамо где смо и били у то време.

Правећи свој Устав, унели сте допуну на захтев СУБНОР-а о неповредности тековина револуције. Молим и Вас и те ваше борце да ми наведу бар једну од тих тековина. Под условом да тиме не подраумевају све оне пензије добијене са два сведока! САМО ЛУД ЧОВЕК МОЖЕ ДА ТРАЖИ ТЕКОВИНЕ У БРАТОВУБИЈАЧКОМ РАТУ!

1987. 1004. М. Миодраг Богосављевић
ЗАЈЕЧАР

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ У СРЕМСКИМ КАРЛОВЦИМА

Субота, 22. 9. 1990. године, Сремски Карловци. Први дан прославе 300-годишњице сеобе Срба под патријархом Чарнојевићем.

Живописан, и за ту прилику посебно умивен градић-слављеник, спремно је примио и угостио, већ данима најављиваних 300.000 гостију из свих српских земаља и из света. Превоз из Новог Сада и Београда био је заиста беспрекорно организован, уз присуство великог броја милиције.

Још у Београду, на железничкој станици, осећало се да нешто „смирди“. Наиме, повратна карта Београд – Сремски Карловци, до суботе 22. 9. 1990. коштала је 43 динара. Међутим, дана 22. септембра, карта је скупља и кошта 63 динара. Констатујем, композиција је у свом саставу имала и пет вагона са посебним резервацијама за уважене другове и другарице, (па је неко морао то и да плати!).

Нама, српским четницима, у заиста пријатном путовању питомим Сремом, посебно је годила велика присутност милиције, која је веома пажљиво, а да то ми „не приметимо“, слушала сваку нашу реч, а поготово речи родољубивих четничких песама, које су заједно са нама, српским четницима, певали и остали путници. ЧЕТНИЦИМА МНОГО ПРИЈА – ПРУГУ ЧУВА МИЛИЦИЈА!!!

По доласку у Сремске Карловце у колони са заставама и осталим четничким обележјима, стигосмо до Саборне цркве, где смо се помолили богу и упалили свеће. Шетајући живописним градићем приметили смо у народу велике симпатије и радост због нашег доласка.

Културно-уметнички програм се упоредо одвијао на два места, испред Саборне цркве и на великом плацу, где нажалост није било 300.000, него неколико десетина хиљада посетилаца (не знам због чијега пропуста се то догодило!?!). После завршеног службеног програма, господин Председник Слободан Милошевић, са већ препознатљивом својом свитом, креће у шетњу сунцем (не због њега!) обасјаним Сремским Карловцима. Међутим, поред млаког аплауза, чули су се и звиждуци и пароле. Да ли због тога

или не, тек шетња је брже-боље скраћена, а ја сам имао утисак да је свита у повратку изгледала као на филму у добрим старим временима неке бурлеске. (Нешто су се, бре, много брзо вратили!?!)

Ми, српски четници, после ручка у једном од многобројних шатора, у добром расположењу запевамо сложено четничке песме, које је маса Срба прих-

ватила и веома брзо песмом окупирао Карловце.

Дружећи се, кроз разговор и песму, дошло је време повратка у Београд. Делегацију Српског четничког покрета испред отаџбинске управе, сачињавали су: Зоран Дражиловић, др Желимир Марковић и др Бранислав Филиповић, са групом српских четника.

Зоран Дражиловић

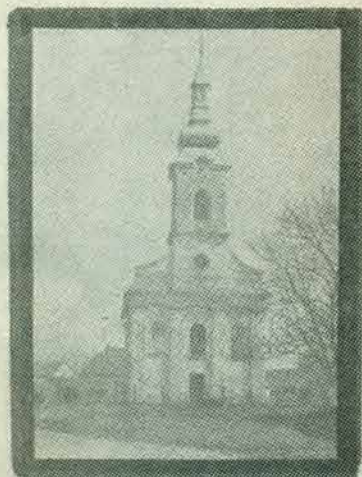
МАНАСТИР
БЕЗДИН

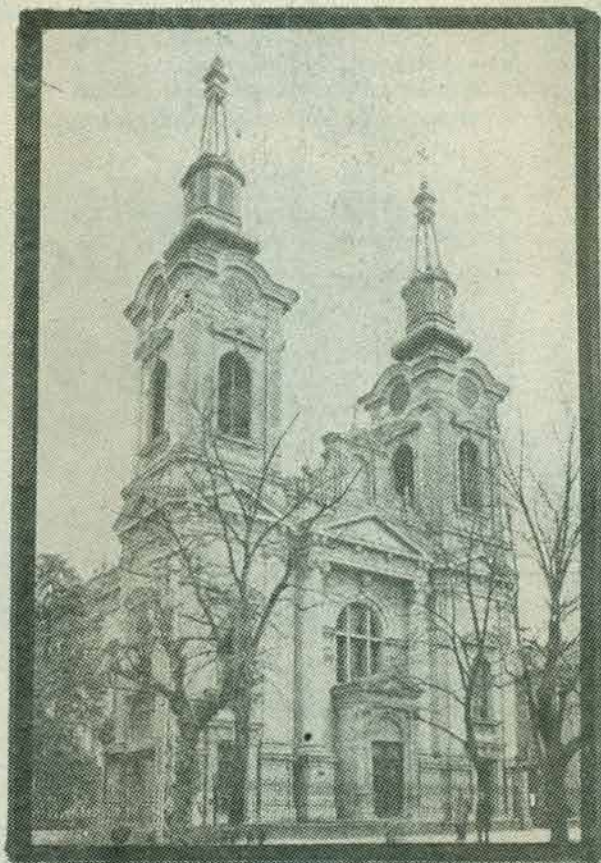
МАНАСТИР ШИШТОВАЦ

МАНАСТИР
СЕН-БУРБЕ

СРПСКА ЦРКВА У
ПЛАВШИЋИМА

САБОРНА ЦРКВА У СРЕМ, КАРЛОВЦИМА

МАНАСТИР
ЛЕПАВИНА

МАНАСТИР
КРУШЕДОЛ

СРПСКА ЦРКВА У РАВЕНИЦИ

МАНАСТИР
ЈАЗАК

ДРУГИ ДАН ПРОСЛАВЕ

Други дан обележавања три века Велике сеобе Срба под Арсенијем Чарнојевићем, протекао је уз присуство педесетак хиљада гостију са свих српских територија и из света. Нас, четнике, на челу са господином војводом др Војиславом Шешељем, маса народа је поздрављала са „Живели нам!“ и „Добро нам дошли, српски четници!“ Одмах по доласку у Саборну цркву, упалили смо свеће за покој душе свих српских мученика. У препуној Саборној цркви присуствовали смо дочеку црквених великодостојника на челу са господином Јованом, загребачко-љубљанским митрополитом, затим епископом сремским, господином Василијем и бачким администратором, господином др Иринејом Буловићем, уз велику пратњу свештеника сремске епархије, као и ђака карловачке богословије.

После одржане литургије, која је протекла у тишини протканом појанем хора свештеника, ми, српски четници, обишли смо просторије Саборне цркве, стару карловачку гимназију, затим више старих и очуваних здања, културно-историјских споменика, неколико изложби а присуствовали богато културно-уметничком програму.

Срби из Загреба, Баније, Книна, Босне, Косова, Метохије, прилазили су на сваком кораку да се рукују са војводом Војиславом Шешељем, попричају са њим, упитају за мишљење, да затраже аутограм на „Великој Србији“, на сликама краља Петра I, ђенерала Драже Михаиловића, на српским чет-

ничким заставама, Повељама, књигама... У свеопштем расположењу огромног броја Срба и, слободно могу рећи ЧЕТНИКА и њихових симпатизера, запевали смо четничке родољубиве песме, праћене бурним одобравањем осталих. Скоро свака српска глава је била са шајкачом и кокардом на њој, како код младих, тако и код старијих присутних гостију. Господину војводи упућена је молба да одржи говор, који је он морао да одбије због поштовања великог празника који је данас Српска православна црква организовала.

Упућен је и велики број позива нама, српским четницима, из, сада нестабилних крајева Србије: из Фоче, Новог

Пазара, са Косова, Метохије, из Книна... Обећали смо да ћемо у најскорије време доћи у та, нама драга места. Испраћени поклицима великог броја наших симпатизера, у поподневним сатима смо напустили Сремске Карловце, са песмом:

„Краљу Петре, краљу Петре,
ми би хтели знати,
како ће се, како ће се,
ова земља звати!?!“

Поручује, поручује
краљица Марија,
нек' се зове, нек' се зове,
Велика Србија...”

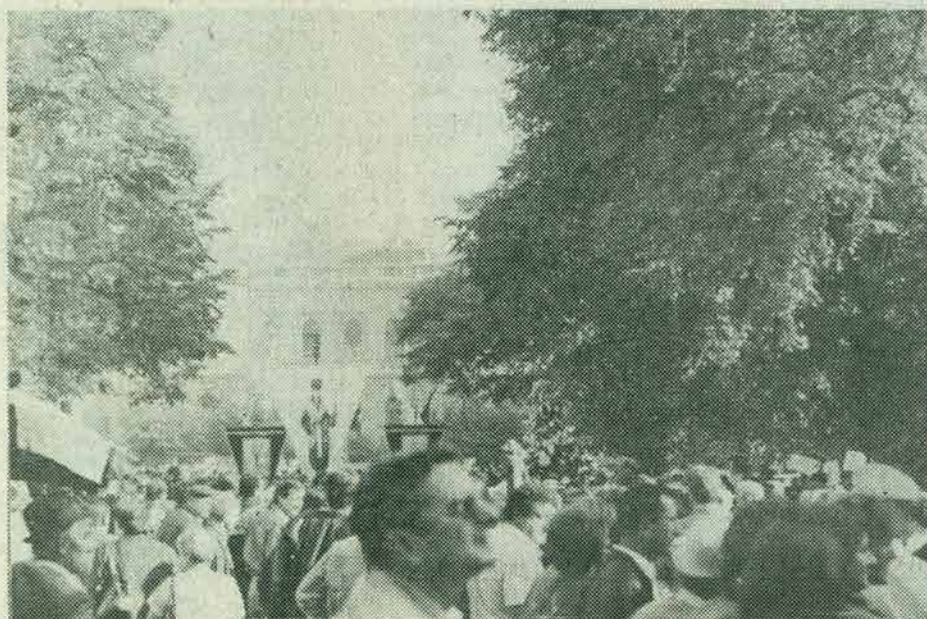
Зоран Дражиловић

ПОЧАСТИ МЕЊАЈУ ПОНАШАЊА

Наш дојучерашњи „вожд“ спустио се међу народ. А народ ништа. Е, није ни раја оно што је некад била. Као што рекох, до јуче су слике нашег „вожда“ красиле зидове наших станова, наших камиона, хладњача и камионета, наших ролшуа и тротинета, до јуче су наши аутомобили били каменовани у Хрватској због тих „икона“, до јуче смо се заклињали у тог нашег „свеча“... Он је први рекао да „народ нико не сме да бије“, он је први дозволио да је јавно пева „Ој, војводи Синђелићу“ (као да се та песма није до тада никада ни певала?!?), он је живео „скромно у двособ-

ном стану“, он је био „прави Србин“, он је био „прави патриота“...

Шта ли се то десило нашем „вожду“, па је одједном „окренуо ћурак наопако“? Шта ли смо ми то згрешили нашем „вожду“, па нас је казнио својом издајом? Зашто одједном неко „сме и мора народ да бије“, и зашто не сме да се пева „Од Тополе, па до Равне Горе...“ (као да се ни то никада није певало?!?), и зашто он више не живи „скромно у свом малоквадратном буџаку“, него се сели у замак од скоро 'иљаду квадрата, и зашто он више није „прави Србин“ него комуниста, односно социјалиста,

и зашто је престао бити патриота??
Зашто је ИЗДАО СРПСКИ НАРОД?

Да ли зато што је продао свој народ и његову љубав за славу? А где ли му је притом нестала част? Слава је нешто што треба стећи; част је нешто што се не сме изгубити. (Шопенхауер)

Да ли је наш „вожд“ издао свој народ зато што се разболео од охолости? Охолост долази пре пропасти, надменост пре пада, вели Библија. Зашто је та нула од човека постала тако охолна? Пуле које се надују, брзо прскају, то је требало да зна. Зар је наш „вожд“ мислио да му је стадо тако блесаво да ће га целог живота слепо следити и жмурети на његове прљавштине? У том случају, наш је „вожд“ врло глуп. А ми још глупљи што смо га уопште за вожда и проглашавали. Хоће ли нам Господ то икада опростити? Питање је.

Мој Слободане: стара слава се губи, ако не дође нова. А ти си, вероватно у својој саможивости и властољубљу мислио да се и од старе славе може дуго опстати. Е не може. Овај народ је сит таквих лидера као што си ти. Овом народу је доста „диктатуре пролетаријата“. Овај народ више не може и неће да чека да се „богови“ смилују и баце му мрвицу милости. Овај народ је озлојеђен, изгубљен, преварен, обманут, нестрпљив, неповерљив. Овај народ је доста чекао. Овај народ је уморан од жртава и непрекидних страхова, преговарања, протестовања, компромиса. Овај народ је жељан правде. ОВАЈ НАРОД ТЕ ВИШЕ НЕ ЖЕЛИ!

Јеси ли био разочаран што ти народ Сремских Карловаца није узвикивао: „Слобо-слободо!“? Јеси ли био разочаран што су многи звиждали кад си се појавио? Јеси ли био изненађен што ти нису приредили свињску даћу у, за тебе специјално подигнутом шатору, до којег би допузао по црвеном тепиху? Мислиш ли да те раја још увек воли и да пада у несвест од среће када те види? Чуди ме, Слобо кућо, да ниси „прошетао“ Сремом у блиндираном ауту. Како ли си се само одважио да изађеш на улицу, међу обичну рају? Или си толико храбар зато што си имао панцир испод одела? Можда се јуначиш зато што те је чувало стотинак телохранитеља? Вукова школа? Или је, можда, Драшковић то видео од тебе?

Зашто ли си скратио шетњу, забога? Зато што те тријес' иљада присутних Срба није фермало ни 2%. Или си се, од напорног хода уморио? Па да. Биће да је то. Знамо ми како је то кад се човек који ни до тоалета не иде без кола, одједном присили да користи сопствене ноге... Баш се ти лепо жртвујеш за Србију. Срби ће то памтити, буди уверен. Срби све памте. Додуше, понекад се праве као да су заборавни, али то није тачно. Памти овај јадни и несрећни народ све. Памти и батине, и пендреке, и затворе, и забране, и виле, и аутомобиле, и лажи, и преваре, и обећања... Ал' највише памти, мој Слобо, издају. И све је у стању овај наш

тужни народ да опрости, али издајникада. Опростио је Србин и нож, и маљ, и омчу, опростио је и гробове, и ломаче, и Голе Отоке, и „пасја гробља”. Али, ево већ 600 година не опрашта Бранковићу... Не заборавља се издаја тако лако. Проклет смо ми народ, Слободане. Проклет. Прати нас, изгледа клетва Лазарева још од Косова. А ти први си се, као Србин, огрешио о Косово. Ти први си могао да зауставиш гамад Шиптарску на нашој светој земљи. Али ниси. Искористио си сузе косовских мајки и муку косовског народа да би успео да се попнеш на трон славе и богатства. То се не заборавља, Слободане Милошевићу. Зар те ниједног трена не гануше боли Србаља, тих нападених душа, тих анатемисаних људи? Зар ти ниједном не паде на памет да, док се ти башкариш у луксузу, многи Срби црче да би отхранили своју децу, нашу будућност? Зар си хтео да будеш нови Тито? Јеси. Баш то си хтео, Слободане. С тим, што си још гори од тог зликовца. Он је био Хрват, католик, усташа, борио се за свој народ, за усташтво и за католичанство. А ти си, нажалост, Србин. И издајник, каквог мајка није још рађала. И за ту издају нећ платити, Бранковићу.

Не. Није ово претња. Ово је само једна вечна истина о казни која стиже сваког издајника. Правда је спора, али достижна. И ти је се, све више и више, бојиш.

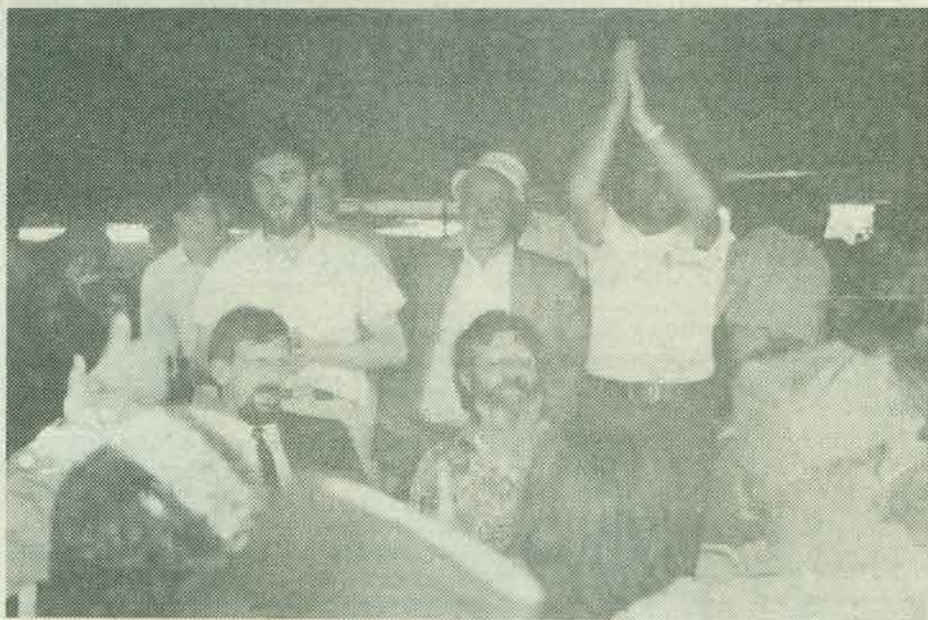
Да ли те је макар стид од свега што си учинио? Није. Види се то по твојем понашању. По понашању кабахахије, незаситог среброљупца и обожаваоца власти, који мисли да је Један и Једини. Мислиш да ће те чекати загробна слава и обожавање, као што се десило и после Титове смрти. Али ни то није дуго трајало. И његову ћемо лешину, ако Бог велики да, избацити са свете српске земље. А ти, Слободане, много нећ брже од њега умрети у срцима Срба. Продао си царство небеско за царство земаљско. Изгубио си онај свети благослов свога народа, због неких приземних световних задовољстава. А то Срби, опет ти понављам, НЕ ПРАШТАЈУ!

Зато те народ више не поздравља одушевљено. Прочитали су те као отворену књигу. Осим шачице безбожника који ти још увек кличу, ти више немаш народ уза се. Када ти сви окрену леђа, Слободане, можда нећ се, у безнају и упитати: где ли сам то погрешно? Грешка је твоја, Слободане, у томе, што си укаљао СРПСКО ИМЕ. Грешка је твоја, што не волиш никога, осим себе. Грешка је твоја што си преварио српски народ. А за сва та твоја недела, Бог ће ти судити.

П.С. „Љуби Господа бога свог као самог себе. Не имај других богова осим мене. Не клањај им се, нити прави себи икаква лика...”

Опрости, Господе, што прекршисмо Твоје заповести.

ВИШЕТА МАРИНОВИЋ

ЧЕТНИШТВО СЕ БУДИ

ДАН ДРУГИ

Правда понекад спава, али никал не умире

Све полако долази на своје место. Србима више не треба објашњавати ко је ко. То се види где год да пођемо, али највише нас је обрадовало што смо у Сремским Карловцима видели толико четника. Све кокарда до кокарде. Додуше, ту и тамо смо видели на неким штандовима и оне који су хтели да зараде продајући слике Сободана Милошевића, али пазар им је јааако, јако слабо ишао. Наиме, да није било неколико људи који су купили те слике (само зато да би их исцепали!) нико други не би бацио паре на тако нешто. Људи су већ изгустирали ту јефтину иконографију, сити су свега, па су се, пробуђени, напакон окренули правим светињама српског народа: крсту, кокарди, икони...

Све у свему, било је дивно и незаборавно. Народ нас је примо како се само пожелети може. Било је и тзв. „четничких шатора“, у којима се чула само четничка песма, у којима су служили само конобари са шајкачама и кокардама, у који су улазили само четници. Не, нисмо ми хтели да направимо гето. Људи су сами, својом вољом, бирали шатор у који ће ући и у којем ће се проводити. Као што је и било за очекивати, 90% народа се окупило око четничких барјака, певајући из свег гласа баш четничке песме.

Заиста је било дивно опустити се мало у овој тешкој ситуацији, и заборавити, макар на трен, све недаће и невоље које нас чекају кад напустимо овај рај на земљи. Под једним барјаком, окупили су се у Сремским Карловцима Срби и Српкиње из свих српских земаља: из Загреба, из Книна, из Босне, Херцеговине, Далмације, Лике, Баније, Косова, са југа и севера, из Централне Србије... Одасвуд. Било је милина погледати сву ту браћу, како, напакон у слози и заједништву, певају, веселе се, помало и лумпују, јадају једни другима, али и соколе једни друге, помажу се, грле, размењују адресе, искуства, позивају у госте, на славу... О, дај Боже да се Срби сложе! Нема лепшег призора од сложних Срба! Од српске браће! Од српских јунака окупљених под светим четничким барјаком! Дај Боже да потраје до вечности!

Коначно доживљавамо и тај дивни час кад се Срби полако, али сигурно уједињују, стварајући тиме једно неунитивно и непобедиво братство, способно и спремно да брани сваки делић

своје вољене Србије, своју част и свој понос. Коначно смо се окренули нашој светлој историји, заборављајући полако све своје свађе, неслоге и размирице, које су нас кроз историју коштале свих наших грובה.

За крај, одломак из песме „Ој, лијепа српска вило!“, најбоље ће описати расположење које је владало у срцима

свих Срба који се скупише у Сремским Карловцима:

„... Одговара б'јела вила:
Не брините, браћо мила!
Дража увек на вас гледа,
краљ је Пера поред њега,
мудри Милош, Карађорђе,
и све часне српске вође,
они живе међ' људима,
српском срцу у грудима...”

ВИНЕТА МАРИНОВИЋ

жив је бандит,
црко није!

док је Слобе и
мафије!

ДРИНА ТЕЧЕ КРОЗ ЦЕНТАР СРБИЈЕ

Опет се пред Скупштином „догодио народ“. Отрцане фразе, рећи неће. Отрцана, јашта је. Али нам је остала у крви још из доба оних силних митинга радника „Змаја“, „ИМГ-а“, сељака из Семберије, студената, ђака, пионира, Косоваца и осталих који су ту долазили протестовали, викали, певали, тражили, бунили се, добијали обећања, јалове говоре и одлазили. Смењивао се наш народ пред Скупштином, говорио шта га боли, шта хоће, а шта не, шта му смета, а комунисти су их слушали, слушали, климали главом, правили гримасе саучешћа у њиховим „јалу и чемеру“.

(који се углавном, већ четрдесетак година скупљао) а потом их кљукао утехама да ће „доћи боље ступа и за њих“, да „није све тако црно“, да ће „већ на следећој седници одговорни другови озбиљно размотрити њихове захтеве“ и томе слично. Покуњено је одлазио наш народ, ни сам не знајући да ли верује тим обећањима или не, да ли је убеђен у то „боље сутра“ или не. Наравно, убрзо се покаже како су им комунисти, к'о дечици, понудили само „шарену лажу“ и како су они, к'о си роцад, остали сами да се боре са својим недаћама.

Ова се прича поновила (додуше

са нешто измењеним завршетком) и 13. септембра. Дошли Срби из Фоче у Београд да траже заштиту до муслиманског зулума који се више трпети не може. Дошли људи, забринуте, само што не плачу од муке и јада, говоре шта се ради тамо. Сваком иоле нормалном човеку (поготово Србину!), не би ни требало да се прича о томе шта муслимани раде Србима, али нашим властима (које то, изгледа, још увек не знају?!?), мора све потанко да се објасни. И Фочаци објашњавају. Скупштина слуша. Милиција слуша. Телохранитељи слушају. „Марице“ слушају. Сви су се у уво претворили. И, можда би присутни народ и корење пустио ту, на платоу испред Скупштине, да нису дошли српски четници са својим војводом. Дошли и они. Али, не да слушају, него да покажу Србима из Фоче да нису сами. Да им покажу шта нуде уместо говора и обећања. Како се војвода примиче маси, чује се скандирање: ВОЈО – ВОЈВОДО! Фочаци, озарени осмесима неког олакшања и одушевљења, такође, бојажљиво, почињу да скандирају. Али, милиција се нешто узјогунила, ускомешала. Фочаци се уплашише. Сигурно је сваки од њих помислио: „Пусти ђавола, још ми само треба да ме милиција у Београду бије! Шта онда да очекујем од муслимана у Фочи?“ И, полако али сигурно, народ поче да се одбија од нас. Више нису слушали шта им се говори и обећава на степеништу Скупштине. Гледали су у војводу, са прикривеном (али ипак приметном!) радосћу и очекивали шта ће даље бити. Када год би српски четници запева „ОД ТОПОЛЕ...“ или „СПРЕМ'ТЕ СЕ СПРЕМ'ТЕ...“ многи од њих су мицали усне, певајући са нама, али у себи, плашећи се још увек да гласно изговарају речи четничких песама.

Када су „велики ретори“, скупштинари, већ превршили сваку меру што се дужине њихових испразних говора тиче, зачуло се: „Хоћемо Воју! Хоћемо Воју!“ Али, наравно, с оне стране милицијског кордона, из мегафона, допрле су до нас речи:

„Овим је скуп завршен, па вас молимо да се мирно и достојанствено разиђете!“

„УААА! УААА! ХОЋЕМО ВОЈУ!“ – био је одговор, пропраћен громогласним звиждуцима. И Фочаци су се мало ослободили страха. И они су хтели да чују шта српски четнички војвода има да каже.

Пошто му не дадоше мегафон, 25

► Шешељ је (хвала великом Богу што га обдари онаквом гласином!) загрмео:

„Браћо и сестре, Срби и Српкиње!

Намерно сам сачекао да ови овде заврше, да бисмо чули шта нам нуде и шта имају да кажу. Не нуде ништа!!!

(ТАКО ЈЕЕЕ! ВОЈО-ВОЈВОДО! ВОЈО-ВОЈВОДО!)

„Они су то исто причали годинама! Они су то исто причали свима! Они никада никоме својим причама нису ни помогли!

(ТАКО ЈЕ!)

„Ви сте овде дошли дакажете да више не можете да подносите муслимански терор! Да сте малтретирани и угрожени! а србијански комунисти вам не могу ни пружити ни обећати ништа више од овога данас! Од ових говора и празних обећања! Њима није јасно да је Дрина река која тече кроз центар Србије!

(ТАКО ЈЕ! ВЕЛИКА СРБИЈА! ВЕЛИКА СРБИЈА!)

„Вама могу помоћи само и једино српски четници! Јер ми, српски четници, увек ћемо доћи тамо где је ма и један Србин угрожен! Српски четнички покрет окупља само најхрабрије и најодлучније! Оне, који су спремни и сутра да дају живот на бранику отаџбине, на бранику Србије!”

(ТАКО ЈЕ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

„И зато, браћо Срби и сестре Српкиње, нека вам основни принцип борбе увек од сада буде: ОКО ЗА ОКО – ЗУБ ЗА ЗУБ!

(ТАКО ЈЕ! ВОЈО ВОЈВОДО! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ! СРПСКИ ЧЕТНИЦИ!)

„На крају бих вас све поздравио традиционалним српским четничким поздравима:

ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!

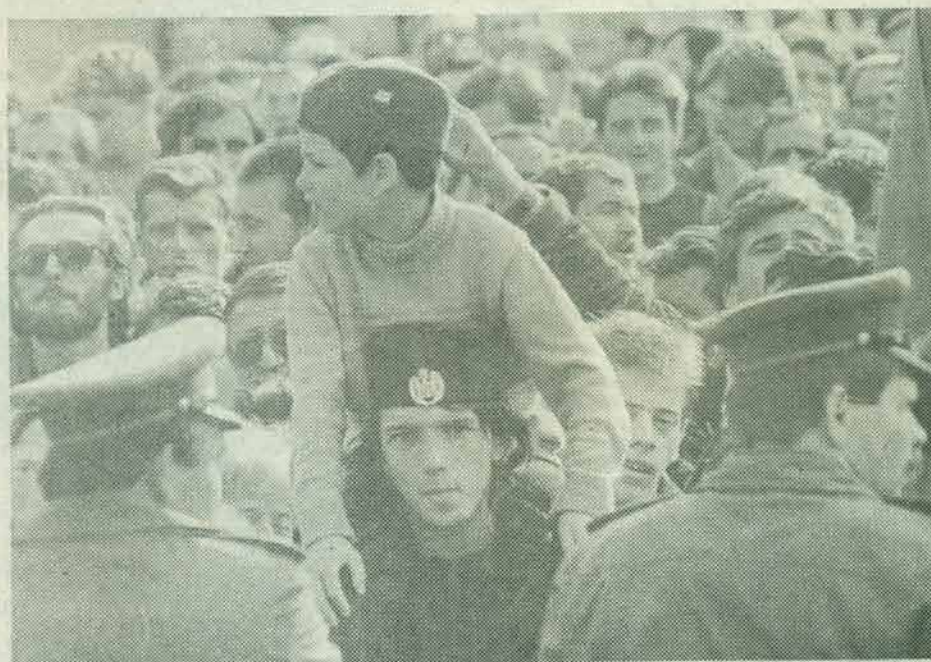
С ВЕРОМ У БОГА ЗА КРАЉА И ОТАЏБИНУ!

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!

РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА! ЖИВЕЛИ!”

(ВОЈО ВОЈВОДО! ВОЈО ВОЈВОДО! РАВНА ГОРА – ПОБЕДИТИ МОРА!)

Војвода одлази – маса за њим. Фочашима је лакнуло. Види се то на њиховим лицима. Напокон им је неко рекао нешто конкретно. И зато осећају олакшање, а на видуку им се јасно оцртава велика коначна победа српства и правде. Више се не плаше. Више их није страх. Они више немају шта да изгубе. Многи прилазе, здраве се са војводом причају своје судбине... Многи траже приступницу. Хоће и они у четнике. Хоће Велику Србију. Хоће своју земљу и у њој, слободну своју нацију. И неће више да трпе муслимански, нити било који други зулум и терор. Доста су праштали. И доста су својих јама и гробова пребројали. ОНИ САДА ХОЋЕ СЛОБОДУ, ПРАВДУ И ХЛЕБ! ОНИ ХОЋЕ ДРИНУ КОЈА ТЕЧЕ – КРОЗ ЦЕНТАР СРБИЈЕ!

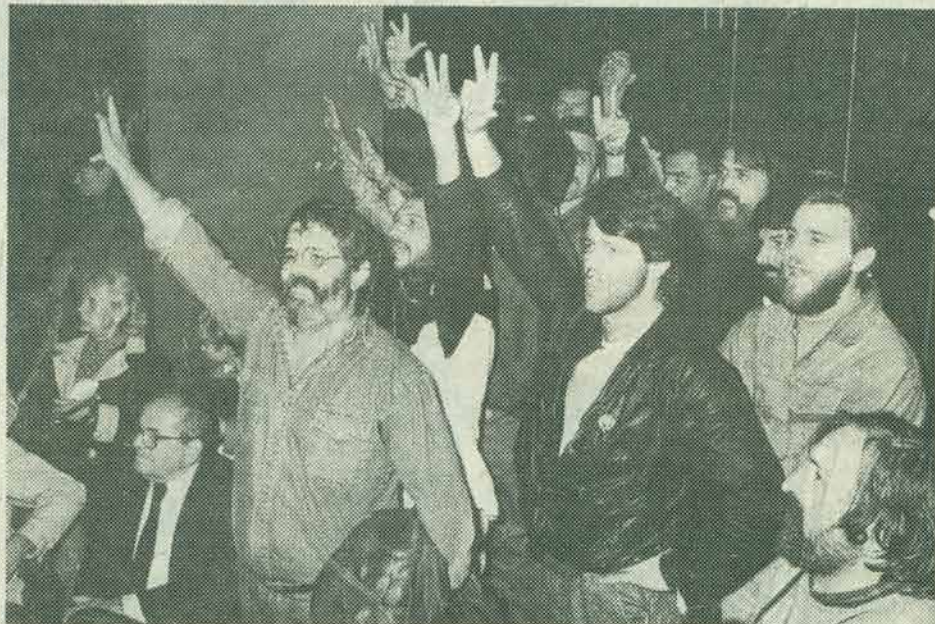
СТАДО У КУЋИ ОПЛАКАНОЈ

Одувек сам се дивила Ничеу. Тај је знао да у неколико реченица сажме сву мудрост овога света и да опише многе ствари и појаве до таквих танчина, да само имбецил не би могао да у њима препозна свевремене истине овог света. Па тако, што сам више посматрала овај тугаљиви скуп у Дому омладине, све ми је више падала на памет једна Ничеова мисао о моралу. Па каже: „...У моралу, на пример, поштује се само инстинкт стада, стада сабраних нула, где свака нула има једнака права и где је врлина бити НУЛА. Инстинкт стада допушта појединцу да постоји само као део целине; он мрзи оне који се издвајају, мрзи снажне, мрзи моћне људе јаке индивидуалности...“ Они у њима виде опасност, али за себе прижељкују њихове особине. Пошто не могу да их достигну, онда своје мале способности проглашавају врлинама праведности, доброте, човекољубља. Жалосно. Зато и пропадосмо. Због таквих јадника, због слабих људи и њихове освете према јакима и способнима. А то „стадо сабраних нула“, било је у пуном саставу те вечери, окупљено у својој нискости и подмуклости, у својим лажима и лицемерју, на промоцији тзв. Савеза реформских снага Југославије. Све нуле су биле ту: почев од оних најкрупнијих ништица, као што су Раде Шербечија, Мирко Ковач, Радошин Рајовић, Јосип Пејаковић, па све до оних најситнијих и најбезначајнијих (али ипак НУЛА), као што су Ветон Сурои, Живко Прегл, Стојан Андонов, Иван Ђурић и остали.

Мислећи, ваљда, да су попили сву памет овога света, седели су за дугачким столом, надмоћно и важно се смијулећи, гледајући окупљене задовољним погледима дволличних ништарџа, свесних да су успели (још једном) да обману толики број људи. Нису ни слутили, јадни, шта их чека. Мислили су, изгледа, да је српски народ, као некада, стадо оваца спремних да мирно погну главу и оду хутке на клање. Мислили су, изгледа, да у Београду нема нормалних Срба, већ да су сви имбецилни као она шака јада са Поткозарја, која је, иако доживевши тежак покољ за време II светског рата (зна се добро ко је клао, а ко сагињао главу!), изашла недавно са Брозовим сликама на митинг одушевљења, поздравивши искрено и наивно СРСЈ. А никоме од тих Срба па падне на памет зашто Анте

Марковић не оде у Загорје или у, рецимо, Бјеловар, или на Трешњевку, Медвешћак или Сљеме, па да тамо пропацира ту своју странку. Не. Није тамо отишао. Анте Марковић воли Србе. Као луд је за њима. Просто их обожава. Анте Марковић жели добро Србима. Анте Марковић се упиње из петних жила да побољша живот Србима. Анте Марковић нам је донео конвертибилан динар. Анте Марковић је наш Спаси-

на таквих „пацијената“, међу којима гро неких дамица огрнутих у крзно и свиљу, натапираних маторих госпођа којима је то једини излазак, као и добро подгојених сенилних стараца, напудраних и нацифраних, са златним и дијамантским прстењем на подбулим ручердама, али и задриглих младих каријериста, синчића и кћерчица различитих мамица и татица, који су дошли да виде судбине својих рачуна у швајцарских банкама.

тељ. Не имајмо других богова осим њега. МИ, Срби, волимо нашег Анту. Ми, Срби ћемо гласати за нашег Анту. Ми, Срби, јако лепо и богато живимо захваљујући нашем Светом Анту и његовим апостолима. МИ, СРБИ, ОПЕТ ЋЕМО ЗАВРШИТИ У НЕКОЈ ОД МНОГОБРОЈНИМ ЈАМА, АКО НАСТАВИМО ДА ВЕРУЈЕМО ТАКВИМ ПРОБИСВЕТИМА КАО ШТО СУ АНТИНИ АПОСТОЛИ, ГОРЕПОБРОЈАНИ!!!

Па ви сад гласајте и аплаудирајте Анти. Ето вам га. На! Таман сте исти. Нашла врећа закрпу. Они који су тако здушно и френетично поздравили представнике СРСЈ, углавном су мултимилијардери из београдског крем-друштва или ти цет-сета, Хрвати, маломумни Срби који су се преждерали на рачун туђе грбаче или болесници којима је само некаква трула Југославија на памети. Ето. То је био састав тог вајног скупа. Било је око седам стоти-

Пробрана гомила, нема шта. Био је ту и Милован Ђилас, по струци егзекутор непослушних и невиних, немоћних и праведних. Он је вероватно дошао да би видео да ли ће му ти „нови клинци“ доделити неку од његових омиљених улога, у случају да дођу на власт. Не брине, Миловане: увек ће се за тебе наћи нека недужна глава, а и нека парцела на којој ћеш до миле воље моћи да правиш „пасја гробља“. Наш Анте није на тебе заборавио.

И тако... У завршници ходочашћа ове нечасне странке, стигло се и до Београда. До града, у којем има само око пола милиона социјалних случајева и, можда, исто толико бескућника и просјака. Е, али ми имамо Антин динар. Можемо да одемо у ресторан на ручак, к'о сав цивилизовани свет. Додуше, сваких пет минута прође неки клошар поред нас, тражећи милостињу, али нема везе. Нама ће помоћи наш Анте. Нама ће помоћи Ветон Су-

рои. Нама ће помоћи Захарије Трнавчевић. Нас ће усрећити Раде Шербечија и колега му, Јосип Пејаковић. Благо нама, Србима, кад имамо овакве дивне људе уз нас. Благо нама Србима, кад нам образ и част чувају људи који немају ни једно, ни друго.

Али, нису сви Срби баш тако блесави и наивни. Не. Дошли српски четници, па минирали промоције. Не може баш свако ни да нас „заврне“. И то (пази безобразлука!) усред наше, српске престонице! Да полудим! И то ко? Све сами хохштаплери и варалице, лажови и ништарије, назови-патриоте и глупаци. Спаси нас, Боже, таквих „спаситеља“. Таквих нула. На сву срећу, па нико није ни чуо шта су говорили. Писмо им дали, ми, српски четници. Нисмо им дали да изговоре ниједну реч, а да нису били пропраћени звиждуцима, поругама, оптужбама и огорчењем. Никаква штета. Јер, те њихове речи су пуне лаж и притворства. А то нама не треба. Ми смо демократска и мирољубива странка, али не и блесава. Иако смо за слободу говора и мишљења, нисмо дали тим издајцима да проговоре к'о људи. Јер, то и нису људи. То је само најобичније смеће у људском облику. То су крволочне и дволичне звери, чији је параван нека сулула идеја југословенства (иако сви они добро знају да је то одавно пропала ствар!), а у себи се држе пароле да је најбољи Србин, само-мртав Србин. Зато и не иду нигде друго да пропагирају те своје бљувотине, него међу Србе, јер знају да је то један простодушан, добар и наиван народ, који је од рата наопако највише био задојен том Југославијом, и за који знају да ће једини моћи да прогута те њихове измишљотине. Грдно су се преварили! Већина Срба је, напосок, хвала Богу, прогледала. Прогледали су Срби кроз своје јаме и гробове, кроз усташке каме и маљеве, кроз запалене цркве и пресоране куће и огњишта... Има, нажалост и оних, који гледају кроз своје препуне буђерале, кроз своје преобилне триезе и кроз своје некретнине. Али, то и нису Срби. То нису људи. Такви живе да би јели, а не једу да би живели. А то је прилично анимално, признајете. И баш таква хорла склеротичних манијака чини следбенике Савеза реформских снага Југославије, којем такав састав обожаваатеља може само да служи на част.

Него, да се вратимо ми мало на саму промоцију. Немам ни времена, ни живаца да анализирам све те моралне и духовне сподобе, па ћу посебну пажњу обратити на оне најодвратније.

Мислим да сам дужна да вам прво опишем атмосферу у којој сам (Боже, шта сам ти згрешила да ме тако казниш?) седела за време промоције. Тик испред мене седео је идејни творца „најбољих гробља“, као и њихов највећи практичар, већ споменути Милован Ђилас. Тик иза мене, могољила се извесна анимир-дама, која ми је узгред, кив-

на што носим кокарду и што подржавам минирање промоције, одржала једночасовно предавање о моралу, бонтону и протоколу, непрестано брбљајући и добацујући. (Иначе, ваља споменути да је дотична анимир-дана истовремено успевала да истом „рафалном палбом“ добацује и војводи Војиславу Шешељу, који се, осим повремено забаве ради, није нарочито базирао на моралисање исте.) Све ово спомињем само зато да би читалац могао да се, макар на трен, стави у моју кожу (што не бих пожелела ни најљућем непријатељу), па да види како је тежак хлеб новинарски насушни. Испред мене хладнокрвни убица, иза мене неуротична женстина која је non-stop звоцала и звоцала. У сали – седам стотина надуваних и окорелих богаташа, а на бици, за свечано опремљеним столом, гомила протува које покушавају да одрже промоцију своје странке. Једина светла тачка током вечери, било је скандирање и звиждање, неголовање и песма српских четника. Да не би њих, изгуби Београд част, к'о да је никад није ни имао.

Али, као што рекох, да видимо мало ко су и како су се тачно понашале све те ништарије, тзв. представници СРСЈ.

Посебно су ми за око и уво запала понашања неколицине из тог „стада нула“ (хвала ти, Ниче.) На пример, Раде Шербечија. Тај љигава бескичмењак. Живо ме занима како је то природа подесила да су неки људи потпуно оперисани од стида. Како га није срамота? Зашто? – упитаћете. Зато што „мења странке к'о рукавице“ – што би рекао један мој познаник. Зато што је клицао Рачану, као што сад кличе Анти. Зато што ће сутра клицати и до небеса уздизати Туђмана или Павлића или Степинца... Таквима се никад не зна шта мисле и за кога су. На скандирање: „ИЗДАО СИ СРБИЈУ!“, наш се глумчић досетио, па као из топа, са самозадовољним смешком одбрусио: „Али никад Југославију!“ Добро да није пао у несвест после овако „капиталне“ реченице. Коју Југославију, Раде? Усташку? Туђманову? Рачанову? Јасеновачку? Титонстичку? „Ајде, реци: КОЈУ ЈУГОСЛАВИЈУ? Чију Југославију? Твоју? Антину? Југославију као тамницу српског народа? Биће да сам погодила. Ту Југославију ти хоћеш. Такву Југославију сви ви и хоћете. Али, само преко нас мртвих. Никада. Ту сте се сви ви мало прерачунали. Забравили сте да постоје код овог српског народа и неке ствари које су светије и вредније од пуног стомака и неограничене власти и властољубља. Ми, за разлику од вас, имамо достојанство, част и разум. Због тога вас и жалимо. Јер ви то никада нисте имали, нити ћете икада имати.

Колико је безочан тај Шербечија, почео је свој наступ Крлежом. И добио звиждуке као одговор. Не, Раде. Нисмо ми баш толики „барбари“ к'о што си ти, приниптомљени хрватски ултима,

мислио. Ценимо ми и књижевност тог проушашког писца, али, што се ниси сетио да на Рачановој промоцији својевремено, започнеш своју „патриотску“ глуму неким Његошевим цитатом? Или, рецимо, Андрићевим? Мислиш да си се исшчупао оном отрцаном реченицом: „Добро вече, Београде!“?!? Ниси, драги мој. Добро глумиш, али није баш цео живот „позорница“ што би рек'о Шекспир. Врло добро ми умемо да разграшимо Хамлета од Бранковића и Јуде. А сад, доста више о теби. Не заслужујеш ни оволико простора у овој српској новини. Ти си сам све о себи рекао.

А твој уважени колега Јосип Пејаковић, за кога као глумца нико не би ни чуо да се није прославио вулгарним монолозима којима је задовољавао прљаве страсти фрустрираних гледалаца, прославио се још једним својим наступом. У одломку који је говорио, све је врвело од грозних израза, од којих би се и овај мој папир на којем пишем зацрвенео од стида, а камоли поштен човек, иоле пристојан. Сваки други глагол односно се на онанисање, свака друга именица на људске органе за размножавање... Узгред-буди-речено, већ поменута анимир-дама која ме је казнила својим присуством, била је просто одушевљена, срдечно се смејући после сваке реченице поменутог монолога. Али, није она једна крива што је луда к'о што јесте. Није била ни једина. Пејаковић је овим бљувотинама дигао салу ових „моралиста“ на ноге, изазивајући праву буру одушевљења. Жалосно. Мишљења сам да би сви они морали ургентно да посете најближег психијатра, због својих (можда неизлечивих и безнадежних) фрустрација. Можда би им групна терапија помогла. Ионако су нашли заједнички језик преко СРСЈ. Дивота. Лепо ја кажем: нашла врећа закрпу.

И тако... Док је наш Пепо Бандић изигравао глупог Августа засмејавајући присутну господу (као у доба старог Рима), ја сам се гнушала свега овога. Гледала сам ту разуларену руљу, која је, до малопре, са згражавањем осуђивала „вандализам ових прљавих четника“, како сада, чагагрених очију, пљешће при сваком помену коитуса или мастурбације. Да туга буде већа, господин Пејаковић се дубоко наклонио на звиждуке упућене њему, мисливши, ваљда, да нас је тиме жестоко израдио и понизио. Јадни Пепо... Боже, како комплекси могу до темеља да униште поједина људска бића. Страшно.

Но, за Пепа се још некако и може наћи оправдање. Али за извесног Ивана Ђурића, који је онако шатиран и у свиленом оделу и лично на некаквог господина, никако. Изашао човек на бину, стао за говорницу, па почео од Кулина бана... „Ја сам из села Заовине, а тамо би сваки човек, сељанин, кад би му неко рекао: ово је Србија, рек'о: па наравно да јесте. Луд човек! И кад би

му неко рекао: не дамо Србију! мој би ми сваки сељак одговорио: па наравно да је не дамо!" – што је изазвало буру смеха код присутних празноглаваца из публике. Е, мој Иване... Где си ти залутао... Па зар си мислио да ми не знамо да је ово Србија, кад смо ти то узвикивали? Па зар ти мислиш да српски четници не знају шта је њихова отаџбина? Да ти се није учинило да и мислимо да смо на зеленортским острвима или, можда, у Цибутију, па да смо од пустињске жеге излудели и у еуфорији фатаморгане и халуцинација почели да вичемо: ово је Србија! само зато да би нас минула жеља за завичајем?!?

српски четници не дају тим протувама (као што је и он сам) да говоре. А када је својевремено на једном скупу на крајње некултуран и безобразан начин прекидао војводу Шешеља, речима: „Изабаци га, не дајте му да говори“, онда се није згражавао. На сву срећу, војвода није ни најмање био погођен оваквим поступком. Хладно је игнорисао лаваж овог ниског интригера и бескичмењака. Јер, речи Небојше Попова, тог искомплексираног пробисвета, не треба ни слушати. Штавише, корисније је слушати ветар како фијуче, него њега. Или, што би рек'о наш народ: пас лаје, ветар носи.

ценимо. Јер, он је уз свој народ. Али ова наша гамал су опаснија. Кад Србин Србину зло мисли, одмах му и ради о глави. А Мирко Ковач је баш један од таквих. Њему, очигледно не смета што му је прикачен (и то с правом!) епитет издајника свог народа. А што би му и сметало? Зашто, кад је лепо бити придворица и лизати дланове неком другом народу, који нема ни хиљадита део културе, историје и традиције, као што, залуду, има његов, српски народ. Несрећни његов народ. Несрећан због тога што рађа и издајнике.

На крају, мило ми је због неких ствари. Мило ми је што је Ковач добио апарат у главу. И мило ми је што је један од наших момака којем је „пук'о филм“, просто „изуо из шипела“ једног раздрљеног силесију који је све време провоцирао и изазивао присутне четнике. И мило ми је што тим издајницима сопственог народа није успела промоција. И мило ми је што је водитељ програма, када је већ био на измаку живаца, морао да уљудно замоли војводу Шешеља да изађе за говорницу и замоли своје четнике да напусте скуп. Војвода је изашао, рекао да је скуп миниран зато што, између осталог, наша странка једина није регистрована, и да ће, као таква, пукнути у старту сваки скуп било које друге странке, да би затим наредио својим момцима (којих је било тридесетак) да напусте дворану Дома омладине, те Куће оплакане... Кажем Куће оплакане, јер је пала врло ниско због тога што је дозволила да се овакав скуп, на коме су били сви ти издајници, одржи на тако слитном месту. Дозволили су простачки оријентисаној странци, са закултисним програмом да се шепури посред Београда, а нико се није сетио да позове Српски четнички покрет.

Паши момци су још једном доказали да међу српским четницима постоји изванредна дисциплина, па су мирно и брзо напустили салу. Присутни су ћутали. Нико није смео или није имао шта да каже. Не. Нису они схватили наш потез. Превише је очекивати од тих празних главурди да било шта што је људско и Србима свето утве и приме к знању. Они су само остали ускраћени за још једно велико понижење, којег ни сами нису свесни. Нити ће икада бити.

Жао ми је једино оног фотоапарата. Било је у њему добрих снимака. Па пример: један уважени господин из публике чачка нос, други зева, трећи се удвара некој времешној дами и то кришом од своје госпође супруге, четврти спава, а многи се намештају не би ли их „ухватила камера“. Ето, то је био ниво тог уваженог слоја „поштених грађана Србије“ који су срцем и душом за нашег Светог Анту и његов конвертибилни динар.

Иво, Иво... Ми смо то викали теби и твојим другарима из странке, да бисмо вам напоменули да овде НЕ МОЖЕТЕ НЕСМЕТАНО И ДАЉЕ НАРОД ЗА НОС ВУЋИ!!! Кад смо говорили: ово је Србија! мислили смо да вам још једном укажемо на чињеницу да сте цабе долазили, ако сте мислили да Србију и праве Србе придобијете или, евентуално купите. Када смо викали: не дамо Србију, то је значило да само преко наших лешева можете да остварите своје мрачне циљеве. Јер, ми смо српски родољуби, српски четници. А не твоји „сељани из Заовине“, који, ако су слични теби, боље да ћуте и пазе своја посла. Због таквих „сељана из Заовине“, Србија је сужена, раскомадана, распродата, разграбљена, проређена, истребљена, издата, изгинула, побијена, закупљена, заклана, у јаме бацана... Србија је све то, баш због таквих продатих душа, као што си ти, Иване Бурићу...

Четврта по реду на овом мом списку (али зато ништа мање важна) нула, јесте Небојша Попов. О њему нећу много. Он својим поступцима, а сада и присуством на овом срамном скупу, говори највише о себи и својој ништавној личности. Која ли је само сврха његовог присуства била овде!? Па да: он је својом безличношћу и ништавилом само помогао да се овај, ионако ништаван скуп, укомплетира. Посматрала сам његове згрожене гримасе током промоције. Згражавао се над тиме што

Него, била је на овом скупу и једна особа, чија иритантна појава ме је заиста збунила: Захарије Трнавчевић. Шта ће он ту? Зар је допустио себи да обрука своју седу главу тиме што је своје, вероватно досадне пензионерске дане, почео да „убија“ по оваквим скуповима? Ето како се у једном дану руши сав углед који се мукотрпно стиче целог живота.

Што се тиче присутног Шиптара Ветона Суроџа, као и неких Бугара (Андонов, Михајловски), њима не бих скоро уопште посвећивала пажњу. Они су људи који се боре за свој народ, за своје сепаратистичке идеје, за своје Шиптаре и за своје Бугаре. Наравно да су за Југославију. Па не очекујете, ваљда, да ће бити за велику Србију?!? Јер, они само у Југославији, која је одувек била тамница и казамат српског народа, могу да остваре оно што су наумили.

Нама проблем и срамоту представљају ови наши Бранковићи, којима је на памети све, само не Србија. Због таквих нас још увек прати Лазарева клетва, и док њих не очистимо, нећемо се те клетве и анатеме ни ослободити. Због таквих, какав је и Мирко Ковач, на пример. И није ми јасно зашто се сви питају: па што баш њега погоди онај фотоапарат? Како вам није јасно? Па он је, најалост, Србин. И није истина да је неко хтео да гађа оног Шиптара, него је тачно да смо погодили Ковача, баш зато што смо тако хтели: Тај Шиптар је наш непријатељ, и ми га, као таквог,

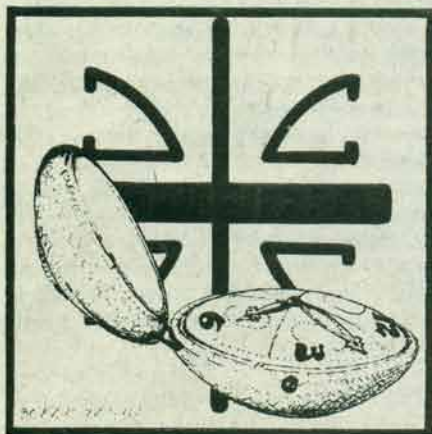

МОРАЛИСАЊЕ ДЕТЕТА ГРУЈИЦЕ

„Ране Мирка Ковача“ (Борба, 20.9.90)

Молим редакцију листа „Борба“ да објави ово моје писмо, као одговор на текст г. Грујице Спасовића под називом „Ране Мирка Ковача“, објављеног у вашем цењеном листу 20. Септембра ове године, те тиме да свој допринос плурализацији југословенске штампе. То, што сам редован читалац вашег цењеног листа не значи и вашу обавезу да објавите понуђени текст, али како је текст „Ране Мирка Ковача“ стављен у службу пропаганде Савеза реформских снага, и покушава да наметне став, чији је аутор књижевник Мирослав Крлежа, да су Срби „ушљиви Балканци који миришу на бели лук“, мислим да га вреди објавити. Наравно, тај Крлежин став у тексту није експлицитно наведен али се имплицитно намеће.

У тексту „Ране Мирка Ковача“, г. Грујица Спасовић описује инцидент који се збио у Дому омладине, наво-

дећи притом да је један „фанатик заражан мржњом“ погодио Мирка Ковача фотоапаратом у главу. Инцидент се догодио приликом промоције „политичког и економског програма“ Савеза реформских снага.

То што је револтирани фотограф циљао Ветона Суроица па погодио недужног Мирка Ковача за г. Спасовића не значи ништа. Можда би текст „Ране Мирка Ковача“, у случају да је погођен Ветон Сурои, био мање патетичан, или, ко зна можда чак и више.

Уваженом г. Спасовићу одбрану Мирка Ковача не можемо узети за зло јер је то морална обавеза свих припадника „седме силе“, али нисам нешто запазио, иако сам редован читалац вашег цењеног листа, да се том моралном обавезом, као бритком сабљом, уважени г. Спасовић користи и у другим сличним приликама, којих има и превише диљем наше културе.

30 Присуство Ветона Суроица чије је појављивање за гонорницом и узбур-

кало страсти, може се протумачити и као добронамеран гест али и као провокација. Поготову после нелегитимног подземног шиптарског Устава. Познавајући осетљивост Срба према политичким приликама на Косову и Метохији, Ветон Сурои је своју добронамерност па можда и храброст могао да одложи за неке боље прилике, као што су то учинили Пенад Кеџмановић и Љубиша Станковић. Уосталом и г. Анте Марковић је глатко избегао блиске сусрете са Србима и са „својима“, јер се за вађење врућих кестења лако нађе замена.

Г. Грујица Спасовић је један сасвим обичан инцидент, којих бар у последње време има толико да их не вреди ни бележити, претворно у смак света, као да нас после тог несрећног фотоапарата очекује катаклизма. Штета што тексту недостају речи: Срећне ти ране јуначе, па да текст буде још и забаван.

Да не бејаш те ноћи у Дому омладине још бих, јер сам редован читалац „Борбе“, и насео на суморне речи г. Спасовића којима каже:

„Мало, сасвим мало је недостајало да уместо промоције једне странке буде промоција најцрњег мрака.“

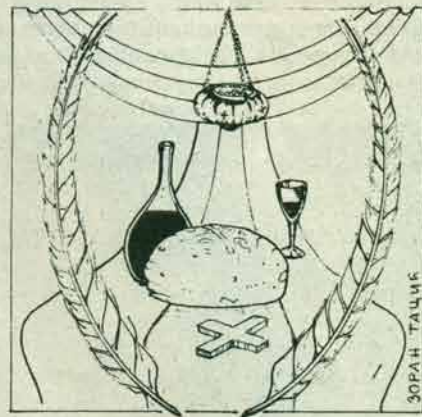
Ове суморне речи могао је да напише само дијете Грујица или пак неко ко се ставио у службу Савеза реформских снага. Пропаганда има свој циљ, па г. Грујици и не замерамо баш превише, али му замерамо што је текстом хтео, имплицитно, да представи Србе онако како их је својевремено описао велики „поштовалац“ српског народа, књижевник Мирослав Крлежа, рекавши за њих да су то ушљиви Балканци, који миришу на бели лук.

Пошто се још не назире будућност Југославије, а како нису утврђени нормативи политичке пропаганде, то текст „Ране Мирка Ковача“ треба схватити као скроман допринос г. Грујице политичкој пропаганди Савеза реформских снага.

Треба бити политички дилетант па не схватити да је призивање речи, из заиста сјајне књиге „Европска трулеж“, аутора Мирка Ковача, у којој аутор медитира о шовинизму (а не национализму), и сличних речи Вацлава Хавела, и помињање г. Франсоа Митерана и његовог текста „Да сутра не буде касно“, само бедна потштапалица г. Грујице, којом је хтео да светлост супротстави мраку. Наравно, мрак је у овом случају резервисан за Србе.

По схватању г. Грујице, што такође имплицитно стоји, постоје и добри Срби, који, дакле, нису вашљиви, и они су, разуме се, чланови Савеза реформских снага, док сви остали лоши и наравно миришу на бели лукац. Срби, додуше конзумирају и црни лукац, али им та „примитивна“ навика

нимало не смета да препознају подвалу. Промоција Савеза реформских снага, одржана у препуној сали Дома омладине, обављена је са безброј празних

атрибута и још празнијим обећањима, поздрављена акламацијом доброг дела солидно ситуираних комунистичких верника, је за Србе била лако препознатљива подвала. Као и она на Козари.

Обзиром на све наведене чињенице, није се чудити што је један револтиран фотограф хитно свој скупочени апарат према Ветону Сурои. Шта је један „Зенит“ према неколико милиона српских жртава палих за ову политичку вештачку творевину. Ако г. Грујица мисли да ће Срби дозволити да још једанпут наседну Великој подвали, онда је прилично нанван. Зар је магла Анте Марковића поглед у светлу будућност зарад које треба поново да се жртвујемо.

Не желим да правдам револтираног фотографа, али квалитет понуђеног „програма“ и политички дилетантизам Антиних изЈАГЛЧА као и маглопита представа о властитој будућности, не заслужује ништа боље од добро темпираног фотоапарата.

БОЈИЦ Ј. ВУЛЕТИЋ

ОБНАВЉАЊЕ СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА

ПРОГЛАС О ОСНИВАЊУ СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА

На дан 18.9.1990. године у Београду оживео је СРПСИ КУЛТУРНИ КЛУБ. Група интелектуалаца која сачињава Иницијативни одбор се окупила са жељом да настави рад Српског културног клуба, кога је још 1937. године основао Слободан Јовановић, а коме су

припадале српске интелектуалне величине као Драгиша Васић, Стеван Мољевић и други.

Оснивачка скупштина је изабрала за председника, Клуба г. Желимира Марковића, доктора техничких наука, и др Срђана Обрадовића, доктора стоматологије, за секретара мр Рајка Буквића и благајника г-ђу Радмилу Николић, филолога.

Привремена адреса Српског културног клуба је: Лазаревачки друм 6А/2, Београд.

Српски културни клуб позива све српске интелектуалце да му се придруже и тако створе јак национални

интелектуални фронт који ће у овим тешким и неизвесним временима помоћи свом народу и својој земљи.

У Београду, 18.9.1990.

ЗА ИНИЦИЈАТИВНИ ОДБОР:

Др Желимир Марковић, председник

Др Бранислав Филиповић, потпредседник

Др Срђан Обрадовић, потпредседник

Мр Рајко Буквић, секретар

Радмила Николић, благајник

ДЕКЛАРАЦИЈА СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА О КОЛЕКТИВНОМ ПРИКЉУЧЕЊУ СРПСКОМ ЧЕТНИЧКОМ ПОКРЕТУ

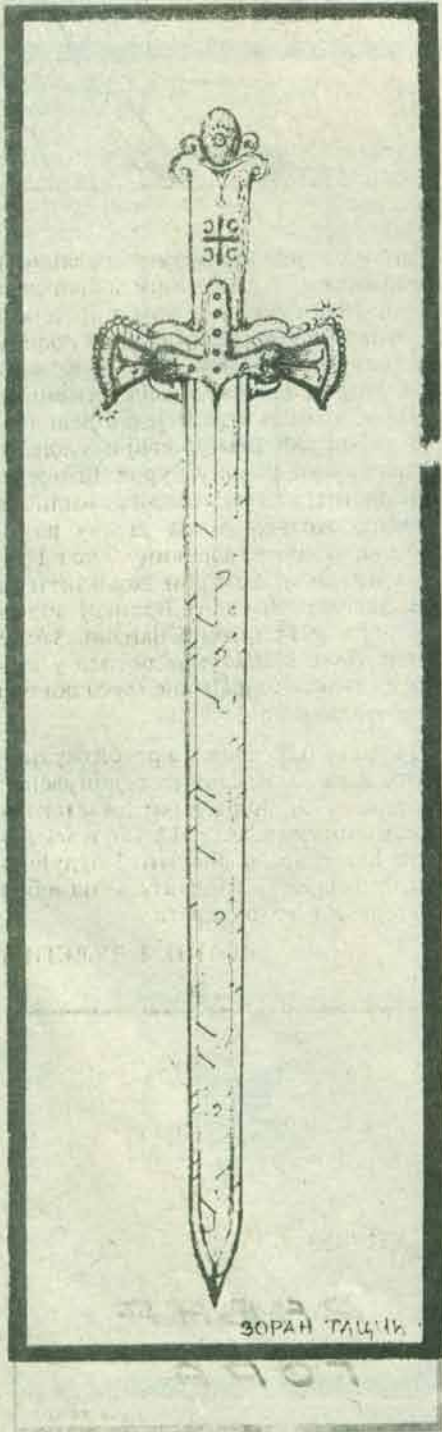
На другој Скупштини свих чланова Српског културног клуба, одржаној 20. 09. 1990. године у Београду, једногласно је донесена одлука о колективном приступању Српског културног клуба Српском четничком покрету. При доношењу овакве одлуке, имали смо у виду чињеницу да је у тренутку су мрака титоистичке комунистичке диктатуре, Српски четнички покрет једина политичка странка коју актуелни режим систематски прогања. То најречитије сведочи да комунисти у српским четницима виде једину озбиљну опозициону формацију, спремну да одмах преузме власт и стави се у службу српском народу. Политичка странка Српски четнички покрет се руководи у својој практичној делатности програмом који је највише саображен циљевима предратног Српског културног клуба.

Обнављајући своју активност, Српски културни клуб ће унутар Српског четничког покрета деловати као посебна секција интелектуалаца, а и даље ће у своје редове окупљати интелектуалце различитих идеолошких и политичких опредељења, који су закупљени бригом за будућност српства, без обзира да ли су спремни да се директно учлане у Српски четнички покрет или не.

Дакле, Српски културни клуб у оквиру Српског четничког покрета наставља да делује као неполитичка секција ове политичке странке, која ће критичкој интелектуалној анализи подвргавати, пре свега, програмска документа и политичку активност странке српских четника, као и разматрати сва друга питања која се тичу економског, политичког, културног и духовног препорода српског народа и српске државе.

У том циљу Српски културни клуб ће остваривати тесну сарадњу са темељним институцијама српске духовности, културе и науке, а пре свега са Српском православном црквом, Српском академијом наука и уметности, Удружењем књижевника Србије, Философским друштвом Србије, Социолошким друштвом Србије, другим српским политичким странкама и организацијама српског народа у дијаспори.

Колективно се прикључујући Српском четничком покрету, Српски културни клуб апелује на све српске демократске странке да потпомогну напоре странке српских четника да се принуди србијански комунистички режим да и ову политичку партију изразито демократског карактера што пре региструје. Такође позивамо све

српске политичке организације и удружења да као сједињена и сложна опозиција иступе на предстојећим парламентарним изборима. Заједничка претња бојкотом тих избора, сигурно би натерала владајуће комунисте да прихвате пропорционални изборни принцип, потпуну слободу штампе, демократску контролу изборног процеса и стриктну равноправност свих политичких чинилаца.

У Београду
20.09.1990.

За Управни одбор Српског културног клуба

Др Желимир Марковић, председник

Др Срђан Обрадовић, потпредседник

Др Бранислав Филиповић, потпредседник

Мр Рајко Буквић, секретар

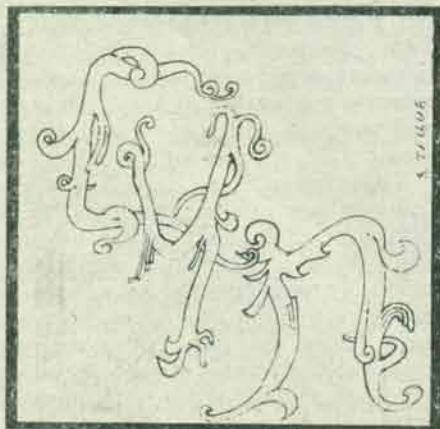
Радмила Николић, благајник

СРПСКОЈ ЈАВНОСТИ

Ми, српски интелектуалци, окупљени на оснивачкој скупштини Српског културног клуба, овим путем обзнањујемо да:

– осуђујемо све врсте употребе насиља у политичке сврхе; За политичку борбу признајемо само дијалог и снагу аргумената, никако песнице, карате знање и пендреке. Не желимо обрачун, поготову између чланова српске опозиције. Дана 17. IX 1990., у клубу Књижевника, са састанка, који је организовао Вук Драшковић и СПО, избачена је делегација Српског четничког Покрета! Познато је, да се силом служе интелектуално слаби. Досад су је примењивали искључиво комунисти (социјалиста, како то гротескно звучи!). Не желимо да се зла крв увуче и у опозицију. И даље ћемо осуђивати и најоштрије реаговати на сваку демонстрацију физичке снаге јер желимо да разговор и преговарачки сто остану део наше свакодневине.

Осуђујемо нерегистровање странке СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ, поготову уз образложење да назив вређа јавни морал. То је само доказ да владајућа клика узима у обзир само форму,

али не и суштину. Аргумент више, је регистрација Странке демократске акције, чија је оријентација у потпуности антисрпска. Осудићемо и у будуће сваки овакав гест, којим се угрожава слобода мишљења и окупљање грађана и сваки потез који није у интересу Србије и српског народа. Сетимо се поруке изведене са нашег грба да САМО СЛОГА СРБИНА СПАШАВА!

У Београду
18. IX 1990.

ИНИЦИЈАТИВНИ ОДБОР
СРПСКОГ
КУЛТУРНОГ КЛУБА

СРПСКОЈ ЈАВНОСТИ

Поводом хапшења нашег члана др. ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА Српски културни клуб издаје следеће

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Јуче, 2.10. 1990. српски комунисти су по ко зна који пут издали свој народ. Ухапсили су српског родољуба који је желео да помогне својој браћи у Книну, Обровцу, Лици и Банији. Тиме су се солидарисали са усташком влашћу у Хрватској која такође лишава слободу све виђеније Србе без образложења. И њима је, као и др Војиславу Шешељу, једина кривица што су Срби и што воле свој народ. Овај издајнички гест дефинитивно је затворио врата би то каквим преговорима и националном помирењу у коме би учествовали и комунисти.

На овај начин позивамо српски народ, а нарочито српске интелектуалце, да се на сваки начин одупре болшевичком терору и помогне својој браћи коју усташе и цихал желе да униште.

У Београду, 3.10. 1990. г.

УПРАВНИ ОДБОР СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА

СРПСКОЈ ЈАВНОСТИ

Управни одбор СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА обрадован је вешћу да је одлучено да се члан СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА, г. др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ кандидује за председника Републике Србије на предстојећим изборима.

На седници Управног одбора од 18. 10. 1990. одлучено је да се пружи пуна подршка др Шешељу у предизборној кампањи. Управни одбор сматра да би Србија у његовој личности добила коначно председника каквог заслужује. СРПСКИ КУЛТУРНИ КЛУБ пружа руку подршке човеку који је знао и умео да осети тренутак када треба помоћи

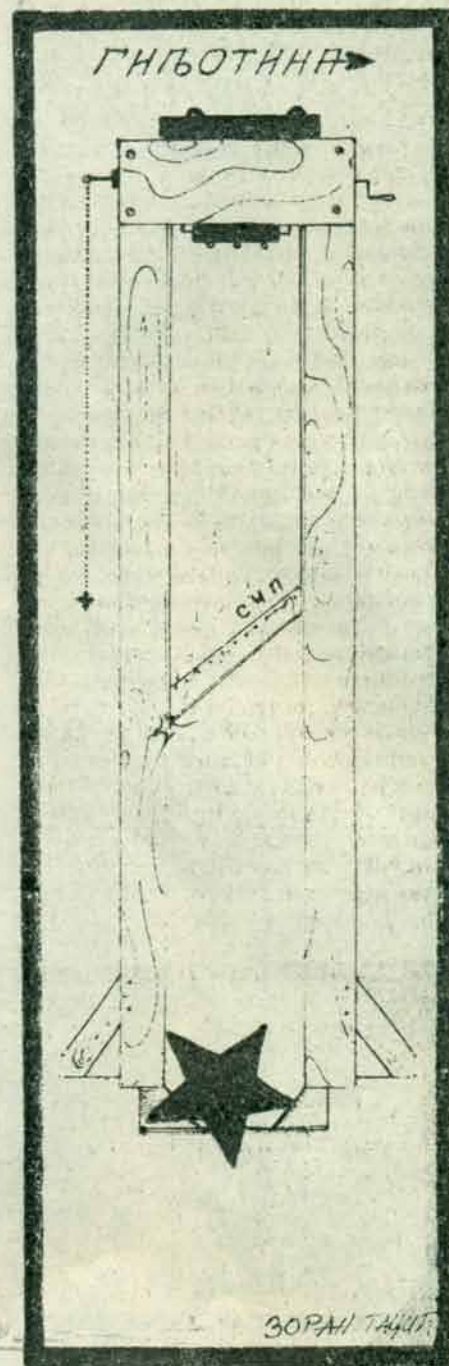
српским интелектуалцима, којима и сам припада, у жељи да се организују.

Овим путем позивамо све Србе, посебно српске интелектуалце, било да су чланови Клуба или не, да не наседају којекаким самозванцима који себе проглашавају истинским вођама српског народа, већ да помогну овом честитом и племенитом Србину како би Србија уистину била убудуће српска.

Управни одбор овим путем изјављује да ће подржати сваког свог члана у свим за Србију корисним намерама.

У Београду, 18.10. 1990.

УПРАВНИ ОДБОР
СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА

ГОВОР ПРЕДСЕДНИКА

СКК ДР ЖЕЛИМИРА МАРКОВИЋА НА ПРОМОЦИЈИ СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА У ВАЉЕВУ 5. СЕПТЕМБРА 1990.

Даме и господо

Припала ми је част, а и посебно лично задовољство да у слободарском Ваљеву представим Српски културни клуб. Потрудићу се да у свом вечерашњем излагању изнесем разлоге обнављања Српског културног клуба у контексту актуелног друштвено политичког тренутка у коме се налази Србија и српски народ. Такође ћу се потрудити да изнесем основне циљеве и задатке Клуба.

Рад Српског културног клуба обновила је група српских интелектуалаца са основном намером да се очува и настави светла традиција клуба са истим називом којег су 15. јануара 1937. године основали српски интелектуалци на челу са Слободаном Јовановићем и Драгишом Васићем. Идеја о обнављању рада клуба лебди већ дуже време у ваздуху, а лично сматрам да су драматичне околности у којима се нашао српски народ допринеле да се та идеја конкретизује. Треба ли посебно истицати да је током полувековне владавине тоталитарног комунистичког режима српски народ доведен на ивицу моралне, духовне и материјалне катастрофе. И поред свих жртава које је Српски народ нессебично уградио у темеље југословенске федерације, са жаљењем морам констатовати да су те жртве биле узалудне. Данас када смо сведоци распада авнојевске Југославије, Српски народ је угрожен од својих традиционалних непријатеља са свих страна и духовно и физички. – У Далмацији, Лици, Кордуну, Славонији и Барањи повампирана усташка кама у облику Туђманових редарствених јуришника поново стоји под грлом наше браће.

У Босни и Херцеговини и у Санџаку србождерни исламски фундаментализам насрће на српско национално биће.

Шиптари на Косову и Метохији корак по корак остварују своје циљеве дефинитивног прогона српског народа са тих простора и стварања Велике Албаније.

За све то време званична Српска влада, занесена борбом за очување власти, не чини ништа или боље речено готово ништа да олакша заиста незавидну ситуацију у којој се нашао српски народ. Видови помоћи и подршке којима нас владајућа странка свакодневно бомбардује преко режимских средстава јавног информисања, су у ствари, само гомила изнуђених мера које по правилу не постижу никакве или постижу супротне ефекте. На територији ове сада „Јединствене Србије“ српски комунисти (пардон социјалисти), чине све да би разјединили српски народ и разбили или ослабили српску опозицију. Држе се онога већ опробаног и провереног метода да, ако већ не могу да се боре са великим и jakim непријатељом онда ће се покушати борити са више малих и слабих противника, или, како то наш народ рече, завади па владај. Када им то не успе прибегавају најбруталнијим мерама државно-полицијског терора. Чланови Српског четничког покрета то најбоље осећају на својим леђима. Надам се да међу нама овде има доста оних који су осетили све благодети те комунистичке пендрек демократије. Или, како то рече један велики вођа „српски народ више нико нема право да бије осим када ја то наредим“.

Владајућа странка нам је поклонила и најдемократскији устав који је усвојен са 6 гласова против. Колико је гла-

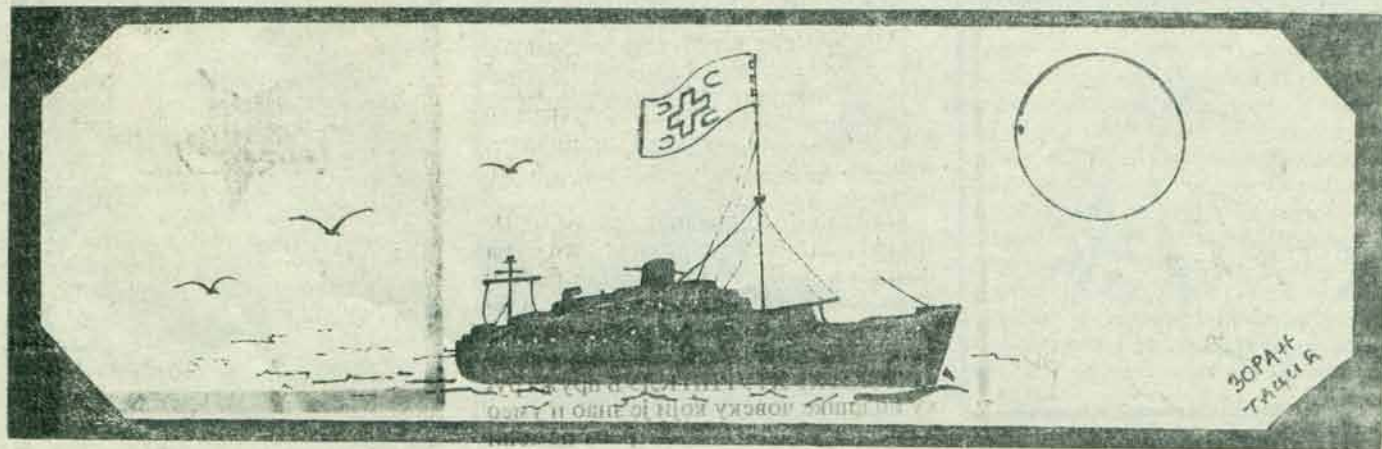
сова било за нисам успео да сазнам, не бар путем онога директног преноса из Сава центра. Но устав је донет. Комунисти (пардон социјалисти) тврде најдемократскији који је Србија икада имала. При том заборављају да се оцене о ваљаности некога правног акта не дају поступком његовог доношења, већ његовом применом у пракси.

Ако је веровати оној народној пословици по јутру се дан познаје, а узимајући у обзир случај председника Српског четничког покрета војводе др Војислава Шешеља, даме и господо црно нам се пише.

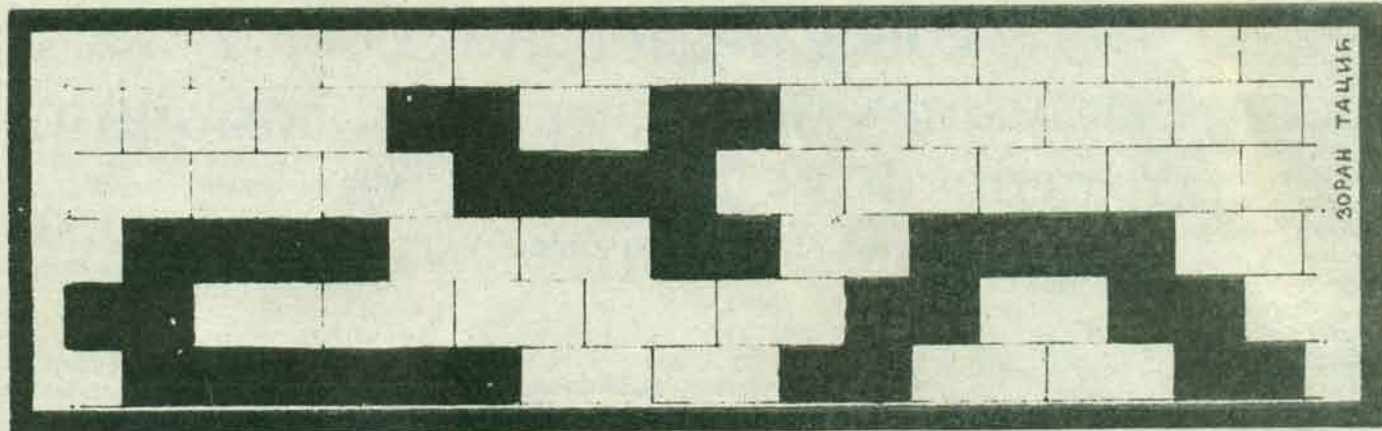
Мада вечерас нисам мислио да говорим о дневно политичким проблемима ипак не могу а да овде јавно не изнесем свој протест против хапшења једног од истакнутих српских интелектуалаца, родољуба и оснивача овога клуба др Војислава Шешеља.

Др Војислав Шешељ је ухапшен у Београду у понедељак 2. октобра 1990. године у Кнез Михаиловој улици, осуђен на 15 дана затвора и одмах упућен на издржавање казне, зато што је покренуо потписивање петиције за пресељење паганског храма, такозване „Куће цвећа“, из српске престонице Београда и зато што је евидентирао добровољце за помоћ нашој браћи у Книну. Па је, како се каже у решењу Градског судије за прекршаје Београда, омаловажавао и вређао патриотска осећања грађана. О убедљивости наведених разлога просудите и сами.

Но вратимо се нашој теми. У разматрању актуелног друштвено политичког тренутка Србија и српског народа не могу, а да се не осврнем на економску ситуацију. Српска привреда је пред колапсом. Индустијска производња већ дуже времена бележи негативне стопе раста. Пољопривреда

и сточарство су дугогодишњом небригом друштва доведени у заиста незавидан положај. Српско село и српски сељак су осиромашени до те мере да су доведени на руб егзистенције. Званична влада нам нуди неке социјалне програме а ја вам одговорно тврдим да Српски народ никада није имао мање социјалне сигурности него што је има сада.

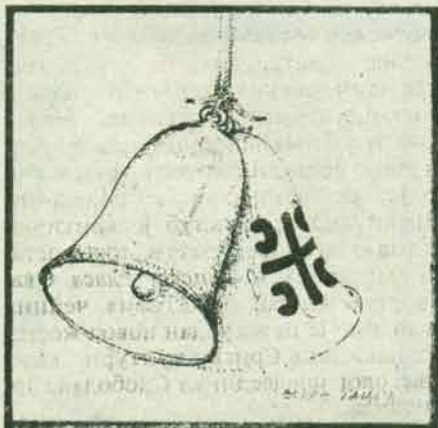
Свеопшти хаос који влада у привредном и друштвеном животу неминовно се одражава и на културу. Сведоци смо пропадања и уништавања српских културних добара и скрнављења свега што је свето и што је српско. Примера за овакву моју констатацију је безброј и њихово набрајање не би нас никуда одвело.

Стога смо се и одлучили да обнови-мо рад Српског културног клуба и да кроз мобилизацију свих српских интелектуалних потенцијала покушамо доћи до решења која ће нас извести на пут просперитета и благодатања.

Као основне циљеве и задатке Српског Културног клуба зацртали смо:

1. Заштиту српских културних добара,
2. Вођење интелектуалних дискусија,
3. Пружање помоћи за изразу Српског националног програма.

Надам се да ће ове наше идеје наићи на разумевање у Вашој средини и да ће те учлањењем и радом у овом клубу у виду предлога сугестија и дискусија допринети остваривању циљева клуба.

ИЗ ИСТОРИЈЕ СРПСКОГ КУЛТУРНОГ КЛУБА

(Излагање на промоцији Српског културног клуба, Ваљево, 4. 10. 1990. године)

Оснивање. Српски културни клуб основан је 15. јануара и почео је са радом почетком фебруара 1937. године. Интенција је била да у Клубу буду представљени сви слојеви друштва, што је и било остварено – чланови Клуба су били професори Универзитета, инжењери, архитекти, трговци, судије, приватни чиновници, лекари, адвокати, јавни радници, официри у пензији, индустријалци, итд. Међу оснивачима Клуба, којих је било укупно 69, налазимо имена ректора Универзитета (др Драгослав Јовановић), професора Универзитета (др Војислав Арновљевић, Милан Влајиновић, др Богдан Гавриловић, Тихомир Ђорђевић, др Сима Илић, др Стеван Јаковљевић, Слободан Јовановић, др Милан Кићевац, Михаило Константиновић, Петар Мићић, Богдан Поповић, Павле Поповић, Живан Спасојевић, Станоје Станојевић, др Павле Стевановић, Милан Тодоровић, Милош Тривунац, др Владимир Ђоровић, др Веселин Чајкановић), доцента Универзитета (др Илија Димитријевић, др Слободан Драшковић, Васа Чубриловић), адвоката (Драгише Васић, Младен Жујовић, Димитрије Крчевинац, Живко Тадић), инжењера, лекара, архитеката, итд.

Председник Клуба био је Слободан Јовановић, потпредседници Драгиша Васић и Никола Стојановић, а секретар Васа Чубриловић.

Своје задатке Клуб је остваривао тежећи да испита, покрене и покуша наћи решење свим оним културним и националним проблемима који су од животног интереса за Србе и за остале Јужне Словене. То се настојало постићи:

– позивањем појединих јавних радника да у Клубу одрже предавање о појединим важним националним и културним питањима,

– покретањем и помагањем сваке акције на оживљавању приватне иницијативе у националном и културном раду код Срба.

Задаци клуба. Српски културни клуб је би замишљен као место састанка и разговора за све оне који се интересују за питања српске културе, и као такав он се није везивао ни за једну политичку идеологију.

Културне проблеме сматрао је Српски културни клуб изузетно значајним, посебно у Србији која је у то време била претежно сељачка земља, и то у толикој мери да је сматрао да се „у утакмици народа он (српски народ) може одржати само као културна снага“.

Као један од основних задатака стога се истиче питање на који начин унети културне тековине у народне масе. При томе се инсистира на међузависности духовне и материјалне културе, па је Клуб међу оснивачима удружио и привредне и културне раднике.

Међутим, поред тих општих разлога Српски културни клуб истиче и неке посебне, карактеристично српске, који се огледају у потреби да се створи једна организација која ће прикупљати податке о свим српским покрајинама у то време (Војводина, Црна Гора, итд.), и која ће истовремено посматрати те проблеме с једног ширег гледишта него што би било такво покрајинско.

Као посебно важан задатак Српски културни клуб је истакао да ће неговати српску културу у оквиру југословенства, сматрајући да бити добар Југословен не мора значити да се престало бити добар Србин, добар Хрват, добар Словенац. Зато је у својим задацима Клуб и навео да ће „Југославија бити јака и напредна ако је и Срби и Хрвати и Словенци буду подједнако волели“. Приватна друштва, удружења, клубови, лиге, итд. (дакле све оне што већ карактеристично развијене западне земље), која ће проучавати

културне потребе сва три народа вршиће, према томе, и један државотворни задатак. Стога је Српски културни клуб сматрао потребним да се таква друштва, клубови, итд. образују и код Срба, и код Хрвата, и код Словенаца, и да ступе у међусобну везу, чиме би било учињено много за јачање југословенства.

Српски културни клуб најзад сматра да постављени задаци премашују снаге било ког посебног друштва, те се залаже за координирану и планску сарадњу свих наших културних друштава. Тако је већ фебруара 1938. године одржана Оснивачка скупштина Савеза српских културних друштава, којем су приступила највишенија друштва и установе.

Активност Клуба. Делатност Српског културног клуба била је организована по секцијама. Тако су постојале привредна секција, коју је водио г. др Владимир Ђорђевић, председник удружења индустријалаца, затим просветна секција, коју је водио г. Павле Стевановић, професор Универзитета, и др.

Привредна секција је имала три најважнија задатка: да прибира податке и да се информише о свим привредним питањима и проблемима, да спреми предавања из важнијих привредних грана и да испитује путеве и начине решавања привредних питања и изградње сарадње међу националним привредницима, посебно српским. У оквиру рада ове секције одржан је већи број предавања. Наведимо овде, решимо, предавања која су у Клубу одржана само у току прве године његове делатности:

– г. др Стеван Поповић, секретар Индустријске коморе, „Београд као привредни центар“;

– Драган Милићевић, секретар Индустријске коморе, „О рударству Југославије“;

– г. др Стеван Поповић, „Београдски сајам“ (резултати и искуства);

– др Душан Панџић, уредник *Економиста*, „Београдска трошарина“.

Просветна секција је имала задатак да утврђује програм предавања, што је обухватало давање тема за предавања, као и израду начела којих су се требали држати предавачи приликом предавања у Клубу. По материји предавања су била подељена на неколико категорија: 1) од општег националног значаја, 2) просветна, 3) привредна, 4) прилике у појединим покрајинама, 5) међународни положај Југославије. Наравно, ова подела никада не може бити извршена потпуно строго, па је тако, рецимо, привредна проблематика била заступљена и у другим областима.

Проблемима неговања српске културе у оквиру југословенства бавило се неколико предавача:

– г. Слободан Јовановић, „Потреба приватне иницијативе у питањима националне културе“;

– Драгиша Васић, „Идеја отаџбине и идеја друштвене правде“;

– Слободан Драшковић, „О српској култури“;

– Радмило Вучић, „Народне песме и савремени друштвени живот“;

– Никола Стојановић, „О српству и југословенству“;

– г. Љубомир Покорни, генерал, „Духовна веза између војске и народа у савременом рату“;

– др Слободан Драшковић, „Национална култура и омладина“;

– Слободан Јовановић, „Конфедерација и федерација“;

– Јован Ђорђевић, „Нација, култура и држава“.

Темом просветних предавања бавили су се:

– др Владимир Ђоровић, „Координирање рада наших културнопросветних друштава“;

– др Синиша Станковић, „Наша универзитетска омладина“;

– Михаило Константиновић, „Уставни прописи о просвети“;

– др Васа Чубриловић, „Верски проблем у Југославији“;

– Сретен Стојановић, вајар, „Италијански портрет кроз векове“.

У Клубу су организоване и уметничке књижевне вечери, у којима су учествовали наши познати књижевници и уметници: Драгиша Васић, Десанка Максимовић, Александар Ђурић, Владимир Велмар-Јанковић, Стеван Јаковљевић и др.

Из области проучавања прилика у појединим српским покрајинама такође је био велики број предавања:

– др Васа Чубриловић, „Проблеми унутрашње колонизације у Јужној Србији“;

– Јосиф Михајловић, архитекта из Скопља, „Прилике у Македонији“;

– Ђока Перин, „Национализација Војводине и Јужне Србије“;

– Никола Ђоновић, „Прилике у Црној Гори“;

– Ђока Перин, „О национализовању босанско-херцеговачких муслимана“;

– Мехемед Беговић, „О муслиманском проблему у Босни и Херцеговини“;

– Васа Стајић, „Једна војводинска биографија из времена српске декаденције у Војводини“;

– Орестије Крстић, „Борба за земљу у Јужној Србији“;

– Ђорђе Крстић, „Аграрна и пољопривредна политика у Босни и Херцеговини“;

– Милан Петровић, „Прилике у Војводини“.

О међународном положају Југославије предавања су држали:

– Живко Павловић, „Значај Југославије као војне силе на Балкану и у Средњој Европи“;

– Милан Милојевић, „Спољни преглед у вези са проблемом дунавског басена“;

– Андра Ристић, „Средоземно море и Југославија“.

Српски културни клуб се залагао за оснивање Савеза југословенских културних и просветних друштава, за шта је иницијатива покренута још 1928. године. Пошто су оснивању овог Савеза пружала отпор хрватска и словеначка друштва, сарајевска Просвета је преузела на себе иницијативу да се оснује бар привремено Савез српских културних друштава, о чему је већ било речи.

Поред овога, у Београду је 15. марта 1938. године одржана Оснивачка скупштина Савеза покрајинских и завичајних друштава у Београду, које је на тај начин Клуб повезао ради упознавања и међусобног помагања.

Српски културни клуб је издао и своје новине – *Српски глас*, чији је главни уредник био Драгиша Васић. Први број *Српског гласа* изашао је 16. новембра 1929. године. Лист је излазио сваког четвртка до 13. јуна 1940. године, када га је забранила влада Цветковић-Мачек. Уочи самог Другог светског рата појавио се још један, ванредни, број *Српског гласа*, поводом демонстрација 27. марта 1941. године. У овом броју заузет је став против пакта Југославије са Хитлером, а сам датум 27. март проглашен је даном националног препорода. О целокупној усмерености листа можда најбоље говори текст који је стајао у заглављу, на првој страни: „ЈАКО СРПСТВО – ЈАКА ЈУГОСЛАВИЈА“. Наравно, то је био и повод да се лист прогласи за великосрпски, шовинистички, итд.

Српски културни клуб је дошао у сукоб са режимом јер је заузео критички став према познатом споразуму Цветковић – Мачек, од 26. августа 1939. године, сматрајући да су њиме угрожени српски интереси. Познато је да су споразумом Цветковић – Мачек Хрвати добили Бановину Хрватску, да би убрзо постали све гласнији захтеви да јој се прикључи и Војводина. Српски културни клуб је критички реаговао на овај споразум, поред осталог издавањем и *Српског гласа*. Овакав став Клуба, и његових челних људи, био је непосредан повод жестоких напада на Српски културни клуб и његовог председника Слободана Јовановића.

СРПСКИ ЧЕТНИЦИ СПРЕМНИ ДА СЕ БОРЕ ПОД ЗАСТАВОМ УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Браћо Амери! Постављајући традицију српског Чиче, који је у II светском рату спасио на стотине ваших авијатичара и официра, ми, српски четници, желимо опет да вам помогнемо. Овога пута, шаљемо експедициони корпус четника у Ирак, који би вам помогао у евентуалној борби са том гамади. Овај наш корпус, у ствари, само би био претходница једној огромној четничкој војсци, под командом војводе Војислава Шешеља, а која је спремна да сваког тренутка крене на Блиски Исток.

Вама све ово вероватно врло смешно звучи, али ми четници се ни најмање не шалимо. Ми никада нисмо волели харлекинаде те врсте. Не. Ми смо само спремни да се опет ставимо у савезништво са вама. А будите уверени да четничка војска није нимало „свилена“ или не дај Боже, плашљива. Напротив. У случају да прихватите ову нашу иницијативу, видећете како четници решавају ствари. Живи били па виде ли!

Него, много се, бре, нешто одужила та криза на Блиском Истоку. Много... То не ваља. Не би смели да дозволимо да се муслиманско зелено море излије из свог корита и преплави Европу, а богами, како ствари теку, и Америку. То никако не би смело да се деси. Додуше, ми Срби смо одувек и бранили Европу од најезде тих скакаваца са турбанима и чалмама. Вама никад није ни длака с главе фалила, а нас су набијали на колац, главе секли, узимали данак у крви и томе подобне језиве ствари чинили. С обзиром на то да остатак света углавном није имао додира са том жгадијом, имајте у виду да Срби носе и извесну генетску предиспозицију неповерења, резерве, а богами и осветољубивости према свима који хоће силом да уведу ислам у остали крштени свет. Зато ову нашу иницијативу треба врло озбиљно да схватите и, надамо се, прихватите.

Историја је нас, Србе, научила милион пута до сада да са том фелом не треба много расправљати. То су људи крволочни, освајачки и поробљивачки настројени, који сутра-прекутра не би презали од геноцида над другим народима. Зато им треба стати ногом за врат. И зато ми, четници, хоћемо да вам се придружимо у случају потребе. Били бисмо вам од велике користи. Јер,

код нас четника нема шиле-миле, нема мажења... Ми ствари одмах срећујемо. И то храбро, прса у прса, на бојном пољу. Видели бисте и сами. И не би требало да вас зачуди ако, у случају да дође до рата, Интервизија објави на једном од својих Дневника: „Добро вече, драги гледаоци. Ситуација на

Блиском Истоку се погоршава. Стање је напето и затегнуто. Целокупна светска јавност очекује са нестрпљењем исход целе ситуације. Дobili смо и вест да Први равногорски корпус маршира према Багдаду. Шта ће бити, видећемо“. А онда, кроз 24 сата, следи нови извештај Интервизије:

„Добро вече, драги гледаоци. Стање на Блиском Истоку мирно и без трзавица. Први равнгорски корпус је стигао у Багдад пре неколико часова и од тада се ништа не чује. Изгледа да су српски четници успели да окончају блискоисточну кризу.“

Е, драги моји Амери, тако се то ради. Знате, ми на Балкану смо навикли да ратујемо и гинемо. Ви сте имали само грађански рат на свом тлу и ништа више. Е, а овде је више крви проливено, него што је кише пало. Грозно звучи, али тако је. Таква нам је историја. Војевали су Срби и против Турака, и против Аустроугара, и против Шваба, и против Бугара, и против Мађара, и... и... против кога све не. Навика, кажем ја вама. Ево, баш пре неку годину су Јапанци закључили мир са Црном Гором. Не верујете? Па, не морате. Питајте Јапанце колико су се намучили да нађу Црну Гору на карти. Некада давно, Црногорци су објавили рат Јапану, па је случајно заборављено на то. Кад, скоро, неко се досетио да „зараћене стране“ нису још увек потписале примирје и закопале ратне секире, па су онда Јапанци послали своју делегацију, која је то, уз грохотан смех и шалу са обе стране, потписала. Ето, видите. Нисмо ни ми Срби „мачји кашаљ“. Зато нас је добро и имати за савезнике. Пошто смо ми и у рату били савезници, онда то сматрамо и својом дужношћу и обавезом данас.

Иначе, наша „партизанска“ војска је у блоку несврстаних, па на њих не бисте могли ни да рачунате. (А ко то још може на њих да рачуна, осим комуниста?) А какву бисте помоћ од њих могли да очекујете, кад они неће да среде стање ни у својој рођеној земљи?! Дакле, једино појачање и то не безначајно, можете добити од српских четника (као и увек). Надам се да вам је мило што и у једној далекој земљи Србији има људи који су спремни ситног часа да дају своје животе и за вашу отаџбину.

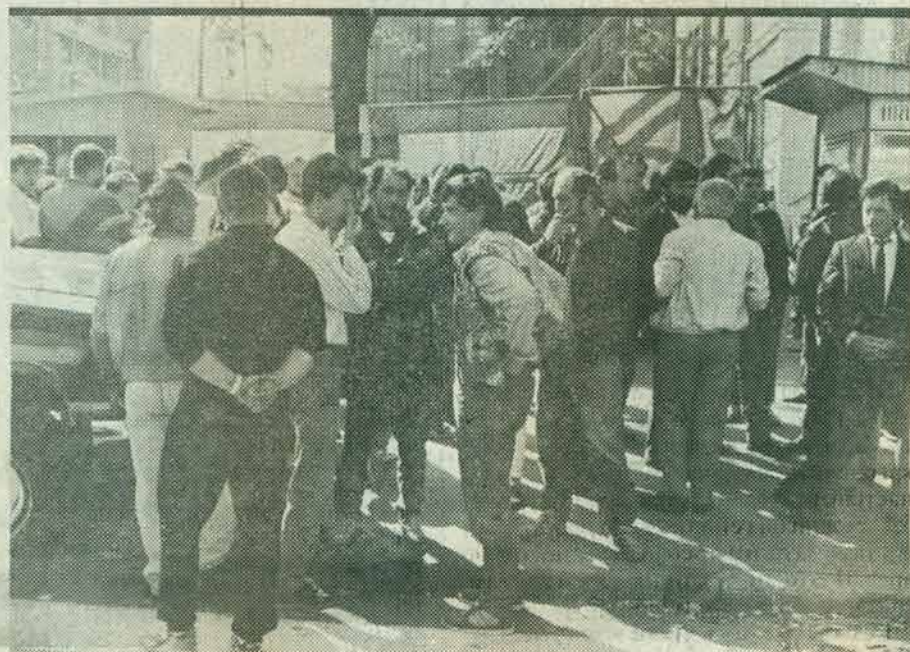
Наша двочлана делегација у саставу: господин Александар Стефановић, потпредседник Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета, и господин др Желимир Марковић, члан Централне отаџбинске управе и председник Српског културног клуба, примљена је у америчкој амбасади и разговарала са секретаром исте, господином Доном Окијем. Господин секретар се изненадио кад је чуо за овакву нашу иницијативу, и, наравно, обрадова. Рекао је да ће пренети америчком председнику, господину Бушу нашу поруку, као и то да ће обавестити амерички народ о овом патриотском чину српских четника. Иначе, господин Оки се искрено нада да до рата или било какве друге војне интервенције ипак неће доћи, али, ако буде потребно, имаће у виду ову нашу жељу и вољу да одемо и помогнемо америчким војницима.

Него, сад је мени нешто друго пало

на памет. А што ако „храбри“ припадници и симпатизери СДА оснују СВОЈЕ добровољачке одреде за помоћ ИРАКУ? Рецимо, ако оформе неку нову ханшар-дивизију, па је пошаљу својој муслиманској браћи као испомоћ у клању и уништавању недужног народа? Е, онда ће српски четници, изгледа, имати још један, много тежи задатак. Прво ћемо, дакле, морати да се обрачунамо са „Блиским Истоком“ овде, у Србији, па тек онда са онима правим, азијским. АААА, то ће бити гадно. Ми смо те и такве ханшар-дивизије већ имали на нашем поднебљу, тако да врло добро знамо о каквим се зверовима ради.

Па добро. Ако до тога дође, знамо шта нам ваља радити. А ви, браћо Амери, рачунајте на нас. А Ирачанима пренесите поруку: TAKE CARE OF YOURSELF! СHЕТНИКС АРЕ СОММING!
ВИНЕТА МАРИНОВИЋ

ПРОГЛАС ПОВЕРЕНИШТВА СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА ЗА АУСТРИЈУ

Срби и Српкиње!

Нељудски болшевички режим је на издисају. Не заваравимо се: Не издише он зато што су његови носиоци одједном постали хумани и демократски настројени, нити зато што смо га ми нашом јуначком борбом уништили. Он нестаје из сасвим практичних разлога које нико неће морати да опева:

Нестаје јер је све поједено и попивно, отето и опљачкано, уништено и растурено. Комунизам је знао само како треба затечено отети и потрошити, „прерасподелити“, али као разарачка идеологија није у стању да и сам ствара потребна добра. Сада, када је гозба завршена, око нас је пустош.

За нас Србе поставља се питање шта нам сада, овако разулареним, ваља чинити? У јаму у коју су нас бачили Броз, домаћи издајници и домаће сеоске будале, многи нам бацају ужас спаса. Ко од нас још није чуо за неке радикале, демократе, либерале, социјалдемократе и друге којекакве трте-мрте?

Сви би они да нас спасу, да нас поведу својим путем који засигурно води у бољу будућност.

Браћо и сестре, ви који чините српски народ! Пре него што икоме будемо дали свој глас на будућим вишестраначким изборима, упитајмо те наше епасиоце:

Колико је ваших радикалских села попаљено?

Колико је ваших демократских цркви уништено?

Колико је вас либерала поклајо?

Колико је ваших социјалдемократских породица прогнано са Косова?

Видећете, браћо и сестре: Све те трте-мрте одједном ће се позвати на наше српске жртве! Знају и они да наше злотворе и кољаче никада није интересовало наше политичко убеђење, већ су нас мрзели, прогањали и клали само зато што смо С р б и! Па, када је већ тако, браћо и сестре, онда будимо најзад оно што и јесмо: Будимо опет и само Срби!

Окупимо се око нашег СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА. Схватимо већ једном да ми нисмо угрожени ни као електричари, ни као скијашаи, ни као радикали или било који други помодари, већ једино и само као Срби. Нама не требају партије које се могу наћи како у Јапану и Мексику, тако и у Данској и Мађарској, Француској и Финској, на Исланду или у Италији. Србима на српким земљама данас у сусрет излази само једна партија! Шта је добро за Тиосава добро је и за Радисава,

Милисава и Богосава. Не може се једном народу у сто лонаца срећа кувати. Придружимо се зато једној српској партији, приступајмо СРПСКОМ ЧЕТНИЧКОМ ПОКРЕТУ и снажимо једину чисто српску партију.

У овом времену, браћо и сестре, када се сви око нас организују на чисто националној основи, ми Срби не можемо себи да дозволимо да се расплинемо у десетак партија. Не би уз СЧП данас је равно издаји. Само удружени у СЧП бићемо у стању да погасимо све оне ватре и ватрице које су Броз, домаћи издајници и домаће сеоске будале потпалиле свуда око нас.

Наши непријатељи су пре нас увидели шта СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ значи за Србе, те га и властодржци и „опозиција“ заједнички нападају и клевету, не дозвољавају му да се региструје као политичка странка, да своје новине и публикације продаје на киосцима, а његови чланови се хапсе или приводе без да су икога убили, опљачкали или силовали. Знају они: Само СЧП им је једина права препрека у даљем манипулисању српским народом зарад туђих интереса и циљева.

Зато, народе српски, не дозволимо да нас којекакви политиканти, жељни славе (за пљачку нема ничег више!), развуку на десет разних страна. Сетимо се некадашњег образа и части, као и врлина кје су нас, кажу, красиле: храброст, правдољубивост, самопоштовање и истрајност. Ако не због протеклих генерација, подигнимо свој глас

због оних који долазе и не дозволимо да нас презиру и пљују као што то ми чинимо са генерацијом наших домаћих издајника и сеоских будала. Ако се и даље сматрамо народом који има мисију (а народ који је под таквим условима тако дуго опстао мора да има мисију!) одбацимо наш кукавичлук који називамо „разумност“, „великодушност“, „умереност“, „братство и јединство“ и ујединимо се у СРПСКОМ ЧЕТНИЧКОМ ПОКРЕТУ. Ако смо сви у њему, ко ће још моћи да нас прогања, бије и хапси? Само туђин, а са таквима смо вазда умели да изађемо на крај!

Ако пак нисмо у стању да се ујединимо без помоћи Маркса и Енгелса, онда станимо сложено уз Милошевића: То је додуше најглупљи, али и најбржи начин да нестанемо са светске позорнице по којој се толико дуго непотребно врзмамо да су нас сви већ омрзли.

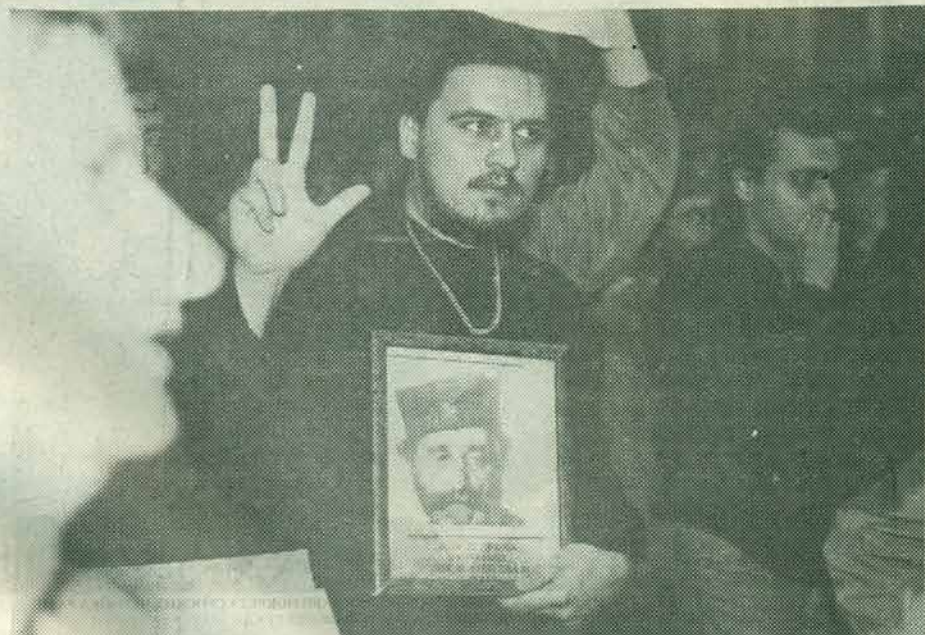
Срби и Српкиње, на нама је да одлучимо хоћемо ли нестати или обновити Српство. Не чудимо се: Ту одлуку доносиле су од памтивека све генерације Срба и довеле нас до данашњих дана. Сада смо ми на реду. Куда? У пропаст или у СЧП?

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!!!

СЛОБОДА ИЛИ СМРТ – РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!!!

У Бечу, 15. септембра 1990.

**ПОВЕРЕНИШТВО ЗА АУСТРИЈУ
СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА**

СРБИЈА

SERBIA
VOICE OF SERBIAN FIGHTERS FOR FREEDOM

ГЛАС СРПСКИХ БОРАЦА

Лист «СРБИЈА» званично је орган Покрета српских четника Равне Горе у слободном свету. Засад излази једном месечно. Годишња претплата 15 долара. Претплате, прилоге, дописе и огласе за лист слати на адресу листа

Published monthly
Subscription for Canada and other countries \$ 25 per year

Second Class Mail
Registration number 5922
Post Office Winona, Ontario - Canada

Address lista:
Serbian Chetniks Newspaper
"SERBIA"
P.O. Box 258
Winona, Ont. L0R 2L0
CANADA

ГОДИНА XXX — БРОЈ 318

ОКТОБАР 1990

FRUITLAND — ONTARIO, CANADA

OCTOBER 1990

YEAR XXX — № 318

КОНГРЕС И ПРОСЛАВА У ЕНГЛЕСКОЈ

Као и сваке године, тако је било и овом приликом, да Покрет српских четника Равне Горе у Енглеској, одржава конгрес и конгресну прославу почетком септембра, у граду Лестеру у дому Покрета, где заседава и одржава своје седнице Главна управа Покрета. Овогодишњи конгрес Покрета био је 38. по реду и на њему је било делегата и делегатича више него на предходним конгресима. 138 делегата и 12 делегатича. Прослава конгреса била је у знаку 300-годишњице сеобе Срба. На прослави је било присутно око 4.000 Срба и Српкиња, а главни говорник био је брат војвода Момчило Ђујић, председник Покрета. Конгрес је отпочео са радом у 10 часова пре подне у дому Покрета. Конгрес је отворио и поздравно делегате и делегатиче брат Драго Асановић, председник Главне управе за Енглеску. Са једним минутом ћутања, олата је почаст нашој браћи саборцима, који су пали у борби за слободу или се упокојили у слободним земљама света. Конгрес је благословио и поздравно месни парох родољубиви протојереј отац Радомир Аниминовић и свима зажелио сретан и успешан рад. Рад конгреса је почео избором председништва конгреса. За председника је изабран брат Милан Стојсављевић, за подпредседнике Никола Костур и Пајо Илић, за секретаре су изабрани Петар Мирковић и Момчило Балтић, за овераче записника Никола Маркелић, Лазо Церанић и Душан Бјелић.

ВОЈВОДА МОМЧИЛО ЂУЈИЋ
ЗА ВРЕМЕ ГОВОРА НА
ПРОСЛАВИ 2. СЕПТЕМБРА

БРАТ ДРАГО АСАНОВИЋ У ЧАСУ
КАД ОТВАРА ПРОСЛАВУ И
ПОЗДРАВЉА ПРИСУТНЕ СРБЕ И
СРПКИЊЕ

У одбор за преглед пуномоћја делегата изабрани су Стеван Шулап, Марко Преочанин и Никола Миодраг, а у одбор за састав нове листе Главне управе, као и на ранијим конгресима, сви председници одбора и све председнице Кола сестара. У одбор за поздраве и резолуцију председник Покрета брат војвода, брат Драго Асановић и српски национални првак и гост Покрета брат Миливоје Васић из Београда.

У избору председништва конгреса одбор за преглед пуномоћја известио је да конгрес може пуноправно да отпочне рад с обзиром да је присутан велики број делегата и делегатича.

РАД КОНГРЕСА

Председник конгреса брат Милан Стојсављевић изразио је

захвалност на почаст, која му је указана избором за председника. Делегати су усвојили већ оштампан дневни ред рада конгреса и тај је рад текао по утврђеном програму. Конгресу су почели своје извештаје чланови извршног одбора Покрета и шефови разних секција у Покрету. Први је поднео свој извештај председник Драго Асановић. Он је у свом извештају обухватио главне тачке рада извршног одбора и свих секција у Покрету. Из тог извештаја видео се је успешан рад у свему, иако је брат Драго нагласио да би тај рад могао бити и успешнији. Његов извештај су делегати примили и поздравили аплаузом. После Драге, поднела је извештај сестра Вера Торбица, председница кола

сестара, која и руководи са радом свих четничких кола сестара. Она је у свом извештају нагласила рад свих 11 кола сестара појединачно и изнела бројно стање у колима и главне линије рада тих кола. Нагласила је и даље смернице тог рада у уверењу, да ће бројно стање у колима да се повећа и да ће рад кола бити успешнији него досада. Њен извештај је примљен и поздрављен, а онда је поднео свој извештај секретар Покрета брат Илија Преочанин. Из његова извештаја видео се је рад извршног одбора и главне управе у току протекле године, бројно стање чланства, као и приказ многобројних скупштина, прослава, забава и делатности свих радних секција у Покрету. По природи посла, секретар је везан за све те активности, које су везане за администрацију Покрета и по пракси, како се примењује у Енглеској и у односу рада закона ове земље по којима он делује. Извештај брата Илије је примљен и поздрављен дугим аплаузом. После тога поднели су редом своје извештаје: благајник брат Сава Радаи, чији извештај је истовремено извештај повереника листа Србија, затим председник надзорног одбора брат Ђуро Ђурђевић, председник суда части брат Милан Крнети, шеф забавне секције Миленко Торбица, шеф хумане Никола Костур, председник грађевинског одбора Стево Смиљанић, у име омладинске секције поднео је извештај секретар исте брат Момчило Балтић. Сви ти

извештаји пажљиво су саслушани, примљени и поздрављени. Из благајничког извештаја видели су се приходи и расходи, а председник надзорног одбора је изјавио, да су књиге благајне и све финансијско пословање текли како треба правилно и уредно. Из извештаја председника суда части видели се је да није било никаквих спорних питања, које би тај суд решавао. Из извештаја забавне секције видео се рад фолклорних група, а из извештаја хумане секције видео се рад на узакивању помоћи болесним, пензионерима, удовцима и удовицама. Из извештаја омладинске секције видео се рад омладине, где је све било успешније од ранијих година.

Председник грађевинског одбора брат Стево Смиљанић поднео је извештај о раду на дозбињању и обнови нашег трећег дома у граду Бирмингхаму. Из тог извештаја видели се, да грађевинско предузеће те радове изводи како треба и да ће ти радови бити завршени до коња ове године под стручним и савесним руководством нашег архитекте господина Мише Симића. Дом и све те радове прегледао је дан раније брат војвода Момчило у присуству чланова извршног одбора и он је био веома пријатно изненађен величном дома, мудром распореду просторија у истом и дозбињању дворане и других просторија у дому. Извештај брата Смиљанића делегати су срдљиво поздравили у жељи да тај дом буде свечано осећен и отворен за потребе нашег Покрета уз учешћа чланства и чланица Покрета и осталих српских родољуба, који знају да наш Покрет стоји у служби Богу и Српству. О стању наших домова у Лондону и Лестеру, поднели су своје извештаје председници управе домова. За дом у Лондону поднео је извештај Србо Шаре, а за дом у Лестеру брат Бранко Боровић. Из тих извештаја се видео, да живот и рад у домовима тече успешно, нарочито у великом дому нашег Покрета у Лондону, где већ дуги низ година стручно и успешно ради управник брат Рајко Јовановић са својом вредном супругом Мандом. Конгрес је извештаје о домовима саслушао са задовољством и одао признање свима, који су везани за руководство рада у тим домовима.

Тако је конгрес прихватио све поднете извештаје. Пре свих тих извештаја конгрес је поздравно брат војвода Момчило, који је делегате и делегатиче упознао са целокупним радом у Покрету, означио смернице будућег рада. Он је упознао делегате са развојом догађаја у нашој родној отаџбини и нагласио шта све може наш Покрет да допринесе, да се обори насилни комунистички режим у Југославији и обнови српска држава на Балкану. Одао је признање за ревносан и успешан рад главној управи Покрета у Енглеској и пожртв.

(Наставак на 2. страни)

ХИЉАДЕ СРБА И СРПКИЊА НА КОНГРЕСНОЈ ПРОСЛАВИ ПОКРЕТА СРПСКИХ ЧЕТНИКА РАВНЕ ГОРЕ 2. СЕПТЕМБРА, У ВЕЛИКОЈ ГРАДСКОЈ ДВОРАНИ ГРАДА ЛЕСТЕРА У ЕНГЛЕСКОЈ

КОНГРЕС И ПРОСЛАВА

(Наставак са 1. стране)

овано учешће у том раду свих чланова и чланица у Покрету, као и омладини, која у све већем броју приступа у чланство Покрета да настави борбу за слободу Српства. Војводи је извештај примљен и поздрављен аплаузом, а на крају свих поднетих извештаја, конгрес је поздравно капетан Михаило Бабић, национално политички преставник Покрета за Европу. Пошто су поднети и примљени сви извештаји рад конгреса је прекинут за ручак гостију, делегата и делегатике за пола сата, а потом, рад је настављен по питањима у вези поднетих извештаја, по питањима и доношењу одлука за даљи рад. За те одлуке везан је рад са омладином, колима сестара, одборима, веза са отаџбином и централном управом Покрета.

Конгрес је предложено листу примио и поздравно, председавајући брат Милан Стојасављевић захвалио се је браћи и сестрама на лепом братском зборовану, а наново изабрани председник брат Драго Асановић, казао је своју реч, захвалио се на почастима која је указана њему и осталим члановима главне управе избором за руководство рада у Покрету. Потом је завршен рад Покрета са песмом и молитвом, коју је прочитао протојереј о. Радомир Аћимовић и извршио заклетву новоизабраних чланова главне управе. Потом су се делегати и делегатике сликали испред дома Покрета, у којем је касније приређен банкет за делегате, делегатике и госте. Рад конгреса нашег одбора у Лестеру и чланице кола сестара старали су се о свему што је

литургију су служили: протојереј-ставрофор о. Миленко Зебић архијерејски намесник за Енглеску, протојереј о. Радомир Аћимовић, јереји Жарко Неђић, Вида Вукчевић и Вајко Спасојевић. У просторном храму Св. Ворђа, био је велики број Срба и Српкиња. Био је брат војвода са члановима управе и првацима Покрета из других земаља. Богослужењу је присуствовао и мајор града Лестера господин Петер Кимберлин са госпођом Дорин. Отац прото М. Зебић одржао је беседу о сеобама Срба. После тога приређен је ручак у дому нашег Покрета у почаст свештеника, гостију, првака нашег Покрета и мајора града Лестера. На ручку је брат војвода дигао здравицу за своје и дуг живот енглеске краљице Елизабете. Скромне, мудре и најпопуларније крунисане главе у свету. Војвода је поздравно и мајора града и нап-

свом говору, нешто дуже од једног сата говорио о судбоносним догађајима, који се данас збивају у нашој родној отаџбини, о народу који се диже на устанак и обарање комунистичког насиља и о родољубивој дужности Срба у слободном свету, да свим могућим часним средствима помогну борбу за слободу Српства и учину све што је могуће, да учине за обнову краљевине Србије на Балкану. Нагласио је, да неће више бити Јалте ни Тихерана и да је нестало оних, који су на конференцији у тим местима водили срамну трговину са слободом народа источне Европе. Казао је, да би ова година, требала да буде година духовног и националног уједињења целог Српства, да би Српство, тако уједињено крунисало своју борбу победом и слободом над свим злима и над свим српским душманима. Војвода је у току говора често пута прекидан аплаузима и поклацима у знак поздрава оном што је рекао.

После овог свечаног дела прославе, настао је забавни део, у којем су узела учешћа фолклорне групе «Динара» из Бермингама, «Косово» из Оксфорда, «Тромеђа» из Лестера и «Моравка» из Брадфорда. Игру, песму и музику ових група најављивали су брат Пајо Илић и сестра Вера Торбица, а са њиховим наступањем руководили су шеф забавне секције брат Миленко Торбица и његови помоћници Пајо Илић и Душан Стојасављевић. Групе су у тиздавим народним ношњама изводиле занимљиве игре и народна кола, бурно поздрављене од присутног народа. Пригодне песме рецитовали су Раде Шарић, Јован Буач и Радомир Јовановић. Четничке борбене песме, певали су Душан Торбица, Душан Стојасављевић и Стево Ђого, а уз гусле отпевао је пригодну песму наш чика Никола Бурсаћ. Сви су поздрављени срдачним аплаузом публике. Свирао је оркестар Миленка Дамјановића и после утврђеног програма прославе, када је у великој дворани, маса српске омладине играла и певала. Све је било достојанствено и на висини наше борбе за слободу и нашег српског родољубља. Завршну реч казао је секретар Покрета брат Илија Преочанин, све присутне поздравно, свима се захвалио на учешћу на прослави и на достојанственом држању на прослави и учешћу на богослужењу.

ДЕЛЕГАТИ И ДЕЛЕГАТИКЕ, УЧЕСНИЦИ НА 3. КОНГРЕСУ, СЛИКАНИ ИСПРЕД ДОМА ПОКРЕТА У ЛЕСТЕРУ

Одбор за поздраве и резолуцију известио је конгрес коме ће се поздравити упутити, а конгрес је прихватио и поздравно резолуцију главног конгреса у Америци у којој су оглашене смернице даљег рада и став Покрета према свему што се међу Србима дешава у емиграцији и у родној отаџбини. Одбор за састав нове листе главне управе поднео је предлог за управу за следећу годину. У том предлогу учињене су само мале измене у саставу досадашње управе.

било потребно да се сви гости и делегати приме и угосте како треба и да се у дому Покрета осећају као једна породица на свом националном огњишту. После банкета у веселом и братском расположењу у препуној дворани дома било је песме и музике и срдачних разговора међу свима до пола ноћи, па мало и касније.

КОНГРЕСНА ПРОСЛАВА

Конгресна прослава је свечано отпочела са богослужењем у храму Св. Ворђа. Свету

оменуо трагичне односе енглеске владе у прошлом рату према генералу Дражи и његовој борби против нацифашизма и комунизма. Мајор је узвратио здравицу и у свом говору анализирао енглеско-српске односе у прошлом рату у светлости истине у односу према Дражи и његовој борби. Казао је, да са задовољством може да изјави, да су Срби, досељени у Енглеску вредни радници и људи, који поштују законски поредак у његовој земљи, што није случај код неких досељеника других нација. После ручка, у 3 часа после подне, била је свечана конгресна прослава у знаку 300-годишњице сеобе Срба у великој градској дворани, у којој сваке године наш Покрет одржава своје конгресне прославе. Те су прославе највеће годишње славље Срба у Енглеској и на њих се сакупи сваки пут од 3 до 5 хиљада српских родољуба, као и ове године. Прослава је почела певањем српске и енглеске химне. Певала је српска омладина из 4 фолклорне групе, које су учествовале на програму прославе, под руководством сестре Vere Торбице. Прославу је отворио поздравним говором председник брат Драго Асановић, а после њега одржао је родољубиву беседу протојереј о. Радомир Аћимовић, месни парох у Лестеру. Брата Драгу и оца Радомира, народ је срдачно поздравно. После њих, говорио је брат војвода Момчило, бурно поздрављен од свих. Војвода је у

НА КОНГРЕСНОЈ ПРОСЛАВИ РЕЦИТОВАЛИ СУ ПРИГОДНЕ ПЕСМЕ ОМЛАДИНЦИ РАДЕ ШАРИЋ И ЈОВАН БУАЧ

БРАТ НИКОЛА БУРСАЋ, КОЈИ ЈЕ УЗ ГУСЛЕ НА ПРОСЛАВИ ОТПЕВАО НАРОДНУ ПЕСМУ О САВРЕМЕНОЈ БОРБИ СРБА ЗА СЛОБОДУ

ВУК ДРАШКОВИЋ КАО ПОЛИЦАЈАЦ

Представници Српског четничког покрета Зоран Дражиловић, др Желимир Марковић и мр Рајко Буквић желели су да присуствују стварању Српског националног програма у Фрнацуској 7, коју је организовао СПО на челу са Вуком Драшковићем 17. септембра. На састанку су присуствовале: Радикална странка на челу са Вељком Губерином, Народна странка из Новог Сада са Миланом Парошким, Демократски форум са Леоном Коеном, Социјалдемократска странка Југославије са Велимиром Цветићем, Либерали из Ваљева са Предрагом Вулетићем, Милан Комненић испред СПО, Растислав Петровић из црногорске Народне странке. Такође су присуствовали представници Матице иселеника, Удружење књижевника и СПС.

Српски четнички покрет као демократска политичка странка желела је да пуноправно, по општем јавном позиву организатора, као и на многим другим скуповима, учествују у доношењу, за данас разједињену Србију, важних одлука. Међутим, Вук Бранковић, пардон Драшковић, као и много пута до сада, остаје доследан својим изопаченим ставовима према „конкурентским“ странкама, што посебно важи за Српски четнички покрет.

Видевши нашу трочлану делегацију успаничено је утрчао у дворниште Француске 7 и вичући својим чуварима, наредио да нас, чланове Српског четничког покрета, ни по коју цену не пусте у просторије Удружења књижевника Србије. На питање постављено редарима: зашто нама, члановима Српског четничког покрета, није дозвољено да и ми као равноправни политички партнер учествујемо на стварању Српског националног програма, Горан Савић-Чоби, један из Вуковог обезбеђења, одговорио је да је лично Вук наредио да састанку могу искључиво присуствовати само њему одговарајуће позване странке и за то одређени новинари, јер је СПО за тај дан закупио салу Удружења књижевника Србије. Када је реч о новинарима, то су углавном исти они који скупљају мрвице које им Вук добацује (па ни новинарске плате нису бог зна какве!)

Запањени таквим ставом СПО, упитали смо Вукове телохранитеље, (јер Вук и има само тело-духовно је олавно мртав!), да СПО није којим случајем милошћу Слободана Милошевића већ дошао на власт, па се и они (како би иначе и могли другачије!?) понашају као комунистички узурпатори. Одговорили су да је управо баш тако наредио њихов лични „Бог“. Не желећи са њима да и даље полемишемо, изашли смо у дворниште Француске 7, где нас је чекала група наших симпатизера и са њима пођосмо ка „Руском срцу“. Тамо затичемо велики број чланова

Српског четничког покрета, који су, сазнавши за поступак СПО према нама, захтевали да се неизоставно позове војвода др Војислав Шешељ и да заједно са њим одемо на тај састанак и решимо тај проблем. На наше велико задовољство, војвода Шешељ је већ уходаним каналима дознао за поменути инцидент од стране СПО и као вихор долетео и (како то београдско-режимска штампа пише) са својим „јуришницима“ ушао у просторије Удружења књижевника Србије. Прошавши поред запањених и уплашених чувара-редара, упао је у салу, где се састанак управо завршио, и својим већ познатим гласом св. Илије громовника, упитао: „Где је та комунистичка продана душа и издајник српског народа? „Вукови чувари тела покушали су да направе некакав, за нас четнике невидљиви зид, и заштите га својим истренираним телима (кажу за себе да су сви професионални каратисти и којешта још!). Мало морген. Пред српским четницима то не успева. Видевши ту шаку јада од СПО, мирно смо поседали, не осврћући се на њих. Војвода Шешељ је још једном упитао зашто Вукови редари нису дозволили члановима Српског четничког покрета да присуствују састанку. Секретар

Удружења књижевника Србије је молио војводу да изведе своје четнике из просторије Клуба, на шта је добио одговор да ће то урадити тек онда, кад изађу Вукови чувари. Вук Драшковић је вероватно покушао нешто да каже, јер се на моменат и појавио, али његова вечита спаситељица, г-ђа Даница, и овог пута га извлачи на споредна врата, напоље, до кола, па беж' куд-који. Уз убеђивање са секретаром Клуба књижевника (који је чак и милицијом претио!), да Клуб није приватно власништво Вука Драшковића, војвода је одржао састанак Српског четничког покрета, који је трајао таман толико, колико је потребно да се да изјава и саопштење за српску јавност о председању СПО. Такође је закључено да се убудуће неће одржати ниједан скуп или састанак без представника Српског четничког покрета, јер ће у противном бити у старту прекинут. После ове изјаве војводе Шешеља, „јуришници су са војводом изашли из зграде Удружења књижевника и пошли ка „Руском цару“. Успут, односно на излазу били су Вукови чувари, али без њега: побегао је, немајући храбрости да објасни свој став.

Зоран Дражиловић

КО СЕ МАЧА ЛАЂА...

– „Сила без памети руши се под својим теретом” – ХОРАЦИЈЕ

– „Сила је одувек привлачила људе ниског морала” – АЈНШТАЈН

– „Вук не мари за број оваца” – ОВИДИЈЕ

– „Може ли се сила супротставити истини?” – НИЧЕ

– „Макар била од кремена, свака сила за времена” – СРПСКА ПОСЛОВИЦА

Е, мој Вуче... Туго моја... Па какву то обнову хоће твој покрет да направи, кад Удружење књижевника чувају твоје „табације”? На шта сте ви спали, лична пера српске књижевности... Па зар мислите да је иједан мавашки-гери јачи од снаге аргумената и истине? Ниско и јадно... Па зар се са вама може само ПЕСНИЧКИ разговарати? (ово ПЕСНИЧКИ је изведеница од ПЕСНИЦА! прим. аут.). Па зар једна гомила безвредних мишића коју ви зовете „телохранитељем”, а која се још увек потписује крстићем или отиском прста, може и сме да брани трочлаој делегацији српских интелектуалаца и чланова Српског четничког покрета да уђу у Француску? Ти наши интелектуалци су породични, мирни, образовани и поштени људи, и ни на крај памети им не би пало да са собом носе диверзантску опрему, ТНТ, штапине динамите и минерске шибице, којима би вас, евентуално, дигли у ваздух. Ти наши интелектуалци дошли су мирољубиво, мирно и без икаквих „задњих и прљавих” намера. Ако сте се уплашили њихових евентуалних питања, није требало ни да сазивате тај скуп. Јер, ко се боји истине и поштенних питања, тај није ни за људе, а камоли за јавне скупове.

Уосталом, Вуче, могао би те твоје каратисте-чуваре да даш на обуку код своје госпође супруге. Без увреде, молим! Она те, изгледа, много боље чува него сви они заједно. То је, додуше, за сваку похвалу. Твојој Дани свака част. Без заједљивости кажем-храбра жена, али, не иде да те она брани пред толиким људима. Требало би да се сам браниш! Па мушко си, ваљда?!? Па онда: Чоби брани Вука Драшковића од српских четника! Да бог сачува. Глупо звучи, зар не? Па ко је, бре, тај Чоби? Кога он то хоће да „бије”? Од кога те он то „чува”? Шта он, у ствари, изиграва? Митског пса Кербера? Од свега овога, највише би му одговарала ова средња именица. Кад му је Шешељ звекнуо „аплауз” по лицу, одговорио му је само-псовкама. Ниво, нема шта. Дај, бре, Вуче, нађи неког нормалног мафиозу, ако већ ’оћеш да те неко крштено и како ваља сачува – ни од кога!

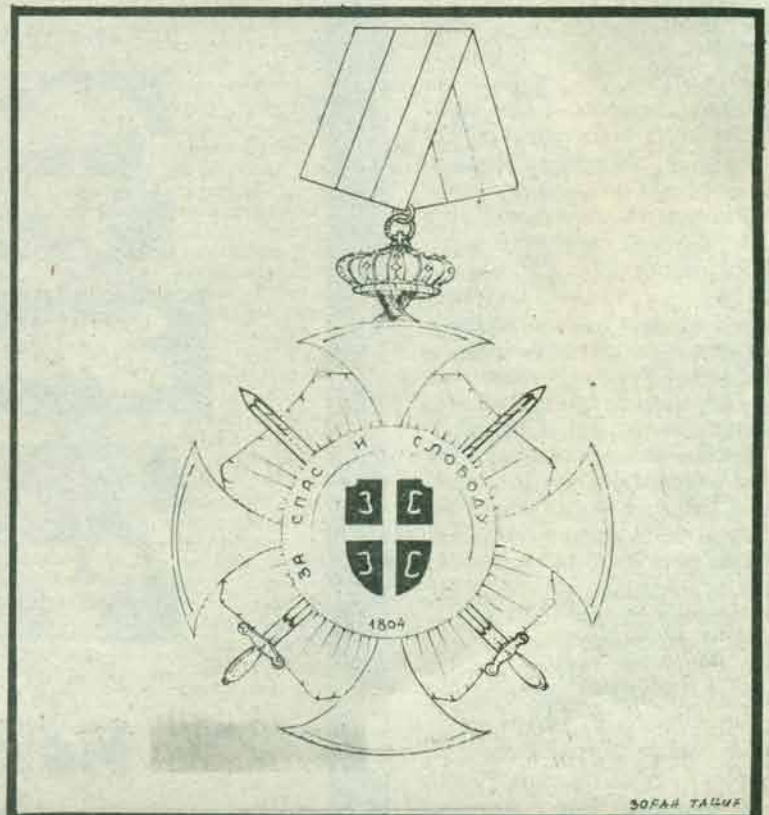
Не би ме чудило када би ме дотични Чоби потражио по граду (кад прочита овај текст!). Не, не би ме тражио да ми закаже *rendez-vous*, сигурно. Тражио би ме да мало „поразговара” са мном у „три ока”. Али, пошто се ваша новинарка не да тако лако претући, видели бисмо чије би то око било извађено.

Него, озбиљно сам се била забринула за Миланчетово (М. Комненић, прим. аут.) крхко здравље, јер му је због „варварства присутних четника”, изгледа, било позлило. Толико лоше му није било чак ни кад је Ђога отерао у затвор. Чудно је био позеленео, да би му се касније, постепено, вратила она његова стара, здрава жућкасто-сива боја лица. Јоца Марјановић, познат по томе што се, к’о нека баба-девојка нудио свима, а нико га није хтео (после га уз’о СПО, због мираза, ваљда), подвук’о се под сто и ни речи да бекне. Оно, мали не беже, ако их велики не гоне. Зато је Јоца к’о мишић побег’о и скрио се у своју безбелну рупицу. Мора да нас је много мрзео тада, вирећи из те жаљбе перспективе у којој се (нежда закон мења!) изненада нашао. Јер, увек мрзимо онога кога се плашимо. А онај, који те мрзи кад си одсутан, боји те се кад си присутан (Фулер). Вук је клиснуо вероватно преко пожарних степеница, а остали су покушали да убеди четнике да напусте просторије Удружења књижевника. Они нас убеђују, а Шешељ инсистира да просторије прво напнете Вукове надуване „гориле”.

Ови који су нас убеђивали да изађемо, убрзо су, да ли због страха или којегчега другог, одустали од својих намера. Јер, ко од нас слуша песму речнице кад бура говори? (Жибран) Нико. Е,fino. Сели четници за округли сто у Удружењу књижевника, распојасали се, одржали летећи састанак брзином светлости, дали саопштење за јавност и изашли мирно и полако. Све О.К. Али, кад је неко глуп, онда то стварно не зна за границе. Чоби&СО. опет нешто ’оће. Батине ваљда, шта ли? Па добро Чоби, мајку му, зар не добише ови твоји компаноџи шамаке на митингу 12. септембра? Зар ти није јасно да је твоја улога као телохранитеља савршено глупава, понижавајућа и излишна, и да се сваки тај шамар опет може „догодити”, па макар ви дубели на трепавицама? Буди срећан што си добио само пљуску. Требало би да нађеш негде Шешеља и да му се поклониш до земље са изразом дубоке и искрене захвалности и да му уз то још и одречитујеш овај, мало измењен Његошев дистих:

„Војиславе, овако ти хвала!
Што тражили, оно смо и наши...”
А кад смо већ код Његоша, порука и поука свима насилницима:
„Коме закон лежи у топузу,
трагови му смрде нечовјештвом...”

Винета Мариновић

308 АН ТАШЕ

ДОДАТНИ УВОДНИК

Хайшење и ушамничење председника Српској четничкој покретној војводе др Војислава Шешеља у прошле месеца је нашу укућну активност преоријентисало на енергично супротстављање овом најфлај рантнјем примеру нејењавања комунистичке рејресје уочи парламентарних избора.

Овај број „Велике Србије“ Редакција је имала припремљен већ крајем септембра, али у одсуству финансијских средстава и преокупираношћу другим пословима, од излажења смо морали одустати.

Два месеца паузе вероватно су непријатна нашим читаоцима, али се надамо да ће разумети и оправдати наше разлоге у крајње непримерним и отежаним условима јавној деловања.

Већи део спремлених текстова за овај број морали смо оставити за следећи, како бисмо створили простор за публикавање најактуелнијих саопштења, пројекатних писама и других докумената који се тичу политичке делатности Српској четничкој покретној.

С обзиром да наша странка још увек није рејрегистрована, Централна ошадбинска управа је одлучила да на председнојетим изборима изађемо са само два наша кандидата које би званично предложиле групе грађана. За председника Републике Србије кандидован је др Војислав Шешељ и за посланика у једном од ваљевских изборних округа Александар Стефановић, пошпредседник Српској четничкој покретној.

Предизборна кампања нас је суочила с многим новим финансијским издацима, па смо принуђени да овом приликом, по први пут, апелујемо на све симпатизере нашеј покретној да финансијски подупру Изборни штаб наших кандидата. Имена приложника и износ прилога, као и спецификацију ушрошених средстава објавићемо у децембарском броју „Велике Србије“. Прилози за кампању ушћују се на адресу: Др Ђорђе Николић, Кнеза Милоша 28/1, 11000 Београд.

Председнички кандидат војвода др Војислав Шешељ именован је свој изборни штаб. За шефа Штаба пошстављен је Александар Стефановић. Заменици шефа Штаба су др Желимир Марковић и Срђан Гламочанин, а секретар Војин Вулешић.

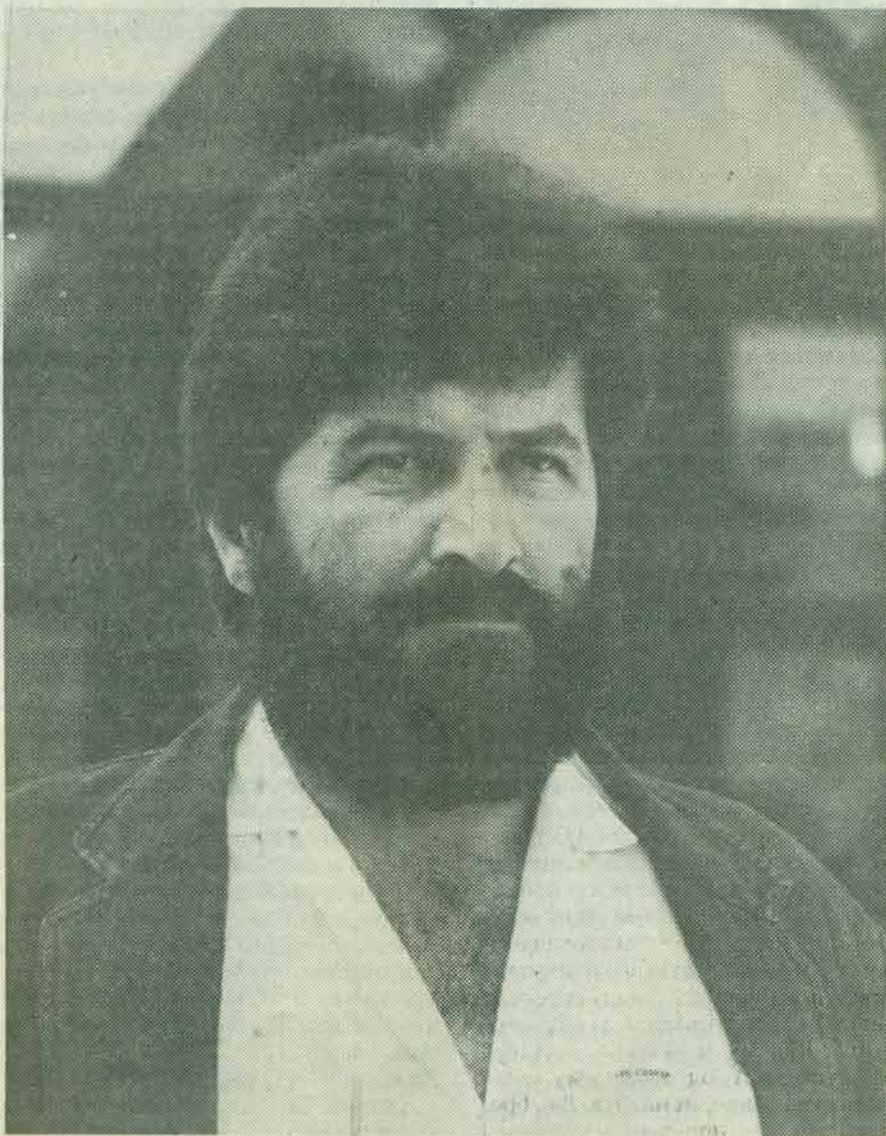
Следећи број „Велике Србије“ пошветлићемо представљању наших кандидата широј јавности.

Апелујемо на чланове Српској четничкој покретној, који још ни су учинили, да чланарину за ову годину ушлате обичном поштанском ушћиницом на адресу: др Ђорђе Николић, Кнеза Милоша 28/1, 11000 Београд. Подсећамо да је износ чланарине за читаву шћекуну годину 100 динара.

Овом приликом изражавамо најшћоплију захвалност свим појединцима, групама грађана и асоцијацијама који су својим ласом пројекта и немирења учештовали у присиљавању актуелној комунистичкој рејрежима да ослободи нашеј председника.

Дужни смо широј јавности стивити до знања да је било и наводних опозиционара који су активно или пасивно подржавали Шешељево ушамничење. Типичан је пример Вука Драшковића, председника „СПО“, који је својим активистима у иностранству дао налој да шире ласине како Шешељ ушћине није у затвору, неј о је смештен у лудницу. Ишћовремено је у Београду лансирао ласине како Војислав Шешељ, у ствари, ради за полицју, шће да је високи полицјски функционер.

После свих подлости којима се ове године „прославио“, од Вука Драшковића смо и моли шћако нешћо очекивати. Као човек без икаквој морала, већ је мној о зла нанео српској опозицији, посебно разарајући политичку десницу.

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Кандидат за председника Републике Србије

Гласајте за човека са највишим моралним одликама, са изразитим осећањем части и достојанства, који се истиче великом промишљеношћу и храброшћу.

То је човек који се у најранијој младости побунио против властодержачке самовоље у условима Титове комунистичке диктатуре.

Већ као гимназијалац и студент непрекидно је улазио у политичке сукобе с комунистичком бирократијом.

Био је бриљантан студент – Правни факултет је завршио за две и по године.

Војислав Шешељ је најмлађи доктор наука у послератној Југославији – докторирао је на Правном факултету у Београду 1979. са двадесет пет година.

Био је најмлађи доцент Универзитета у Сарајеву и наставник на предмету међународни односи.

У тренутку кад су му сва врата успешне професионалне и политичке каријере у тоталитарним условима била отворена – побунио се против владајућег система идеолошких вредности, против деспотске владавине Бранка Микулића и Хамдије Поздерца.

Један је од првих српских интелектуалаца који су смело указивали на реалност агресивног муслиманског фундаментализма и панисламизма у нашим условима, као и на катастрофалан положај српског народа у Босни и Херцеговини.

Спектакуларно се разишао са Савезом комуниста у који су га као шеснаестогодишњака, по угоданом механизму, попут јањичара убацили, мада му нико у ужој породици никада није био комуниста. Из владајуће партије избацио га је директно Општински комитет, јер је био веома омиљен међу студентима, па је то на Факултету било немогуће постићи.

Проглашен је 1982. године идејно-политички неподобним за рад са студентима, па је административном одлуком уклоњен са наставничке катедре.

Већ дуже време је истакнути борац за људска права и један од првих српских интелектуалаца који се отворено изјаснио као присталица вишепартијског система.

Био је један од 28 интелектуалаца ухапшених на Велики петак 1984. године на трибини Слободног универзитета у Београду.

Први је српски интелектуалац који је још у јуну 1982. јавно довео у питање устав из 1974. године и захтевао његову ревизију.

Први је српски интелектуалац у Отаџбини који је отворено и беспосредно критиковао марксистичку теорију и идеологију, развио тезу о њиховој промашености и непримерности хуманистичким принципима.

У јуну 1984. на режираном стаљинистичком суђењу у Сарајеву због необјављеног рукописа „Шта да се ради?“ осуђен је на осам година затвора. Пресуда је изазвала дотада незапамћен отпор српске и светске јавности, па је Врховни суд БиХ у другостепеном поступку казну смањено на четири године, да би је Савезни суд свео на годину и десет месеци, колико је Шешељ и одлежао у зеничкој робијашници.

У затвору је два пута штрајковао главу. Први пут 48 дана и други пут 16, изражавајући одлучност да се свим средствима супротстави комунистичком диктату.

По изласку из затвора, без икаквих средстава за живот, био је принуђен да се пресели у Београд, где је приватно издавао сопствене књиге.

Од четрнаест објављених књига, седам му је судски забрањено због критичког писања о Титу и угњетачком комунистичком режиму.

Чак су и у Словенији четири пута новине због Шешељевих текстова забрањиване (по једном „Катедра“, „Младина“ и „Трибуна“ два пута).

Године 1987. био је први српски интелектуалац који се јавно декларисао као отворени антикомуниста, што је

наишло на баражну идеолошку ватру све режимске штампе.

Први је у најотворенијој форми поставио питање положаја Срба у Румунији. Режимска штампа га због тога жестоко напада, а у нападима је управо „Политика“ предначила.

Неколико година је трајала његова мукотрпна борба за пасош и био је последњи противник комунистичког режима који се изборио за путну исправу.

Светска штампа га је промовисала за најистакнутијег југословенског дисидента после Ђиласа.

Српској јавности су најпознатија његова отворена писма Председништву СФРЈ, Хамдији Поздерцу, Станету Доланцу, Бранку Микулићу, Раифу Диздаревићу, Бошку Крунићу, Добрици Ђосићу и Љубомиру Тадићу.

Ниједне новине или часопис не усуђују се да објављују Шешељеве текстове, а забрањени су му јавни иступи на свим београдским трибинама.

За последњих десет година непрекидно га је полиција пратила, хапсила и на друге начине прогањала.

Више пута су против њега подношене кривичне пријаве због напада на Тита, Кардеља, Ђурановића, Шувара, Врховца и осталу комунистичку булументу.

У току 1989. одржао је 97 предавања Србима у Сједињеним Државама, Канади, Аустралији и Западној Европи и свугде одушевљено дочекиван.

Војислав Шешељ је први српски интелектуалац који се јавно поклатио сенним генерала Драже Михаиловића и упалио свећу пред његовим спомеником у Манастиру Либертвил.

Указом најстаријег и јединог живог војводе Момчила Ђујића Војислав Шешељ је проглашен за најмлађег српског четничког војводу.

Био је на челу првих послератних антикомунистичких демонстрација у Југославији, 31. јануара 1990. у Београду.

У мају ове године Шешељ је одстране епископа Српске православне цркве, његовог преосвећенства господина владике др Фирмилијана миропомазан као српски четнички војвода.

Након светог чина миропомазанја Шешељ је развио српски четнички барјак по свим српским земљама, распламсао пламен четништва широм поробљене отаџбине.

Предводио је прерастање Српског покрета обнове у Српски четнички покрет и изабран за првог председника Централне отаџбинске управе.

Организовао је први послератни парастос и јавну комеморацију вођи трећег српског устанка генералу Дражи Михаиловићу у центру Београда, у којој је учествовало 10.000 српских патриота.

Један је од покретача листа „Велика Србија“.

На Илинден ове године лично је поскидао паганска македонска знамења која су скривали зидине Српског манастира „Свети Прохор Пчињски“.

Организатор је већег броја протестних демонстрација и човек који се увек лично појављује тамо где је најопасније.

Странка на чијем се челу налази, Српски четнички покрет, данас је једина политичка партија у салашњој Србији којој су владајући комунисти забранили регистрацију.

Пркосно, прелвођени војводом Шешељем, српски четници за ту забрану не хају, па, упркос њој, данас представљају сигурно најорганизованију и најмобилнију политичку странку у Србији.

Режимска штампа настоји одсуством публициитета пригушити политичку активност српских четника, али у томе трпи поразе јер се наша активност не може сакрити од српског народа који јој је очевитац и масовни учесник.

Против Војислава Шешеља је у току десет прекршајних поступака због организовања демонстрација, потписивања захтева за пресељење срамне „Куће цвећа“ из Београда, уписивања добровољаца за одлазак у Книн итд.

Данас, у време предизборне кампање, Војислав Шешељ је утамничен. Налази се у робијашници у Палинској Скели као једини српски политичар

који је на робију послат под режимом Слободана Милошевића.

Утамничење др Шешеља најбољи је доказ да постојећи комунистички режим у њему види најозбиљнијег политичког противника.

Војислав Шешељ је председнички кандидат свих увређених, понижених и прогањених Срба. Војвода Шешељ је понос српских четника. Др Шешељ је нада српског народа.

Једино је таква личност спремна и способна да предводи у процесу поновног уједињења свих српских земаља и да се супротстави многобројним српским непријатељима.

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!**

С ВЕРОМ У БОГА – ЗА КРАЉА И ОТАЏИНУ!

СЛОБОДА ИЛИ СМРТ – РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!

У СРБИЈИ ЋЕ СВАНУТИ СЛОБОДА

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

— акростих —

С СРПСКИ четнички покрет, српска дика

Р Развој је борјак против издајника.

П По Космету многа разна разбојништва

С Sprema мајка синове за четништва.

К Кад војводе на Турке кретоше

И Из Србије и Бугари намах побегоше!

Ч ЧЕТНИЧКИ покрет никад не престаје

Е Ево, непрекидно сто година траје.

Т То су најхрабрије чете јуришника,

Н Никад Српство није без дивчетника.

И Источник нам зликовци нападоше,

Ч Четници крваве злочинце смакоше.

К Косово је своје војводе упамтило,

И И славна дела Васељени објавило!

П ПОКРЕТ српских четника, српска дика,

О Окупио Србе око српског стојерника:

К Косово, Србадију, зове и тражи,

Р Равна Гора, ово Бенералу кажи —

Е Ево, на Газиместан четници стигли,

Т Табор цар Лазара и витезова дигли!

Милован Радисављевић Гарашанин

Жарково
На Велику Госпојину
1990.

ПИСМО ВОЈВОДИ ШЕШЕЉУ

Драги брате Војо,
У Босни ме питају за тебе,
што нам, брате, јоште не долазиш,
и шаљу ти поздраве и жеље
за дуг живот и јуначко здравље.
Божић је поодавно прошао
и Ђурђевдан полако за њиме и
Видовдан прије мјесец дана,
а од тебе ни трага ни гласа.
Забораваш своје најмилије
многобројну браћу и синове.
У Босни нам свашта новог има,
оснивају странке и партије,
оснивају и имена им дају,
отворено наступити не смију
праве жеље и циљеве крију.
Траже врага без икакве нужде,
крешу врбе, прозивају Србе
воле Дрину више нег Медину.
Жеља им је то се јасно види,
рече, скоро, Фикрет се не стици,
повратити прохујало доба,
повратити обичаје старе,
аге, паше и друге владаре.
Чим се ките и чиме закићу:
туђим перјем и туђијем благом.
Спомен дижу том Муји Хрњици,
нашег рода великом убици
и нашега љутога крвника
претварају у страшнога јунака.
Дођи, Војо, ти код своје браће
и братију поведи са собом.
У Ловницу цркву да одемо,
ил под Озрен поносну планину,
да се драгом Богу помолимо,

и у цркви да се причестимо,
подсјетимо на цара Лазара,
на сву браћу што за нас падоше,
име српско и крста не даше,
повратимо пољулану славу
на пањ опет поставимо главу
као Лазар или Милош славни
за крет часни и слободу златну.
Сачувајмо, драги брате Војо,
име, славу и част праћедовску,
да нас преци мртви не проклињу
што продасмо нашу ђедовину.
Твоја браћа што овде осташе
никог први брате не дираше,
већ још нуте тренутак чекају,
њиве, стаје, дворишта чувају.
Ко издао браћу јунаке
што још српство и четништво кују
Ацу, Ђорђа, Војина ил' Воју
не имао рода ни порода,
не имао куће ни кућништа,
не имао стаје ни огњишта.
Бог велики и његова сила,
у њиви му сјеме скаменио,
у жени му плода незаметноу,
од њега се излегли губавци
да их народ по прсту казује.
Жељела му кућа мушке главе,
рђа му се на дом распргла
за његовим трагом покајнице
све кукале, довијека лагале!

Александар Лазаревић

прекршаја из чл. 2. ст. 1. тач. 7. Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима против јавног реда и мира је обустављен услед недостатка доказа, у смислу чл. 234. ст. 1. тач. 9. Закона о прекршајима.

Против овог решења окривљени и подносилац захтева имају право жалбе Већу за прекршаје у Београду у року од 8 дана од дана пријема. Жалба се подноси овом судији писмено преко поште и не таксира се.

Решено дана 2. 10. 1990. године, Уп. бр. 2592 и 2593/90.

Примили решење 2. 10. 1990.

ГРАДСКИ СУДИЈА ЗА ПРЕКРШАЈЕ

Живко Јаковљевић

СРЕЋНА ТИ РОБИЈА, ВОЈВОДО!

Опет тамниче. И добро је док имају кога. А шта кад не буду имали кога да хапсе? Кад они дођу на ред вероватно ће све робијашнице претварати у туристичке оазе.

Јуче су те ухапсили и велику грешку су направили! Не што су те утамничили, без права жалбе (као да је то право икада правно примењивано!), па ја, њихов заклето противник им честитам на томе. Замерам мојим и народним заклетим непријатељима што јуче у 11 часова пре подне нису похапсили све оне који су решени да избаце леш србогладног србожлера Јосипа Броза, уљеза у туђој кући који, правим власницима, није платио кирију за равно 418 месеци, постидевши на тај начин и најгоре клошаре на свету, јер ни најокорелијим клошарима није никада пало на памет да власницима не плати 418 кирија као што је то урадио Јосип Броз и постидео све белосветске клошаре!

С друге стране много им замерам што нису похапсили јуче све оне који захтевају (на српску жалост и срамоту – постхумно!) суђење највећем злотвору српског народа у досадашњој српској историји – Јосипу Брозу, двојструком злочинцу: ратном и мирнодопском! Истовремено, љутим се на оне који се баве око његове следеће раге у Карађорђевој коју је јахао онај који и данас мртав јаше тројанске коње, који остављају магареће отиске!

С треће стране замерам им што јуче у 11 часова нису похапсили све оне Србе који не дозвољавају више Хрватима да Хрвати каче око вратова огрлице од очију српске дече. Не љути се, Војводо, на Хрвате. Они су навикли да нешто око вратова каче. Огрлице од очију српске дече су далеко лакше од мађарских јармова које је Беч тимарио, па робови робова још не разликују узрок од последице!

У сва три случаја, драги Војводо, јуче су пресвучени социјалисти и квазиционалисти (окупљени у СПС – странку послушних Срба!) требали да похапсе равно 15 милиона Срба: православне, исламске и католичке вероисповести, јер Срби данас хоће изношење на видело свих титонистичких лажи, а највећа лажа је та да је „оно“ тамо, већ...! Видим Папу како уместо свеће у Јасеновцу држи у склопљеним рукама двосекли нож. Онај исти нож којег је с једне стране оштрио Кремљ,

а с друге – Ватикан! Сала тај исти нож оштри, с једне стране, ватикански унионизам од Атлантика до Урала, а с друге, кали га пихалски огањ панисламског муслиманског фундаментализма!

Добро си учинио што им ниси, приликом хапшења, ово дошапуо и што си прећутао да се иза црних завеса међународне завере меднокритета нешто променило: западњачки антикомунизам замењен антиправослављем! Можда би те стрпали у лудницу они „паметњаковићи“ који од државног јада и једнопартијског смрада направише ЛУДУ КУЋУ од Марибора до Ђевђелије, где стопе без српске крви није!

Војводо, ти си на робији кратко. Највише 15 дана. Молим те чувај у робијашници све кључаре око тебе са кључевима у рукама и са кључевима у вилицама који робијају равно 45 година. Чувај их и добро их запамти да их ускоро расужњимо!!

Немој случајно да се жалиш! Нека види овај народ да си ти у стању да поштујеш и најгори закон на свету. Закон је закон! Нека претпостави како ћеш поштовати будући најбољи закон на свету! Претпостављаш да се они већ боје повратног дејства, репресивних мера. Док им заједнички премеравамо дубину људске плиткоће ја знам да нема казне под капом небеском која може да санкционише све њихове злочине. Али неко се потрудио да их казни! Бог их је казнио што и даље припадају комунистичкој партији-антинародној мафији...

Ако дође Слободан Милошевић лично у Палинску Скелу да те ослободи узми му кључеве, ако треба и на силу (свакако си јачи од њега!) и баши их посред клозетске шоље затворске изнад које пише: Не дижи два прста, дигни главу! Тада га лепо отерај тамо олакше је дошао... – у слободу (наравно да он то не зна!), а ти Војводо остани ту где јеси – између осам ношкова Осмогоније која је, у складу сопствене мистериозности, хтела Србију да претвори у бестрагију!

Ако случајно дође она опозиција, коју је Милошевић инаугурисао према својим потребама, упозоравам те да не будеш груб! Лепо им се, Војводо, цивилизацијски, насмеј... у лице, а на-

рочито твом куму Вуку Драшковићу, па ако ти случајно опет понуди коалицију, провери да у пруженој руци није још једно кукавичије јаје!!! Власт чека. Зна се кога. А ти им сада, као и раније, помрсио рачуне!

Него Војводо љут сам на тебе! Кажу да си правио списак добровољаца за Книн. Неко хоће да ме превари да си то радио испод оне бандере на Булевару (револуцијс. (Веруј ми на реч, сво годину дана се плашим да ће Милошевић наредити да висиш онамо где си њему обећао!) Но, то није важно. Шта ће ти Војводо списак? Требао си лепо да поведеш Србе у Книн. Да си то урадио не би им падало на памет да те хапсе, него би ти се лепо сви прикључили, заједно са Слободаном Милошевићем и Вуком Драшковићем на челу. Није ваљда да си заборавио договорена правила игре са народом. И честитам ти што си заборавио. Они су то и заслужили!!

Војводо, одробијај до краја! То је бавем једноставно и добро познато и теби и мени, мада сам ја (као и ти) робијао кад је то била част, па ми се сада не робија из моде.

Ако будеш уморан од свега (ја сам се већ уморио премеравајући дубину људске плиткоће!) позивам те, после робије, да се лепо одморимо у Кумровцу! Преплажем ти да родну кућу Јосипа Броза претворимо у одмаралиште слободоумних Срба. Зашто да не, кад је Броз могао да украде целу једну Краљеву Кућу и државу и још да не плати кирију 418 месеци? Ми ћемо лепо да доведемо НИКОЛУ КВАЈУ и платићемо боравак, иако су Брозови завичајци нама далеко више дужни, али то је школски пример неодложне примене међународног права. Пре него га почнемо примењивати, после ове твоје робије, морамо лепо да се одморимо у Брозовој кући у Кумровцу.

Претпостављам да ми из Пеште Мађари већ захваљују...

РАВНА ГОРА – ПОБЕДИТИ МОРА!
СВЕ ЗА СРПСТВО, СРПСТВО НИ ЗА
ШТА!

Српству и истини одани,

Петар Милатовић – Острошки

У Бечу, 3. октобра 1990. године.

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ I

Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета саопштава српској и светској јавности да је у уторак 2.10.1990. године око 10 часова, у Улици кнеза Михаила, ухапшен њен председник војвода др Војислав Шешељ. Приликом хапшења др Војислава Шешеља приведени су и секретар Младих четника г. Владислав Симоновић и члан Српског четничког покрета г. Оливер-Денис Barret. Решењем градског судије за прекршаје војвода др Војислав Шешељ кажњен је са 15 дана затвора, док су двојица приведених, после дужег испитивања, ослобођени.

Као повод за хапшење др Војислава Шешеља органима унутрашњих послова послужила је акција Српског четничког покрета, чији је циљ био да се, уписом добровољаца, организује помоћ у људству српском народу у Хрватској, који ових дана проживљава све оне трагичне дане доживљене 1941. године, као и петиција којом се захтева пресељење Меморијалног – срамног паганског храма србождера Јосипа Броза у Хрватску.

Овај бруталан чин, који истовремено представља и покушај обезглављивања Српског четничког покрета, значи и политичку репресију над патриотским осећањима слободоумних српских грађана, којим се српски режим, и поред мимикрије, дефинитивно легитимисао. УРГЕНТНО упућивање војводе др Војислава Шешеља на издржавање казне, на самом почетку предизборне кампање, доказује да предстоји коначан обрачун са опозицијом и са њеним првацима, као и чињеницу да се комунистичко-социјалистички режим не мири са процесом демократизације, али и истину да се иза синхронизоване режимске репресије, чија је жртва др Војислав Шешељ, крије и страх режима од неминовних демократских процеса и сазнање да Српски четнички покрет данас представља најозбиљнију политичку снагу у Србији.

Уверавамо сву демократску политичку јавност да нема те репресије коју чланови Српског четничког покрета нису способни да поднесу, и да ће их хапшење његовог првака др Војислава Шешеља још више окуражити. Сазнање да је др Шешељ, због својих моралних принципијелних начела после босанских доспео и у српски казамат, и да нема тог казамата који ће да поколеба његову веру у истинитост тих начела, пример је који треба да следе сви истинољубиви људи.

Нама Србима чини посебну „част“ што смо, после педесет година, добили „најдемократскији европски устав“, али нам још већу „част“ чини што су, као доказ вредности тог суперлативног устава, одмах почела хапшења. Ова бесмислица, или прецизније речено,

та (не)сагласност између теорије и праксе, је нама Србима добро позната. Ако се „најдемократскији српски устав“ буде доследно примењивао у пракси, као и у случају војводе Шешеља, бојимо се да ће се поновити нека ранија времена, за које су неки политички наивци поверовали да су далеко иза нас, када су нам казамати били препуни политичких затвореника.

Уверни смо да ће хапшење нашег председника др Војислава Шешеља од стране једног несрећног тоталитарног режима узнемирити светску демократску и културну јавност и да ће она знати да се према том чину и определи. Што се српске јавности тиче Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета верује да ће и она уста-

ти у одбрану истине и правде, и да ће, као што јој то и приличи, са гнушањем осудити поступак српских власти, као што је то досад више пута чинила.

Овим саопштењем скрећемо пажњу демократској јавности да ће Српски четнички покрет организовати протестна окупљања својих чланова широм Србије, све дотле док војводу др Војислава Шешеља не пuste на слободу, и да нас у томе неће спречити нова евентуална хапшења чланова Српског четничког покрета.

У Београду,
2. 10. 1990. г.

Генерални секретар
Српског четничког покрета
Војин Вулетих

САОПШТЕЊЕ ДЕМОКРАТСКЕ СТРАНКЕ

Главни одбор Демократске странке протестује против хапшења председника Српског четничког покрета др Војислава Шешеља и одлучно захтева да се одмах пусти на слободу.

Хапшење и осуда Војислава Шешеља је најфлагрантнија повреда елементарних грађанских права и доказ повампирења члана 133.

Очигледно је да ће у предизборној кампањи „вербални деликт“ бити једно од најубојитијих средстава српских комуниста (социјалиста)!

Председник

Демократске странке
др Драгољуб Мићуновић

ПРОТЕСТ УПРАВЕ УДРУЖЕЊА КЊИЖЕВНИКА СРБИЈЕ

Управа Удружења књижевника Србије најоштрије протестује против хапшења члана удружења Војислава Шешеља због изражавања политичких ставова и сопствених убеђења.

Многи књижевници ангажовали су се у јавном политичком животу, учествују у формирању и организовању политичких странака и покрета и неретко се налазе у њиховом вођству. Удружење књижевника Србије је ванстраначка организација и не заступа ставове ниједне политичке странке, али се залаже и залагаће се за право свих грађана Србије, па, разуме

се, и Војислава Шешеља, да слободно и неометано изнесе своје политичке идеје.

Власт нема право да их у томе спречава и процењује прихватљивост или неприхватљивост њихових ставова. То право припада искључиво грађанима на слободним демократским изборима.

Захтевамо да се Војислав Шешељ одмах ослободи затвора.

Београд, 5. октобра 1990.

Управа Удружења књижевника Србије

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ II

У Саопштењу од 2. 10. 1990. године Српски четнички покрет је предочио светској и домаћој јавности да је, због организовања потписивања петиције за иселење „куће цвећа“ у Кумровец, ухапшен војвода др Војислав Шешељ и ургентно послат на издржавање казне од 15 дана затвора, где га чека још 20+25 дана затвора, на које је раније осуђен, а које казне су од 12. 10. 1990. године постале правоснажне. Како је због скидања бесмисленог комунистичког симбола, изведеног на Илиндан ове године у манастиру Прохор Пчињски, у међувремену осуђен на још 20 дана затвора, то ће др Војислав Шешељ угледати слободу тек након окончања вишестраначких избора.

Одрезивање драконске казне од укупно 80 дана затвора, уз судско образложење да др Шешељ (својом слободом мисли) угрожава јавни ред и мир

и да, инсистирањем на селидби срамног паганског храма, вређа патриотска осећања грађана, чини нам се бесмисленим, јер је слобода мисли и издржавања, као основна тековина људских права, садржана у свим цивилизованим уставима света. Осим у српском, разуме се. Применом стаљинистичког закона држава Србија нас је уверила да нам, и поред новог „демократског Устава“, предстоје црни дани и још прња судбина.

Председнику Српског четничког покрета војводи др Војиславу Шешељу, који свој рођендан „прославља“ у комунистичком казамату, овог пута србијанском, желимо да истраје у борби за остварење политичких циљева странке, и да ни за педаљ не одустане од властитих морално-етичких начела.

Ми, српски четници, и овог пута уверавамо србијански режим да нема толико хелија колико има припадника Српског четничког покрета, и да ће слободарски дух, за који се борио Дража Михаиловић са својим четницима, а наставио војвода др Војислав Шешељ, свакако победити. Осуђивањем др Шешеља на 80 дана тамновања србијански режим нас је коначно уверио у постојање слободарског духа, којег се тај режим највише и плаши, као и да никакав стаљинистички репресивни систем, па ма колико он био бруталан, није способан да уништи његове корене.

У Београду,
11. 10. 1990. г.

Генерални секретар
Српског четничког покрета
Војин Вулетих

УДРУЖЕЊУ КЊИЖЕВНИКА СРБИЈЕ

Поштована господо,

Запрепаштени сазнањем да сте одбили да организујете протестне вечери поводом хапшења и ургентног слања др Војислава Шешеља на издржавање казне од укупно 60 дана затвора, остаје нам само да закључимо да сте једном члану мајка а другом маћеха. Одбијањем организовања протестних вечери, као што сте то урадили у случају Гојка Ђога, проф. др Драгољуба Петровића и Јована Опачића, ви сте се легитимисали као парламентарна организација, или простије речено, као продужена рука српског режима.

Вас умне људе свакако не треба подсећати да је др Војислав Шешељ редован члан Удружења књижевника Србије, и да, без обзира на међуљудске и на међустраничне размирице, има иста она права као што их имају сви ваши чланови, а чију сте одбрану устали кад год је то било потребно.

Вама је добро познато да др Војислав Шешељ не спада у интелектуалца коме је потребна нечија милост или заштита, што је уосталом и доказао робијањем у босанским казаматима. Њему је, разуме се, мало стало до ваше заштите, али сте нас одбијањем осуде једног репресивног чина од стране једне тоталитарне државе, уверили у своју ускогрудост и да нисте синклава слободе, већ сте, као што то има обичај да каже уважени професор Никола Милошевић, најобичнија просторија за вентилацију.

Ако сте својим досадашњим ангажманом хтели да се јавности представите као удружење које изнад свега поштује горштакчо начело да „вазда човек има среће кад се не да“, онда сте нас својим हुтањем уверили да сте нас годинама обмањивали, и да сте се ко-

начно продали српском режиму. Ви сте господо, изгледа, херметично приватно удружење којима доминирају седокоси носилац Седмојулске награде, и седокоси патер фамилијас, који би, како сам каже, опет, ако би му се за то прижила прилика, ратовао против сопственог народа.

Зато вас молим, да, ако којим случајем будете у прилици да браните угрожене књижевнике са Мадагаскара или пак из племена Мескалери индијанаца, то не чините јер би било лицемерно.

Генерални секретар Српског четничког покрета Војин Вулетих

ПИСМО AMNESTY INTERNATIONAL

Гђа. Melanie Anderson
Research department
AMNESTY INTERNACIONAL
Internacional secretariat
1 Easton street, London WC1X 8DJ
UNITED KINGDOM

Поштована госпођо Андерсон,
Захваљујем се на вашем последњем писму. Обраћам Вам се овога пута у вези хапшења др Војислава Шешеља који је решењем Дс. 30.Уп.бр. 2592 и 2593. Градског судије за прекршаје из Београда од 2.10.1990. године осуђен на казну затвора од 15 дана и одмах упућен на издржавање казне у затвор Падинска Скела код Београда. Ова казна му је изречена зато што је јавно износио своје мишљење, што се може видети из решења у прилогу.

Др Војислав Шешељ је, у последње време, још два пута осуђен на затворску казну у трајању од 45 дана, а из разлога што је користио своје уставно право слободе јавног збора. Прилажем обе пресуде Градског судије за прекршаје Београда Дс. 30. уп.бр.1645/90. од 18.8.1990. год. и Решења Градског судије за прекршаје града Београда Дс. 30.Уп.1650/90. од 18.08.1990. године.

Др Војислав Шешељ је председник Српског четничког покрета. СЧП-у је онемогућено регистравање и политичко деловање као легалној политичкој странци у Србији.

Молимо Вас да што пре помогнете др Војиславу Шешељу јер су услови живота у овом казамату изузетно лоши, а он је човек са прилично нарушеним здравственим стањем. Др Војислав Шешељ је изложен честим прогонима од власти због принципијелног и слободног изношења мишљења и борбе за политички плурализам. На овај начин је режим у СР Србији делимично успео да др Војислава Шешеља избаци из предизборних активности које су управо у току.

Такође истичем да када је др Војислав Шешељ на формалној слободи његова стварна слобода је ограничена, па стога молим да се што пре заузмете за његов случај. Ускоро ћу Вам доставити већи број случајева кршења људских права из Вашег ресора.

Са искреним поздравима!

Томислав Крсмановић
Генерални секретар
Покрета за заштиту људских
права у Југославији

НАЈНОВИЈЕ ПОДЛОСТИ ВУКА ДРАШКОВИЋА

Док је председник Српског четничког покрета војвода др Војислав Шешељ био утамничен у Падинској Скели, председник „Српског покрета обнове“ Вук Драшковић, преко својих повереника, ширио је лажне вести по Америци и Аустралији да је, наводно, Шешељ потпуно полудео и да је због тога упућен на принудно лечење.

Истовремено је у својим приватним новинама „Српска реч“ број 5. објавио две пасквиле, користећи Шешељево одсуство, да би га на најподлији начин извргао јавном руглу. Убеђени да је тим поступком Драшковић заправо себе у правом светлу још једном приказао, овде у целости објављујемо те његове „савремене басне“.

Под насловом „Човек и Шешељ“ Драшковић пише:

„Неки човек ухвати Шешеља, с којим је био у непријатељству, јер му је наносио штету. Већ дуго времена хтео му се осветити, па му привеже за реп кучине, наквашене маслиновим уљем, и потпали их. Шешељ, као да му је ђаво показивао пут, пође на њиву свога непријатеља, а било је управо време жетве. Човек је јаучући јурно за њим, јер још није био пожњео.“

Под насловом „Човек којег је ујео Шешељ“ Драшковић пише:

„Неки човек којег је ујео Шешељ изашао тражећи некога ко ће га залечити. Сусрете га један човек и кал

сазнаде шта овај тражи рече: „Драги пријатељу, ако желиш да се спасиш, узми комад хлеба, избриши њиме крв с ране, дај то Шешељу који те је ујео.“

Овај се насмеје и рече: „Ако то учиним, тада ће ме сигурно сви четници у граду ујести.“

Овде приказасмо Вука Драшковића њим самим. То је исти онај Вук који је бестијално нападао Лазара Стојановића, Милана Николића, Павлушка и Јелку Имшировић, др Јована Зубовића, у време док су се ти интелектуалци и дисиденти налазили у затвору. После толико година, Вучина је само длаку променила, али му је карактер остао исти.

Стан' полако, Вучино на коњу!

ПРОТЕСТ СРПСКЕ СВЕТОСАВСКЕ СТРАНКЕ

Ми, Српска светосавска странка, изражавамо најоштрији протест због затварања др Војислава Шешеља, вође Српског четничког покрета.

Начин на који је то учињено и образложено показује да се неће бирати средства за елиминисање „неподобних“ – политичких противника. Наиме, Војислав Шешељ, тиме што је јавно истакао текст којим тражи премештање гробног места Јосипа Броза, тиме што је поставио две српске заставе са старим српским грбовима, које узгред буди речено могу да се купе на много места у Београду и тиме што је поставио свеску за ДОБРОВОЉАН упис оних који желе да помогну српском народу у Книнској крајини, није повредио ни један позитиван законски пропис.

Закон о заштити имена и дела Јосипа Броза је укинут. Укинут је и део Кривичног закона који се односи на тзв. вербални деликт. Ипак, пошто је „неподобног“ лидера такође „неподобне“ политичке странке требало уклонити, описана дела су сврстана у растегљив појам „ ремећење јавног реда и мира“ и „вређање патриотских осећања грађана“.

Значи ли то да ће владајућа партија у Србији, у предстојећој или предстојећој изборној кампањи, на овај или сличан начин привремено уклањати са јавне сцене све оне политичке противнике које не буде могла да застраши и ућутка на неки други начин?

Српска светосавска странка је већ протествовала што Српском четничком покрету није дозвољена регистрација као осталим политичким

странкама. Таквим поступком као и затварањем тј. хапшењем Војислава Шешеља, човека који је због својих политичких уверења исказаних махом кроз писану реч већ толико пропатио да се може назвати мучеником, владајућа партија у Србији показује да је стварно променила само име али не и метод свога деловања не учинивши нужан дисконтинуитет између бивше Комунистичке и садашње Социјалистичке партије, не одрекавши се једног од главних унесрећитеља српског народа. Његове слике и бисте још увек „красе“ канцеларије и надлежства СПС упркос жеље огромне већине српског

народа, тако да владајућа СПС продужава праксу бившег СКЈ те српском народу намеће мазохизам.

Ако такве ствари владајућа партија ради пре избора, шта ли ће тек бити са демократијом у Србији у случају да та иста партија на изборима и победи?!

Текст овог Протеста усвојен је на седници Главног одбора Српске светосавске странке, 03. 10. 1990. год.

ЗА ГЛАВНИ ОДБОР
СРПСКЕ СВЕТОСАВСКЕ СТРАНКЕ

ПРЕДСЕДНИК
Др Жарко Гавриловић

СРПСКОЈ СВЕТОСАВСКОЈ СТРАНЦИ

Драга браћо,

Ваше званично саопштење, којим протестујете против хапшења и затварања војводе др Војислава Шешеља, прочитали смо са осећањем искрене радости. Српска светосавска странка је следбеник учења Саве Немањића, утемељитеља српске цркве и државе. Његово дело је уткано у свест сваког искреног Србина који се после 50 година, у то нас уверавају драматична политичка збивања у нас, поново враћају коренима сопственог порекла, остаје трајан путоказ који су следили четници генерала Драже Михаиловића а сле-

диће га и припадници Српског четничког покрета.

У име Српског четничког покрета захваљујемо вам, како на ранијој подршци коју сте нам пружили поводом одбијања регистрације наше странке, тако и на протестном писму које сте нам упутили поводом хапшења и затварања нашег председника.

С вером у Бога за краља и Отаџбину. Србија је вечна док су јој деца верна.

Ген. секретар Српског четничког покрета

Војин Ј. Вулетих

ПОЛИЦИЈСКИ ИЛИ ПОЛИТИЧКИ МЕТОД

Главни одбор Демократске странке протестује против хапшења председника Српског четничког покрета, др. Војислава Шешеља и одлучно захтева његово безусловно и хитно пуштање на слободу.

Хапшење и осуда Војислава Шешеља представља најгрубљу повреду елементарних грађанских права и доказ да се злогласни члан 133 Кривичног закона, још увек примењује.

Уклањање грађана из политичког живота полицијским методама остаје најубедљивији аргумент партије на власти.

У Београду, 26. октобра 1990.

Главни одбор
Демократске странке

ПРИНЦИПИ ЈЕЛНИ СУ ОД »БРАТСКИХ ПАРТИЈА«

Редакцији листа «Демократија».

У име Српског четничког покрета захваљујем вам што сте у броју 15 вашег цењеног листа објавили текст под насловом »Повамширени вербални деликт«, којим сте осудили хапшење и осуђивање др Војислава Шешеља, и да одлучно захтевате да се др Шешељ пусти на слободу. Искрено верујемо да је тај гест обрадовао, не само припаднике Српског четничког покрета, већ и све поштоваоце истинске демократије за коју се ви борите од првог дана свог оснивања. Тим сте саопштењем, господо, исписали прва слова обновљене српске демократије.

Руковођени изнад свега моралним начелима из којих извиру ваши политички циљеви, ви сте такође жестоко реаговали поводом одбацивања регистрације наше странке, којом приликом сте издали и званично саопштење. Та ваша принципијелна подршка, коју смо очекивали од »братских националних партија« а која је изостала из, само њима, разумљивих разлога, нам је, уверавам вас, дража јер долази од једне странке која је поштујући своје наднационалне принципе, могла мирне душе да накриви шајкачу и да се ћутећи не замера режиму.

Ви сте, господо демократе, вашим саопштењем, уверили и нас и светску јавност да сте, не само озбиљна политичка партија (што се, уосталом осетидо на вашој Великој скупштини одржаној у центру »Сава«), већ и странка храбрих и одважних људи. Ваш став, којим сте спремни да по сваку цену браните властита демократска начела, за нас Србе значи крупан морални и политички капитал а што вашој партији даје велике шансе да, у децембарским партијским надметањима, заузме значајну политичку позицију која вам са пуним правом припада. Пробуђени српски бирачи, а и ми српски четници, чијој је странци забрањено политичко деловање, знаћемо да ценимо, како вашу храброст тако и вашу политичку мудрост.

Генерални секретар
Српског четничког покрета
Војин Г. Вулетић

СВЕ ВУКОВЕ ИНСИНУАЦИЈЕ

Енергично одбацујемо све оптужбе и инсинуације које су на рачун демократске странке у последње време упућене од стране Вука Драшковића и његових најближих сарадника. Руководство Демократске странке не стоји ни у каквој, јавној или тајној вези са комунистичким режимом у Србији.

Са представницима тог режима нисмо ни о чему разговарали, па тиме ни о наводним унапред обећаним посланичким местима.

За разлику до Вука Драшковића, никада нисмо позивали опо-

зицију да се удружи под барјаком Слободана Милошевића нити смо нудили било какве услуге владајућој странци.

Неистине које се у последње време циљано шире проти Демократске странке показују да ће за успех демократског препорода Србије бити неопходно не само скидање комуниста са власти, већ и усвајање елементарних норми политичког фер-плеја.

За Демократску странку
Председник Извршног одбора
Др Зоран Ђинђић

СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
Први регистровани кандидат
за председника Републике Србије

Господин Слободан Милошевић, садашњи председник Републике Србије, недавно је у политичком говору, одржаном у Бору, тврдио да делом српске опозиције руководе „лажне месије и лудаци“. Политичке и друштвене импликације његове тврдње су веома озбиљне, посебно ако се има у виду да и режимска штампа у последње време све чешће поједине опозиционе лидре назива лудацима.

Стварна појава лудака у политичком животу је врло могућа, посебно у условима дубоких друштвених превирања и прерастања аутократског тоталитарног поретка у демократски вишепартијски систем.

Искуство многих народа у свету сведочи да није немогуће да се ноторни лудаци и психијатријски случајеви друге врсте дочепују најодговорнијих државних положаја (пример Адолфа Хитлера је најупечатљивији), уз помоћ демократских парламентарних избора, па онда учине свакојака чуда с катастрофалним последицама по друштво и државу.

Дешава се понекад да на чело државе дођу и људи који болују од читавог низа других, органских болести, које битно могу смањити степен њихове менталне урачуљивости. Тек након избора Фране Туђмана, примера ради наводим, посредством штампе сазнали смо за његов болеснички доноси који сведочи да је његово здравље врло озбиљно нарушено.

Зато сматрам нужним да Скупштина Републике Србије по хитном поступку донесе законски акт којим би се прописало као обавезно психијатријско посматрање и систематски лекарски преглед за све кандидате за председника Републике Србије, као и за чланове будуће Владе. Јавности би требало пружити на увид сва њихова лекарска досијеа, јер онај ко има амбицију да политички делује на највишим државним положајима, да директно управља полугама моћи и утицаја, мора се подвргнути потпуној народној контроли.

Такође сам уверен да истим прописом треба регулисати и обавезу контроле менталног и здравственог стања свих лидера и председника извршних одбора постојећих странака.

Тврдње господина Милошевића бациле су тешку љагу на читава српску опозицију. Ако су оне основане морају бити јасно спецификоване и лица на које се односе треба да буду поименично апострофирана. Уколико се покаже да господин Милошевић није био у праву, онда би он лично морао да сноси све политичке и правне конеквенце.

У Београду, 16. новембра 1990.

Др Војислав Шешељ
Посавског одреда 36
11273 Батајница

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ III

Српски четнички покрет обавештава јавност да је у уторак 23. октобра о. г. око 13 часова у улици Кнеза Михаила на препад ухапшен др Војислав Шешељ, председник Српског четничког покрета и кандидат за председника Републике Србије, и одведен на издржавање казне од 45 дана затвора. Овакав гангстерски препад, непримерен цивилизованим и правним државама и изведен по најбољим традицијама стаљинистичко-полицијске државе, учињен је уочи дана Уједињених нација.

Крвави комунистички режим мисли да је довољно променити име и презиме партији и декларативно се изјаснити за демократију, па да се свет-

ска и домаћа јавност убеди у добре политичке намере. Оваквом козметиком, која је европској политичкој јавности позната посредством Румуније и Бугарске, Српском народу не пружа ама баш никакву гаранцију за скору демократичност. Да је то истина доказује нам гангстерски препад на лични интегритет осведоченог борца за људска права и слободу мисли – др Војислава Шешеља.

За време тамновања др Војислава Шешеља група грађана га је, користећи одредбе новог „најдемократскијег европског Устава“, кандидовала за председника Републике Србије. Свест да је др Војислав Шешељ политичка личност несумњиве моралне и поли-

тичке чистоће, те стога најозбиљнији конкурент већини осталих кандидата, од којих су неки одавно изгубили свој морални и политички дигнитет, подстакла је репресивни србијански болшевичко-полицијски режим да га на овакав крајње бруталан начин елиминише из предстојеће предизборне кампање.

Сматрамо да је овим поступком србијански комунистички режим дефинитивно показао своје право лице и српској и светској јавности развио елузије о демократизацији Србије.

23. октобар 1990. год.

Војин Ј. Вулетих
Генерални секретар
Српског четничког покрета

САОПШТЕЊЕ УПРАВНОГ ОДБОРА МЛАДИХ ЧЕТНИКА

У земљи Србији наставља се муко-трпни ходка демократији, што изискује даље политичко ангажовање свих њених грађана на спречавању аутократских и тоталитарних рецидива који свакодневно прете угрожавањем већ постигнутог.

Један од примера испољавања ретроградних тенденција је и недавна одлука власти да се одбије регистрација политичке странке Српски четнички покрет с образложењем да се њеним именом наводно вређа јавни морал. Такав цинизам заиста нисмо очекивали у садашњим друштвеним условима у којима напокон јавност почиње сазнавати пуну истину о актерима угрожавања наших основних друштвених вредности, па, према томе и моралних, у последњих пола века.

Револт наше јавности вишеструко појачала чињеница да је недавно ухапшен и на основу вешег броја прекршајних пресуда спроведен на издржавање казне затвора др Војислав Шешељ, председник Српског четничког покрета. Др Шешељ је кажњен због одржавања јавних скупова своје странке, организовања потписивања петиције за уклањање „Куће цвећа“ из Београда и уписивање добровољаца за одлазак у Книн, што су, у ствари, с његове стране поступци који заслужују свако поштовање.

Без обзира да ли и прихватамо или не прихватамо политички програм Српског четничког покрета, да ли се слажемо или не слажемо с поступцима Војислава Шешеља, дужни смо испољити грађанско немирство с режимским угрожавањем елементарних политичких и личних права. Ако данас ћутимо, у уверењу да нас таква дискриминација лично и групно не тангира, омогућавамо легализацију

опасног преседана који у блиској будућности свима може грдно главо-бољу задати.

Зато сматрамо питањем грађанске части отворено супротстављање оваквим режимским поступцима, убеђени да једино слободни вишестраначки из-

бори могу извршити правилну селекцију новоформираних политичких субјеката на српској друштвеној позорници.

Председник
Управног одбора Младих четника
Срђан Гламочанин

**ШТАБ ЗА ПРЕДИЗБОРНУ КАМПАЊУ
КАНДИДАТА ГРУПЕ ГРАЂАНА ЗА
ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА**

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Данас 1. новембра 1990. године кандидат за председника Републике Србије др Војислав Шешељ стражарно је спроведен из Окружног затвора Падинска Скела у седиште Републичке изборне комисије у Београду, где је оверио потпис на изјави о прихватању кандидатуре за избор на функцију председника Републике Србије.

Како су претходно испуњени сви остали услови, што се види из образложења акта Републичке изборне комисије упућеног секретару Штаба, др Војислав Шешељ је од данас први регистровани кандидат на предстојећим изборима за председника Републике Србије. Данашњим даном почиње и

формално његова предизборна кампања.

Одлучно захтевамо од садашњег режима да одмах прекине са квазијуристичком фарсом око осуде и хапшења др Војислава Шешеља због непостојећих, измишљених кривица, која је мотивисана жељом да се спречи његова предизборна активност као најозбиљнијег противкандидата садашњем председнику Председништва Републике Србије.

Београд, 1. новембра 1990. г.

СЕКРЕТАР

Штаба за предизборну кампању

(Војин Ј. Вулетих)

САОПШТЕЊЕ СРПСКОЈ ЈАВНОСТИ

Док у нас увелико траје вишестраначка предизборна кампања, а председничка се тек захуктава, дотле се Србији догодио културни преседан, засад непознат цивилизованим народима. Првог новембра ове године др Војислав Шешељ је СТРАЖАРНО спроведен из затвора Падинска скела, где издржава казну од 45 дана затвора, да би пред Изборном комисијом Републике Србије, својим потписом, испунио све потребне услове као кандидат за избор председника Републике Србије.

И уместо да се др. Војиславу Шешељу обезбеде сви услови за несметано учешће у предизборној председничкој кампањи, српски режим га враћа на даље издржавање казне. За то време службени председник Републике Србије – Слободан Милошевић, злоупотребљавајући привилегије које му положај обезбеђује, промовисе себе и СПС, не презајући, притом, ни од употребе крајње увредљивих речи на рачун српске опозиције и њених првака.

Нецивилизован чин хапшења независног председничког кандидата више приличи пракси диктаторских режима Латинске Америке, па нас стога чуди али и збуњује हुтање културне јавности Србије. Њихова инертност је или доказ о недостатку храбрости или пак пример потпуно незаинтересованости за демократску будућност српског народа.

Ако културна јавност Србије (част изузетцима) хладно прелази преко кршења људских права грађана и председничког кандидата, она и не заслужује бољу будућност од оне коју су нам припремили комунисти 1945 године а остварује режим Слободана Милошевића и Брозова дворска камарила. Изолацијом Војислава Шешеља, независног председничког кандидата, Сло-

бодан Милошевић нас уверава да је не само Титов верни слуга већ и типичан продукт болшевичке школе кога демократија интересује колико и лажски снст.

секретар штаба независног председничког кандидата
Војин Ј. Вулетић

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Штаб обавештава српску јавност да су, 13. новембра ове године, председнику Републике Србије господину Слободану Милошевићу прослеђене петиције са око 8.000 потписа српских грађана из Београда, Новог Сада, Крагујевца, Ниша и Горњег Матејевца, којима грађани Србије одлучно захтевају да се др. Војислав Шешељ, независни кандидат за председника Републике Србије, одмах пусти на слободу, чиме би се решила, не само глупа јуристичка ситуација, већ и др Шешељу обезбедила несметана предизборна кампања.

Председнику Републике Србије, господину Слободану Милошевићу, упућен је 13. новембра и апел 40 научних и културних радника Србије, којим се захтева, не само пуштање др Шешеља на слободу, већ и регистрација странке Српски четнички покрет, чији је Шешељ председник.

У апелу се наводи да су културни и научни радници са запрепашћеном примили вест о хапшењу др Војислава Шешеља и да је „кажњен због јавног политичког деловања мирољубивим методама, за које се, иначе, ни у једној демократској и цивилизованој земљи политички активисти не прогоне.“

Научни и културни радници, наводи се даље у апелу, захтевају „да се др. Војислав Шешељ одмах пусти на слободу и да му се омогући несметана политичка делатност што подразумева и регистрацију странке чији је председник јер је тврдња да се њеним именом вређа јавни морал сасвим неумесна.“

Секретар Штаба независног председничког кандидата др. Војислава Шешеља
Војин Ј. Вулетић

Београд 13. новембар 1990.

ГОСПОДИНУ СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ, ПРЕДСЕДНИКУ ПРЕДСЕДНИШТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Господине председниче,
Са запрепашћеном смо примили вест да је ухапшен и на основу већег броја прекршајних пресуда спроведен на издржавање казне затвора др Војислав Шешељ, председник Српског четничког покрета. Др Шешељ је кажњен због јавног политичког деловања мирољубивим методама, за које се, иначе, ни у једној демократској и цивилизованој земљи политички активисти не прогоне.

Такав поступак баца тешку лагу на наш народ и нашу земљу, те прелетава воденички камен око врата младе српске демократије. Зато апелујемо да Вашим високим ауторитетом утичете да се ова очигледна неправда што пре отклони, да се др Војислав Шешељ одмах пусти на слободу и да му се омогући несметана политичка делатност у оквирима демократских институција и правила понашања, што подразумева и регистрацију странке чији је

председник јер је тврдња да се њеним именом вређа јавни морал сасвим неумесна.

Убеђени да ћете се у потпуности сложити са нашим мишљењем по овом питању и предузети одговарајуће мере да би се спречило даље угрожавање грађанских слобода и права др Шешеља, користимо ову прилику да Вам упутимо изразе дубоког поштовања и искреног уважавања.

У Београду, 1. новембра 1990.
Александар Спасић, адвокат
Милорад Вукосављевић, адвокат
Војислав Коштуница
Радолав Стојановић
Драгољуб Мићуновић
Зоран Ђинђић
Бошко Мијатовић
Ђорђе Оцић, књижевник
Рајко Буквић, научни радник
Перовић Ристо
Небојша Јеврић
Владимир Јовићевић-Јов, писац

Вукосављевић Радован
Др Бранислав Филиповић, асистент
медицинског факултета
Душан Вукајловић, књижевник
Алек Вукадиновић, књижевник
Мома Димић, књижевник
Бранислав Шошкић академик
Радмила Јовић, књижевник
Велимир Лукић
Вељко Ђурић, историчар
Вукобратовић Драгутин
Хараван Живан, кандидат за председника Републике Србије

Никола В. Филиповић
Др Јован Гушић
Др Жељко Марковић
Михаило Младеновић, адвокат
Гордана Матковић
Љиљана Пејчин Стокић
Др Јован Срејовић
Мр Мирослав Костић, нов. и књиж.
Ненадовић Љубивоје
Марија Јешовић
Душан Милосављевић

ДЕМОКРАТИЈА, ШТА ЛИ ТО БЕШЕ?

Странке које се у својим политичким програмима залажу за афирмацију демократских начела, а притом не устану у заштиту странке, која и сама у свом политичком програму има уграђена та иста начела, а којој је законодавац ускратио регистрацију, не могу се сматрати демократске.

Није ли нормалан закључак, да је сваки акт законодавца, којим се раји ускраћује право политичког организовања, истовремено и акт насиља и сигнал за узбуну, јер како иначе бранити властита демократска начела, ако се хладно прелази преко бруталног чина „демократске“ забране, као да их се то ништа не тиче. Да нису могла неке странке, задовољне што им је законодавац коначно омогућио да се региструју, оладиле капислу па неће да „чачкају мечку под пречку“. Или су умирне микропипет демократијом па им не пада на памет да „дирају твора док шора.“

Свака част странкама које усталоше у одбрану истинске демократије. Осветлаше образ и себи и свом чланству. А и оним другим свака част. Од страха им се стисло дупе па ни прднут не могу. Бранити се данас будаластином, десетак година пре истека двадесетог века, да је српском народу и демократији, потребан прелазни период како би се национализам искључиво изигре, само је доказ да се ту неко уср'о жив, и да мањак храбрости брани лицемерјем.

Од неких странака, ни ми, а ни српски народ не очекује демократију већ демократију. Чедници неких странака (а поготову неки), инфицирани вирусом демократског централизма, нису ни до дана данашњег успели да пронађу лек против те опаке болести. Тај лек нити се издаје на рецепт нити га продају апотеке, али се може пронаћи у пракси западноевропских држава. Тамо је неизводљив преселан којим би се забраниле странке које се „за остварење својих политичких циљева искључиво служе мирољубивим средствима.“ За њих би то било страшно. Тамо је то незамисливо.

Покушајмо да замислимо реакцију западноевропске демократске јевности на акт којим се одбацује регистрација неке странке, па тој истој јавности понудите образложење да се „регистрација одбацује јер вређа јавни морал грађана“. Пошто је таква ступидарија незамислива па, иначе, „трулом“ западу, тамошња демократска јавност, која је и иначе осетљива на повреду људских права, помислила би прво да је у питању некаква шала, али кад би схватила да је то ипак збиља, онда би, као што је то код њих уобичајено, тај сузуди одбављач регистрације завршио у некој од многобројних психијатријских клиника.

У Јеврони су критеријуми за оцену психичког здравља, или боље рећи бо-

лести, давно утврђени и вреде за сав цивилизован свет. Будући да и ми Срби припадамо истом културном простору, онда ти исти критеријуми ваљда важе и за нас. Али сигурно не вреде за Мескалери индијанце, нити за урођенике из Афричких вукојсина, а још мање за племена која још увек уживају благодети културе каменог доба, али хемо се свакако сложити, да је одраслом Европејцу, који се, на изма-

ку 20 века, клања паганском симболу, ипак место у психијатријској изолацији. Уколико се за нашег одбављача регистрације, за кога треба веровати да се и дан данас клања паганском симболу, не нађе место на Губеревцу, наћи ће се свакако на једној од многобројних листа СРАМА, које Срби већ одавно састављају.

Војин Вулетих

ДЕМОКРАТСКА СТРАНКА СЛОБОДЕ

ВОЈВОДИ ДР ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Поштовани господине др Шешељу, Демократска странка Слободе од самог свог оснивања, поред задатака које је изнела у свом програму, у свим приликама је дизала свој глас против неправде и напада на опозиционе странке. То смо чинили безброј пута, као што су то требале да чине и све политичке странке у Србији. Нажалост, често смо остајали усамљени. Сталну подршку у овим акцијама имали смо од Старе радикалне странке и Демократске странке (Давиловић – Грол).

На свој оснивачкој скупштини дана 14. јануара 1990. год. бранили смо Вука Драшковића који је био нападнут са свих страна. Ми тада нисмо бранили Вука Драшковића и његов програм, него смо бранили сваког човека да слободно може да изрази своје мишљење, било на трибинама или путем средстава информисања. То смо учинили и у случају догађаја у Врбасу где су прваци СНО из Н. Пазове физички нападнути. Дигли смо свој глас против скардне представе „Свети Сава“.

Сматрамо да овде није место, да се све наше предузете акције набрајају, али да су све политичке странке биле јединствене у одбрани демократије и слободе, данас се у Србији не би дешавало, ово што се дешава. Међутим, како данас ствари стоје, српски народ је поред својих доказаних непријатеља из редова болшевика и „брозијанаца“, задесило још једно зло, а то су неке опозиционе странке које се перфидније обрачунавају и са својим чланством и са странкама у опозицији. Што се тиче Демократске странке слободе, она је јавно изразила свој протест код власти приликом уручивања решења о регистрацији, због одбијене регистрације Ваше странке. Сматрамо да је то најбољи доказ да је сада у Србији успостављена лажна демократија коју спроводе ЖИРАПТИ бивше комунистичке партије, односно социјалисти, уз обилату помоћ „својих“ опозиционих странака.

Чињеница да су Вас притворили 12. 9. 1990. године, у време одржавања митинга неколико опозиционих странака, непобитан је доказ демократске фарсе у Србији. Вероватно је и овај митинг требао да замаже очи свету како у Србији постоји демократија.

Нама је јако жао, што ово писмо у облику саопштења, нико неће да штампа из једног простог разлога што смо у нашој предизборној декларацији указали на демократску фарсу у Србији, чија сте и Ви данас највећа жртва. У декларацији смо тражили, да се Предстолонаследник ПРИНЦ АЛЕКСАНДАР КАРАЂОРЂЕВИЋ врати у Србију и стави на чело српских опозиционих странака, које нису под контролом једноумаца и „вилењака“ са Дедиња. Од тренутка саопштења наведене декларације, нама су сва средства информисања затворена, па ову нашу подршку примите у форми писма, јер нисмо у могућности да ово изнесемо у средствима информисања.

Господине др Шешељу, оног тренутка када су Вас притворили а у време одржавања митинга неколико опозиционих странака, мораћемо, ако имамо имало поштења, да признамо да је демократија у Србији сахрањена. Ми не морамо да се слажемо са вашим наступима и вашим начином вођења политике, али свака стандардизација понашања је ново једноумље, против кога се морамо сви борити.

Господине др Шешељу, председниче СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА, будите уверени да ће Демократска странка слободе увек, било по коју цену, устати у одбрану слободе, која је данас на велику жалост ускраћена Вама и вашим истомишљеницима.

Београд 14. септембра 1990. год.

За Демократску Странку Слободе
Потпредседник
Синиша Димитријевић филмски редитељ

САОПШТЕЊЕ IV

Група грађана Србије, полазећи од Изборног закона за избор председника Републике Србије, верујући да он није мртво слово на папиру већ жива правна материја вредна поштовања, чије се повреде оштро кажњавају па ма ко их учинио, кандидовала је др Војислава Шешеља за председника Републике Србије, као свог независног кандидата. 22. октобра ове године основан је Штаб за предизборну кампању и донета одлука да се прво промотивно представљање др Војислава Шешеља као независног кандидата одржи 27. октобра у Дому инжењера и техничара, чија сала је, за ту прилику, закупљена.

Предизборни механизам је покренут уз наивно уверење да Изборни закон, као уосталом и сва остала правна акта, није и не сме бити фарса, већ акт достојан поштовања, као што је то случај у свим правним системима. Др Војислав Шешељ се може поштовати, али и не мора. Могу се ценити његова висока морална начела, али и не. О његовој политичкој активности се може критички судити, као уосталом и о свим осталим председничким кандидатима. Али се не можемо отети утиску да је хапшење др Војислава Шешеља, које је изведено на мафијашки начин, као у време америчке прохибиције, учињено да се елиминише из предизборне председничке кампање, и све нас више уверава да у нас и даље постоји насилнички државни апарат стаљинистичке провинцијенције. Ми, разуме се, нисмо толико наивни па да поверујемо у независност тог извршног апарата, јер нас је полувековно бивствовање у једној тоталитарној држави научило да у њој последњу реч имају политичари. У случају др Војислава Шешеља то просто значи да је одлуку о његовом хапшењу, и одвођењу у Палинеку Склелу, донео сам врх државе Србије. Да је то истина доказују околности везане за заседу која је др Шешељу постављена у Кнез Михаиловој улици, уочи Дана Уједињених нација.

Дана 23. октобра аташе за штампу штаба независног кандидата поднео је СУП-у уредну пријаву којом их обавештава да ће се у Дому инжењера и техничара одржати промотивно представљање независног председничког кандидата др Војислава Шешеља. Када су надлежни схватили о коме је реч, и да група грађана мисли озбиљно, почели су аташеа за штампу да шетају правдајући се ненадлежношћу. Та шетња је трајала неколико сати док у међувремену нису обављене потребне политичке консултације после којих је и донета одлука да се др Шешељ постави заседи. Пријава је, разуме се, после маратонске шетње уредно заведена.

Све ове околности нас уверавају да ружна особа и поред примене козметичких мера и препарата остаје и даље оно што је била. Оне нам потврђују и сурову истину да крвави комунистички режим и даље постоји. Нерешеном и јеванђеоском српском народу је, насилним нападом на интегритет једног слободног грађанина, стављено до знања да од демократизације нема ама баш ништа, што, простије речено, значи да ће Србија остати последњи бастион комунизма.

Комунистима, што је само по себи разумљиво, нико не оспорава право на артикулацију сопственог мишљења, али им се, свакако, може, и мора, ускратити право да, применом најпрвићких насилничких метода, гуше слободу савести, мисли и јавног изражавања мишљења, које се иначе јамчи новим српским Уставом (члан 45.). Свакоме ко иоле познаје др Шешеља познато је да је то личност коју одликују не само високе моралне вредности, већ и инте-

лектуална и политичка ерудиција. Ове особине, спојене у једној личности, представљају велику конкуренцију, али и опасност за будуће председничке кандидате, од који су неки давно изгубили лично, па и политичко достојанство, те стога и не заслужују ни да буду кандидати, а камоли председници Републике Србије.

Група грађана, која је кандидовала др Шешеља као свог независног кандидата, искрено се нада да ће српски режим да се узме у памет и да, пуштањем на слободу др Шешеља, увери и нас и светску јавност у своје добре намере. Кршењем људских права ниједна држава није донела добро свом народу, а још мање себи, те очекујемо од врха Србије да пуштањем др Шешеља на слободу оствари примену Хелсиншке декларације.

Секретар штаба независног кандидата
Војин Вулетић, с. р.

РЕПУБЛИЧКОМ СЕКРЕТАРИЈАТУ ЗА ПРАВОСУЂЕ И УПРАВУ

Предмет: Оштар протест на решење број 0011/90-07 од 08.08.1990. године

Као Србин, оштро протестујем због горе поменутог решења, по коме се забрањује регистрација политичке странке

„Српски четнички покрет“.

Наводи које је поменути секретаријат навео су до те мере отрцани и једино су могли да послуже такви 1945. године под диктатуром Јосипа Броза. Мене јако изненађује, што после готово пола века тортуре од стране Јосипа Броза над српским народом, још увек, најалост, има Срба који верно спроводе титоистичко-стаљинистичку политику у односу на српски народ.

Поштовани господине замениче републичког секретара, господине РАДИША ПАВЛОВИЋУ, дозволите ми да Вам предочим само неколико чињеница, а то су: да је којом срећом победио четнички покрет на челу са покојним ДРАЖОМ МИХАИЛОВИЋЕМ, данас не бисмо имали проблема на Косову и Метохији, Книну, Фочи и другим подручјима на којима се и данас води тихи геноцид над српским становништвом. Јосип Броз заједно са српским комунистима (по Његошу, потурицама-издајницима свога српског народа) дошао на власт преко потока српске крви, било оне коју је пролио Анте Павелић или оне коју је закамуфлирано пролио Тито. Оба ова оворе-

ла српска непријатеља су сваки на свој начин настојали да што више падне српских глава. Довољно је овде напоменути Брозову наредбу од 12. априла 1944. године да се бомбардује Београд од стране савезничких авиона, Сремски фронт и друга злодела Јосипа Броза.

Нажалост, поред овога и низа других злодела у односу на српски народ од стране највећег зликовца Јосипа Броза, још увек садашње српско руководство на челу са господином СЛОБОДАНОМ МИЛОШЕВИЋЕМ води титоистичку политику. Уместо да се искључиво посвети своје српском народу, и даље се оно залаже за Југославију, ту гробницу српског народа. Садашњи српски руководиоци на власти се залажу за демократију на речима, а у ствари, по њиховим наредбама се пендрече и туку Срби, како из Српског четничког покрета, тако и чланови из других српских странака, а у исто време по земљи Србији се неометано шепуре и крећу босански панисламити, као и хрватски хадезовци. Ја се надам и уз божју помоћ и тој последњој комунистичкој тиранији у Србији ће доћи крај и то неће се дуго чекати, јер се пробудио српски народ.

КОМУНИСТИ НАСТАВЉАЈУ ПРОГОН СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

УРЕДНИШТВУ „ВЕЛИКЕ СРБИЈЕ“

Једна од најмоћнијих странака СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ није регистрована, односно одбијена је регистрација с мотивацијом да име странке вређа јавни морал у Србији, а руководство странке упућено да есенуална своја права тражи тужбом Врховном суду Србије. Дилеме нема, комунистички режим још једном примењује своју демократију – демократију „како мама каже“. Унапред, одбацују једну странку, наравно, јер процењује да ће само та странка, СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ, моћи на предстојећим изборима, готово да збрише комунистички режим и да врло убедљиво однесе коначну победу, и да српском народу најзад врати слободу, демократију, живот достојан човека, људско достојанство... Атеистички комунистички режим најмање има права да одлучује, као и шта вређа јавни морал. Странка СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ везује се и наставља светле традиције српског рода, који је у својој дугој и бурној историји, увек ценио и бранио истину, слободу, људскост и на бранику тих вредности залагао и свој голи живот. Ни тада ни сада Четнички Покрет није позивао на рушење цркве, протеривање вере („јер је црква и вера опијум за народ“), одрицање од своје традиције и историје, од српских јунака и легенда, а о преким судовима и убуствима, о Голим оточима о Брионима, о Плавим возовима, о Галебима, о... о том и таквом моралу говорићемо и судићемо када дође време. Због комунистичког морала, много је тога у задњих 50 година, српски сој пропатио, дрхтавим рукама се пружао ка сунцу, усахнулим очима тражио светлост, испуцалим уснама шапутао молитву за спас српства, а у грудима је све тише ридало велико срце. И, онда када су сви наши унутрашњи и спољашњи непријатељи, мислили да је клиничка смрт српства неизбежна, буди се Карађорђе, Обилић, Танкосић, Свети Сава, Његош, Чича; устаје Ђеле-кула, Плава Гробница, Видо, Косово, Јасеновац, Јадовно, Гргур, Звекара, Рогошића кула,

Љесков дуб, Клепа, Сириг, Гавранац, Баштине, и све остале побројане и непобројане јаме. Шапат постаје јека, страх храброст, нада и жеља стварност, божури наново цветају, Јелица планина пева, чује се српска труба из оног села Дренова, корача краља Петра гарда, Четници се спремају, а од Тополе па до Равне Горе свуд су страже Бенсрала Драже. Србија је будна. Отрежњење је болно, мамурлук дуг, почиње да се застава вије за слободу Србије.

Да би се решио неких дилема, одбор СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА из Крушевца у суботу, 15. септембра 1990. године, почео је са ПЕТИЦИЈОМ којом позива грађане града Крушевца и околине да својим потписом дају глас за регистрацију СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА. Ова странка је наишла на свесрдну подршку у Крушевцу одбратских странака Српске Народне обнове, Народне Радикалне и Светосавске странке, а најалост и овом приликом Српски Покрет Обнове, кога све више зову Српски Покрет ОБМАНЕ, од свог тата Вука није добио зелено светло за учествовање у овој акцији. Акцији је предходно договор свих странака осим Демократске странке, на коме је заузет став да се иступи са ПЕТИЦИЈОМ за јавно извршење опела, 14. октобра 1990. године, над необележеним скупним гробовима на Багдали, Галском потоку... где по неким сазнањима леже кости преко 20.000 Крушевљана и Крушевљанки, и да се тог дана изврши и обележавање тих гробова. Затим ПЕТИЦИЈА за повратак Карађорђевића и свих прогнаних Срба и Српкиња, ПЕТИЦИЈА за скидање табле са именом маршала Тита у Паруовцу, ПЕТИЦИЈА за ослобођење НИКОЛЕ КАВАЈЕ, и ПЕТИЦИЈА за регистрацију странке СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА. Акција је почела у суботу, 15. септембра тачно у осам сати ујутро.

У самом центру града Крушевца, на Тргу Косовских јунака, испод српске заставе, уз звуке српских песама повремено и четничких, за столом заједно

седели су вође и представници Српске Народне Обнове, Народне Радикалне, Светосавске и Српског Четничког Покрета. Слика која надамо се биће све чешћа у политичком животу Крушевца а надамо се и Србије. Јер, само удружени и чврсти можемо доћи до заједничког циља – рушење комунизма. У почетку грађани су мало зазирали да приђу столовима, први су наравно, опет, пробили лед млади. Млади Крушевца су масовно потписивали петиције. Са великим симпатијама су потписивали петицију за ослобођење Николе Кававе. Осећала се извесна доза страха за потписивање петиције за регистрацију СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА, међутим чим се накупило двадесетак потписа, људи су лакше потписивали, ваљда заједно смо и ту јачи. Уз прикупљање потписа за наведене петиције, за столом су продаване и новине: Радикална реч, Самоуправа и Велика Србија. Како је време текло, музика и песме српске и четничке, грађанима су постајале симпатичније, а и када су се уверили да хапшења нема, масовно су потписивали петиције. Међутим, има и по неке претње па богами и псовке, у контексту „видећете ви вашег Бога када само избори прођу, све ћемо вас похапсити и побити“. И то је ваљда нека демократија.

Акција је завршена у 23 сати. Прикупљено је по око 600 потписа, Петицију за регистрацију странке СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ тога дана је потписало 520 људи, и речима петстодесет има храбрих, њихов морал овим именом није поврћен. Да ли ће Врховни суд Србије моћи да чује глас свог народа, а требао би, јер у његово (народно) име доноси пресуду? Или ће народ још једном бити само параван, комунистичке идеологије? Можда и неће, јер друга су времена дошла – ВУНЕНА.

у Крушевцу
20. 9. 1990. г.

Миловановић Милун

ПРЕСУДА ВРХОВНОГ СУДА СРБИЈЕ

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Томислава Радчића, као председника већа, Звонимира Бандића и Милорада Станојевића, као чланова већа и стручног сарадника Љиљане Врачевић, као записничара, решавајући у управном спору по тужби „Српског четничког покрета“ из Београда, кога заступа др Војислав Шешељ, из Батајнице, Босанског одреда бр. 36, против решења Републичког секретаријата за правосуђе и управу бр. 0011/90-07 од 8.8. 1990. године, ради уписа у регистар политичких организација, на седници већа одржаној 3. октобра 1990. године, до-нео је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА.**

Образложење

Решењем Републичког секретаријата за правосуђе и управу број 0011/90-07 од 8.8. 1990. године одбачена је пријава политичке странке „Српски четнички покрет“ за упис у регистар политичких организација применом члана 10. став 3. Закона о политичким организацијама пошто се пријављеним називом вређа јавни морал грађана Републике Србије.

У тужби којом тражи поништај оспореног решења, тужилац истиче да првостепени орган у образложењу оспореног решења није навео разлоге на основу којих је утврдио да пријављени назив странке вређа јавни морал, да од надлежног органа није тражио тумачење појма јавни морал нити је анализирао програм тужиоца. У тужби се даље наводи да четници нису морална већ историјска категорија, да су настали знатно пре комуниста и увек били – и остали – светла тачка у борби за Србију и српски народ. Народ зна да су четници у Другом светском рату победничка страна о чему сведочи и орден постхумно додељен генералу Драгољубу Михаиловићу. Чињеница да стотине хиљаде Срба носе четничка обележја, певају четничке песме и одлазе на четничке скупове, довољна је да се схвати да је српски народ у највећем свом броју четнички оријентисан.

У одговору на тужбу тужени орган је оспорио наводе из тужбе, навео низ чињеница о масовном терору четника према хрватском, муслиманском и посебно српском народу указујући на историјске и друге изворе који те чињенице потврђују и предложио је да суд тужбу одбије.

Након разматрања списка, оцене навода у тужби и одговора на тужбу, Врховни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из историјских, литерарних и других извора познато је да су четници у Другом светском рату били колаборационистичка оружана организација

која је представљала интересе владе у емиграцији. Још 1941. године, а након краткотрајне сарадње са светски признатим ослободилачким покретом, четници су прешли у отворени напад на партизане, а затим сарађивали са квислиншким владама и војскама те италијанским и немачким окупатором да би – заједно са њима – коначно доживели пораз. Организатор тог покрета, пуковник старе Југословенске војске и министар избегличке владе Драгољуб Михаиловић, због сарадње са окупатором и издаје народа оглашен је кривим и 16.7. 1946. године осуђен на смрт.

Наведене чињенице дубоко су се урезале у свест и сећање велике већине српског народа познатог у историји по томе што није водио освајачке ратове, поробљавао друге народе и вршио одмазде, а високо ценито патриотизам и јунаштво изражавајући истовремено презир и гнушање према издаји, насилништву и злоделу.

И поред изнетих чињеница, терористички акти четника, извршени масакри и покољи – групни и појединачни – посебно у односу на Србе /недужне или пак припаднике, помагаче и симпатизере ослободилачког покрета/ који су описани у извештајима четничких команданата и другим веродостојним изворима, урезали су се у памћење још увек живих сведока и преношени су са очева на децу и унуке. Како морал стварају сами људи, сопственим субјективним судовима вредности о чињеницама, појавама, људима, односима, највећи број људи оцењује четништво негативно због његових поступака супротних елементарним нормама морала /јунаштво, патриотизму, помоћи људима и др. као позитивним, на супрот издаји, освети, убиству, као негативним моралним нормама/. Збир тих субјективних, појединачних судова вредности о чињеницама, појавама, односима и људима/па, према томе, и о месту и улози четничке организације и деловању и понашању четника/, даје друштвено јавно мњење односно јавни морал. Не потцењујући утицај владајуће идеологије, јавни морал односно друштвено јавно мњење о томе што је морално /у складу са моралним нормама/ а што је неморално, формирају људи. Тако сазнате а затим преношене чињенице указују на поступке четника супротне општеприхваћеним моралним нормама, речи „четнички покрет“ још увек интензивно асоцирају на кршење садржине моралних норми, дакле вређају јавни морал и изазивају моралне осуде, згражања и револт. Интензитет кршења моралних норми од стране четника у Другом светском рату и спонтана, једнодушна осуда, засенили су сећање на храброст, јунаштво, пожртвовање и жртвовање четника из Првог светског рата у Церској битци, на Дрини и Колубарској бици 1914. го-

дине, а поготову на акције чентика из друге половине XIX века када се први пут појављују у Македонији. Не искључујући могућност да у промене околностима дође до дружичког суда односно појединачног /па и збирног – друштвеног/ мишљења о постојећим, наведеним чињеницама, или чак и до промене чињеница које су условиле одређено мишљење, што би све довело и до промене садржине јавног морала, – у овом моменту су још увек сувише свеже чињенице које потичу из Другог светског рата утврђене – поред осталог – личним запажањем и преношењем предањем које су створиле негативан однос знатног броја грађана Србије према четничкој организацији. Стога би званична регистрација организације односно странке која у називу носи речи „четнички покрет“ вређала јавни морал велике већине грађана Србије, па су испуњени услови из члана 10. став 3. Закона о политичким организацијама, да пријављени назив тужиоца вређа јавни морал.

Суд је ценито и остале наводе у тужби али је нашао да они нису од утицаја на доношење одлуке. Наиме, неосновани су наводи да првостепени орган није у образложењу навео разлоге на основу којих је утврдио да пријављени назив вређа јавни морал, да од надлежног органа није тражио тумачење појма јавни морал, те да није анализирао програм тужиоца. Тужени орган је навео основне разлоге – који су га руководили да примени члан 10. став 3. Закона о политичким организацијама. Морал, друштвени односно јавни морал су појмови довољно јасни и прецизно у науци дефинисани те није потребно никакво посебно тумачење „надлежног органа“. И коначно, тужени није могао да анализира програм и циљеве странке: законодавац се определио да законски санкционише повреду јавног морала /поред постојања моралне санкције/ која би се учинила пријављеним називом странке. Стога је орган који одлучује о упису странке у регистар политичких организација одбацио пријаву за упис – без упуштања у оцену програма и испуњености осталих услова за упис – јер је правилно нашао да се пријављивањем назива странке вређа јавни морал.

Имајући у виду све изложено, а након оцене и осталих навода странака за које је нашао да нису од утицаја на одлучивање, суд је – применом члана 42. став 2. Закона о управним споровима – пресудио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 3.10. 1990. године; У. 687/90

Записничар, Љиљана Врачевић, с.р.

Председник већа, судија

Томислав Радчић, с.р. 57

ЖАЛБА НА ПРЕСУДУ

Војвода др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
Посавског одреда 36, 11.273 Батајница који у својству председника Централне отаџбинске управе заступа Српски четнички покрет, у законском року подноси Врховном суду Србије

ЖАЛБУ

на првостепену пресуду Врховног суда Србије бр. У. 687/90 од 3. октобра 1990. године, која је заступнику уручена 25. октобра 1990.

Пресуду побијам због:

- а) погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,
- б) повреде материјалног права,
- ц) повреде Закона о управном поступку.

Захтевам да Врховни суд у жалбеном поступку побијану пресуду укине и новом пресудом поништи оспорено решење Републичког секретаријата за правосудје у управу бр. 0011/90-07 од 8. августа 1990. године.

Образложење:

Побијана пресуда Врховног суда Србије само је један у низу примера бескрупулозности комунистичких властодржаца у овој суженој Србији. Орган о коме је реч само формално носи назив „Врховног суда“, док у пракси представља гомилу комунистичких полтрона и доушника који су се судијског положаја домогли својим слугерањским понашањем и полтронисањем највећим непријатељима српског народа у модерној историји. Они суде онако како им наложи ненародни тирански режим Слободана Милошевића, успаниченог диктатора који не бира средства да би очувао личну власт и привилегије. Пошто ми, српски четници, најдиректније угрожавамо садашње комунистичке узурпаторе који прерушавањем сопствене партије настоје српски народ одржати у сужањству, побијана пресуда нас није нимало изненадила.

Комунисти су у потпуности режирали наредне парламентарне изборе јер су успели под своју контролу подвести скоро све „опозиционе“ странке. Једину озбиљнију конкуренцију су видели у Српском четничком покрету, а успаничили су се због бурне обнове четничких традиција у народу и чињенице да је искључиво уз страну оружану помоћ, огњем и мачем, било при крају рата могуће сузбити четништво у Србији. Зато нису имали другог излаза осим забране наше странке. А пошто никаквом валиднијом аргументацијом нису располагали јер је природа наше странке изразито демократска и по политичком програму, и по начину унутарпартијског организовања, и по методама деловања, није им преостало

ништа друго него проглашавање неморалним нашег назива, да би након тога инструментализовањем тројице квазиправничких полтрона и људи без икаквих личних моралних вредности, као што су „судије“ Томислав Ралчић, Звонимир Бандић и Милорад Станојевић, окончали поступак административног онемогућавања политичког деловања странке која заступа интересе и погледе огромне већине српског народа.

И опет комунисти милошевићевског соја, као верни Титови ученици и настављачи, лажу тврдећи да су четници у другом светском рату били колаборационисти, који су, наводно, вршили масакре и покоље. Такве лажи у јавности не могу проћи. Четници су се одлучно борили за слободу свога народа а против фашистичких окупатора и домаћих квислиншких формација, као и против комунистичких бандита који су ратну несрећу, не бирајући средства, настојали искористити да би се докопали власти.

Ако заиста највећи број људи, како тврде интелектуалне мизерије заогрнуте комунистичким судијским тогама, оцењује четништво негативно „због његових поступака супротних елементарним нормама морала“, откуда онда толики страх од наше странке. Зар нису избори идеална прилика да се провери веродостојност такве тврдње?

Највећи прекршиоци јавног морала заправо су данашњи највиши режимски моћници, укључујући и „судије“ Врховног суда Србије јер су издали сопствени народ и ставили се у службу комунистичким непријатељима и угњетачима васколног српства.

Да су којим срећнијим сплетом околности четници генерала Драже Михаиловића успели благовремено да угуше комунистичку бандитску побуну и рестауришу предратни режим, ми Срби, а и сви остали Југословени, данас би живели у друштвеним условима који не би били нимало лошији од рецимо грчких. А шта Грцима фали?

Издајом западних савезника и уласком Црвене армије као инструмента Комунистичке интернационале у нашу земљу је успостављена изразито антисрпски орјентисана комунистичка диктатура, која нас је, као народ и као грађане, систематски упропастила, доводећи до економске, политичке, духовне и моралне катастрофе.

Шта нам се уопште лошије могло десити од овога до чега су нас комунисти довели. Да ли је кроз историју српског народа икада било већих издајника од српских комуниста? Никада. И сад би опет српски комунисти, предвођени Слободаном Милошевићем, да нас воде у „срећнију“ будућност. То им ми, српски четници, никада нећемо дозволити. Борићемо се док имамо даха и нијед-

на нас репресивна мера не може зауставити јер смо спремни у сваком тренутку и своје животе положити на бранику српства. А, уосталом, у овој комунистичкој бестрагији на олушинама Југославије нема довољно затвора у које би српски издајници могли заточити све српске четнике.

Зато се ми поносимо што смо данас једина прогоњена српска политичка странка, што једино наше челнике комунистички режим хапси и осуђује. То нам је најбољи доказ да смо на правом путу и подетрек да истрајемо у светој четничкој борби, као одани следбеници др Слободана Јовановића, генерала Драже Михаиловића, Драгише Васића и Стевана Мољевића, као верни сарадници војводе Момчила Ђујића и четничких изгнанника који су нам свесрдно помогли да обновимо пламен четништва широм поробљене Србије, по свим српским земљама.

Зато и ову жалбу не подносимо зато што би евентуално рачунали да би се комунистички силници могли предомислити, него зато да бисмо и ову прилику искористили да жигосемо бескрупулозност Милошевићевих социјалиста и њихову пендрек-демократију.

За васкрс слободне Србије!

Србија је вечна док су јој деца верна!
С вером у Бога – за Краља и Отаџбину!

Слобода или смрт – Равна Гора победити мора!

У Београду, 28. октобра 1990.

Председник
Централне отаџбинске управе
Српског четничког покрета
Војвода др Војислав Шешељ

QUO VADIS ГЕНЕРАЛЕ?

ПИСМО ГЕНЕРАЛ-ПУКОВНИКА СТЕВАНА МИРКОВИЋА „ВЕЧЕРЊИМ НОВОСТИМА

ЗА СРАМОТЕ ЗАБОРАВА НЕМА

У ТРИЦИ левице и деснице ко ће више нахвалити свој народ а покушати друге, даштама слушамо славношће својега народа, а трдне други ма. У тим славношћима народ је позоритан и нема се чега стидети у својој историји. Увек су други криви да негде неуспехе и поразе.

Тону у заборав наше срамоте, којих би се ипак морали стидети и због чега ће осећање кривице већито тиштински попитати Србе.

Нећу вићи у далеку прошлост, довољно је пратити се пола нека уназад. Једна велика српска срамота догодила се у другом светском рату. То су четници, кривоци мртви и други народи. Да ли смо то заборавили или почињемо заборававати?

Неосетници марширају стазом Србије, покрај гробова жена, деце и старца које су клали дражотици. Окуцају се на трговима, где су, пре пет деценија Калабићене браћо, заједно са Немцима, велики додолубе. Сетимо се само херојске смрти Стевана Филиповића у Ваљеву.

Куда идемо, Срби? Преоримо, док има времена, четничку стазу, као што ће, надам се, и други патристички алати у Југославији препречити пут својим неосетливцима!

Стеван МИРКОВИЋ

ван(м), не би ни флека остала. Такође нам није јасно како је, онако масиван(м), успео да преживи пет година грађанског рата поред толиког броја „српских крволока“ (о томе ко су српски кривоци ћемо мало касније). Биће да су ген. Мирковића добро послужиле ноге баш као што га данас перо служи (...а кадар је стићи и утећи...)”

Иначе, на планети Марс као што је одвајкада познато живе Марсовци неантропоморфна бића са монголоидним главама којом доминирају велике буљаве очи. Често уобичавају да нас посете, о чему нас штампа редовно извештава. Долећу редовном линијом Марс-Земља путујући брзином светлости. Са наше планете се у последње време удаљавају брзином већом од 300.000 км/сек. А разлоти за то су врло једноставни. Планета Земља је проглашена космичким подручјем високог ризика, али је после морбидног текста, под насловом „за срамоте заборава нема“, постала неподношљива чак и за Марсовце, па ћемо губитак драгоцених марсовских девиза морати да надокнадимо извозом комплетних сабраних дела пензионисаног генерала Стевана Мирковића, који, у то не треба сумњати, још није казао последњу реч. Можда би толерантни Марсовци прешли преко генералних морбидарија али после изјаве дате у позоришту „Душко Радовић“, да му је изумрли Јосип Броз и даље Врховни командант, сироти Марсовци су побегли главом без обзира.

У првом пасусу текста „За срамоте заборава нема“, дописни члан листа „Вечерње новости“ наводи како се левица и десница надмећу ко ће више да нахвали свој народ на закључује како се (по тумачењу левице и деснице) народ нема чега стидети у својој историји а да су за неуспехе и поразе увек криви други.

Алал плајваз генерале. Ви који сте о успесима југословенских комуниста испредали бајке довели сте Београд до двадесетак народних (сиротинских) кухиња, до незапамћене незапослености и економске беде. То комунистичко економско чудо-виште, у које сте и ви генерале Мирковићу веровали и верно му служите и дан данас, довело је многе Србе у ситуацију да намирнице плаћа личним картама јер нема новца, којег ви имате на претек. Па не мислите ваљда да ће левица и десница да орквивљују мог блаженопочившег деда Перу, кога су 13. јула 1941 додели кући у чаршаву јер га је разнео миниран италијански топ. Ви српски комунисти носите искључиву кривицу за несрећу која нас је снашла, јер сте се постајући комунисти, сврстали у редове отворених српских издајника. И није никакво

чудо да сте се, у времену када се чине покушаји да се пренспитају историјске вредности и „истине“, пројектовали у тврдњи левице и деснице да су за поразе увек криви други. И уместо да напусте Брозову камарилу, ви још жешће браните сопствене заблуде тврдњом да су за срамоту српског народа криви српски четници, „због којих ће осећање кривице већито тиштински српски народ“.

Ви генерале као да живите у неком сопственом свету ван земаљских (можда марсовских) координата. Живот из ваше, генералске перспективе сигурно изгледа ружичасто, попут Потемкинових села. А он је нешто сасвим друго. Уверавам вас да се у Србији увек шаће о вашем доприносу српској судби, а неће протекти много времена када ће о њој моћи и гласније да се размисли.

Даље тврдите да се „пре пола века догодила велика српска срамота“ и да „су за ту срамоту криви четници“. И на крају пасуса питање: „Да ли смо то заборавили или почињемо заборававати?“

Ја се генерале, у делу ваше интимне одбране потпуно слажем. Није спорно да се догодила срамота. Само је спорно ко је искључиви кривац за њу. Четници свакако нису, јер су штитили интересе сопственог народа. Питајте Американце, Французе па и Енглезе (с њима је мало теже јер им искреност зависи од интереса). Или зајтите мало по Србији, па послушајте шта Срби мисле.

А знате ли генерале шта мисле? Мисле како сте 70.000 голобраде српске деце послали на Сремски фронт (клатицу) да се супротставе до зуба наоружаној Немачкој солдатеки, а да притом ни обуку нису прошли. И ко треба генерале да се застиди. Ви који сте их послали. Уколико у томе нисте лично учествовали ипак сте се сагласили, зар не генерале?

Ако вас је меморија под старе дане напустила, подсећам вас на судбину 20.000 невиних, такође српске деце, које сте претходно уз помоћ летака обманули па заклане и побијене гурали у Дрину. Питајте свештеника Новака Станојевића, прочитајте „Погледе“, „Дугу“, „Свет“, „Пародна армија“, генерале, о томе неће никада ништа написати. И ко треба да се застиди. Ви, разуме се. Ако мислите да сте морално амнестирани варате се, јер сте се сагласили. Зар не, генерале?

Ко је генерале измислио пропис о сто стрељаних Срба за једног убијеног Немца. Четници не, већ ви и ваша герилска стратегија. Убити једног Немца па побећи у шуму стварно је било мудро. Поготову ако се знало за пропис да ће због ваше храбрости да страда сто невиних Срба. Срби су, генерале,

Са планете Марс, четврте велике планете по реду удаљености од Сунца, која је од Земље удаљена 55-377 милиона километара, пао је пензионисани генерал Стеван Мирковић, а да се притом ни угровао није. Како му је то успело сам Бог зна, када нас физика учи да је енергија једнака маси тела пута брзина дигнута на квадрат ($E=mc^2$). Ако је веровати нашем зету, прослављеном нобеловцу Алберту Ајнштајну, од спољнег сарадника листа „Вечерње новости“ ген. Мирковића, обзиром да је прилично маси-

храбар народ, али и довољно паметан да схвати да се на тврђаву не иде врљикама. Због тих врљика су 1914. прошли Голготу, јер су били довољно мудри да схвате да је однос снага, и у људству и у оружју био такав да би сваки фронтални сукоб са агресором био раван самоубиству. Ви сте ту мудрост па и стратегију проучавали као академац.

Ваша љубав према Брозу и Стаљину била је толика да сте се за њу борили до последњег Србина. Баш као и Енглези. И ко треба да се застиди? Четници не, већ ви генерале Мирковићу. Ви сте, српски комунисти, издали српски народ. Ви сте били поданици Јосипа Броза и чланови дворске камариле. Четници не.

Даље велите да „неочетници марширају стазама Србије”. Па неће ваљда некомунисти да марширају. Ено их у Албанији, газе стројеви корак поред споменика Јосифа Висариновича. Па генерале Мирковићу изволите тамо. Тамо не марширају неочетници.

У последњем пасусу се питате „Куда идемо Срби? Преоримо док има времена четничку стазу. „А ми питамо: QUO VADIS GENERALE? Орали сте 50 година ову несрећну земљу покушавајући да затрете трагове своје полтронске, поданичке активности. Ви би нам и кости православне преорали само да би уништили трагове сопственог порекла. Пустите сељаке, или како их ви издајници српског рода на-

зивате-непосредни пољопривредни произвођачи, нека ору своју муку не би ли санирали последице ваше чудовишне економске политике. А вама генерале саветујемо да, уместо што нам препоручујете да заоремо четничке стазе, заорете по сопственој савести. Тако ћете мирне савести отићи на онај свет. Уколико у њега верујете, разуме се. Или заорите по историјским документима. Бар ви до њих лако долазите. Ви српском народу немате више шта да кажете генерале. Зато покушајте са сиротим Марсовцима. Ако им после ваших морбидарија Земља уопште падне на памет.

QUO VADIS GENERALE?

Војин Ј. Вулетих

СОЛИДАРНОСТ СА СРПСКИМ ЧЕТНИЦИМА

Решење Републичког секретаријата за правосуђе и управу Србије којим се одбија регистрација политичке странке „Српски четнички покрет” по ко зна који пут од рата на овамо пружа пример произвољног и самовољног тумачења закона који је донет по мери и диктату комунистичке власти. Свесна неодређеност члана 10. „Закона о политичким организацијама”, на који се позива заменик републичког секретара, пружа могућност да се и у будуће под појам вређања јавног морала протури све и свашта, само ако је то у интересу владајуће олигархије. У друштвима богате демократске традиције законом су забрањене терористичке и криминалне организације, а када постоји правна институција јавног морала онда је она дефинисана, тако да је свима унапред јасно шта се под том категоријом подразумева. У нашем случају, српски закон не предвиђа ограничења у случају регистрације терористичких политичких група, али су зато широм отворена врата за идеолошку манипулацију слободним тумачењем шта потпада под удар забране вређања јавног морала.

Ствар је личног опредељења било ког појединца какав ће имати однос према догађајима у Југославији 1941-1945. године и зараћеним странама грађанског рата који се тада водио. Али ваља једном за свагда да схватимо да је суд последње место које може квалификовано да вреднује историјске процесе, њихове терминолошке одреднице, узроке и последице. Националне, политичке и војне покрете у прошлости могу стручно да тумаче историјска, социолошка, психолошка и друге науке, али чак ни њима није лато да доносе коначне и неопозиве оцене. То право у пракси поседује једино колективна историјска свест која непогрешиво током времена одваја жито од кукоља и доноси судове трајне вредности. Због тога господину заменику републичког секретара не мо-

ра да се допада име четника, српска тробојка и кокарда, или на пример нека патриотска песма, као што не мора ни да се осећа делом српског народа. Али дотични господин, као ни његова институција, нема никаквог права да јавно суди о томе ко је поражена страна грађанског рата у Србији из простог разлога што он за то није квалификован, нити му је ко тражио мишљење по том питању. О коначним донетима историјских процеса, понављам, суд доносе наука, време и народ. А када се већ позива на морал, као етичку и друштвену категорију, не би било лоше да је притом размислио и о моралу, па и ратном злочину друге стране, као и о етици болшевиизма уопште, па да нам и о њима изрекне свој, на сили закона, заснован суд.

Успут да напоменем да је појам четника у Србији везан за време давно пре Псветског рата, да су се четници херојски борили за слободу, част и достојанство свога, а и других народа и да је и на њиховим костима створена ова земља у којој је господин заменик имао тако добре услове за лични просперитет. Многе породице с поносом се сећају својих четничких предака из времена великих српских ослободилачких ратова, па се још како могу наћи уврећене када се социјалистичким законом њихов пијетет тумачи као повреда јавног морала. Овако познавање историје и етике, какво видимо у пресуди господина заменика, примерено је идеологији Павлићеве НДХ, или на пример новоконваном македонском националном осећају, али не и духу и традицији српског народа. У демократској и слободарској Србији овакво је понашање понижавајуће.

Српска демократска јавност би морала да се замисли над оваквим поступком Републичког секретаријата за правосуђе и управу и да одлучно заузме став против кршења слова закона до кога је у овом случају дошло. Ако

је јасно да име српских четника, као патриотске и легалне војне организације из прошлих времена, никако не може да вређа јавни морал, већ само да изазове индивидуално определење према датој историјској категорији, онда видимо да на сцени поново имамо идеолошку узурпацију јавних права. Све дотле док г. Војислав Шешел, или његова организација у целини не прибегну терористичким и криминалним актима не постоји ни један правно ваљан разлог за забрану и ограничење њиховог политичког рада. Забраном регистрације „Српског четничког покрета” чини се опасан преседан већ у зачетку плуралистичког и слободног вишепартијског организовања у Србији. Слобода коју је Републички секретаријат за правосуђе узео да произвољно и неодговорно забрани рад једне странке која испуњава све формалне, законом предвиђене услове за своју регистрацију, може се сутра применити на било коју другу политичку странку у Србији. Не сме се ни једног тренутка заборавити да поред услова за регистрацију странака постоје и законом предвиђене могућности и за забрану њиховог даљег рада. И оне се могу, као и у овом случају, тумачити како је воља институционализоване бирократије. Тада од њених манипулација неће бити поштеђен нико, осим, разуме се, владајуће монополистичке структуре. Демократска Србија мора да схвати да бранећи право на постојање и легитимитет „Српског четничког покрета”, без обзира да ли се слаже са његовим програмским опредељењима или не, принципијелно брани сопствени интегритет и универзално право на слободу сопственог народа.

Београд, 12. 9. 1990. године

ДАРКО ЂИРИЋ

члан Демократске странке
историчар, кустос Музеја града Београда
Београд, Саве Ковачевића 69
тел. 630-825/на послу

Отворено писмо Љиљани Булатовић, главној и одговорној уредници Политикиног „СВЕТ“-а

Уважена госпођо,

У последњем броју вашег листа имао сам прилику да се до краја уверим у некултуру, политичку неписменост и лапидарни цинизам режимске штампе. Лист „Велика Србија“ ваши несамоствални новинари називају „најгорим од Гутемберга до данас“. Уз уважавање ваше расербљене компартијске критике, слободан сам да вам упутим неколико питања:

– Колика је тарифа код власти за пљување опозиционе штампе?

– Где вам је храброст да критикујете злоупотребе актуелне власти, уместо што се обрушавате на носиоца (тек пробуђене) српске националне и демократске свести?

– Носите ли још увек онај црвени сако, или сте као многи, променили боју?

Ваша новина, са петпарачким фотографијама Јосипа Броза који се излежава на некаквим златним полулама, не може бити објективна, слободна и критична из најмање два разлога: послодавци су вам једноумни, а плате превисоке да би слободно мислили. Уместо што ваши (о)цењени пудени хистерично кукају на нас, могли би набавити кодекс новинарске етике, или научити једно од основних правила понашања у цивилизованом друштву – да онај ко друкчије мисли није због тога заостао и глуп.

За вас је касно да мењате научно и прекрајате навике, али идеологија чији сте заступник више нема готово никаквог утицаја на српску омладину. Изјасните се, зашто, шта вам у „Великој Србији“ у ствари смета: Држине фотографије, вести о активностима Српског Четничког Покрета, или критика власти? Можда – све заједно? Најрадије би Ви нас укинули, али не можете, јер би то био покушај брисања четничких и комитских традиција из свести српског народа, што, ваљда и сами знате, није могао да учини ни Јосип Броз са својом огромном репресивно-истребљивачком машинеријом. Број увреда новинара вашег листа директно је пропорционалан расту нашег тиража. Они се чуде да уопште постоје четничке новине, и није им јасно да се прода свих 20.000. примерака „Велике Србије“. Да појаснимо: свих двадесет хиљада комада продају четворица наших колпортера, у једној јединој улици у Београду (Кнез Михајлова). Када би наша новина имала приступа у широко организовану продајну мрежу на киосцима, и када не би била тако бескрупулозно пљувана од режимске штампе – искрено верујем да нам се не бисте ни приближили по тиражу.

И мене су, као и вас, у школи и на факултету тровали марксизмом, али

су постигли супротан ефекат – постао сам имун на ту врсту отрова. Све мање ме жести и јед који ваши потентни (?) новинари просипају по нама, српским четницима. Уколико сматрате да, у недостатку независног судства, ми постајемо полигон за лечење комунистичких комплекса и иживљавање ниских страсти – варате се. Сlike Броза и његових следбеника падају са зидова, а латиница (којом се штампа и „Свет“) постаје, хвала Богу, у Србији изузетак.

Седите ви и даље у угрејаној канцеларији и пишете шта хоћете, али изузмите убудуће „Велику Србију“ од удбашких удурми ваше редакције. Довољан аргумент да „Велика Србија“ не продаје маглу и фадил-хошовске афере су људи који је купују, и ми који за овај цензурисани лист пишемо готово бесплатно. У расцепу између рекламе која говори о „Свету“ на сто страница, и стварног обима вашег листа (84 стране) стоји још много прова-

лија лажи, обмана и зидова, који се уз апологетику власти постављају између Истине и Народа.

„Велика Србија“ је све боља, јер се пише на улици, пред очима људи. Нама нису потребне братоубице и њихово „Нијесам знао“, да би знали шта да чинимо на буђењу српског родољубља, ни интервјуи са ратним злочинцима који глуме дисиденте. Зато између наше Велике и ваше мале Србије стоји зид истине, коју не можете ни прескочити, ни заобићи. Ниједан од њених гласова не може никада бити унуткан.

Плашеш се Србе четништвом, чините исто као кад затворенику претите пуштањем на слободу. А слобода је близу, иако је многе очи не виле. „Велика Србија“ никада неће постати реклама заговорника диктатуре некомпетентности и комфорнизма. Јамчим вам комитском прошлосту својих пре-
никада ваш

Слађан Крушић

БЕСЧАСЋА

МИЛАН КОМНЕНИЋ ПОЛИЦИЈСКИ ДОУШНИК

Кл. 488/81

ЗАПИСНИК О САСЛУШАЊУ СВЕДОКА

Састављен дана 5. јуна 1981. године пред истражним судијом Окружног суда у Београду у кривичном поступку против Ђога Гојка због кривичног дела из чл. 133. ст. 1. КЗ СРС

судија

Душан Ђорђевић
Записничар,
Стаменковић Олга

Саслушању сведока присуствују и:
Јовани тужилац

Сведок,
Милан Комненић
окривљени
бранилац

Започето у 10 часова

Сведок је опоменут да је дужан да говори истину и да не сме ништа прећутати узопорен је на последње давања лажног исказа, као и да није дужан да одговори на поједина питања, ако је вероватно да би тиме изложио себе или свог блиског сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу на општа питања сведок даје одговоре:

- 1) Име и презиме Милан Комненић
- 2) Име оца Машан
- 3) Занимање књижевник – уредник „Просвете“
- 4) Боравиште Београд, Мајке Јевросиме бр. 1, стан 15, тел. 322-190
- 5) Место рођења Пилатовци СО Никшић Црна Гора
- 6) Године старости 40
- 7) Однос са окривљеним и оштећеним не сродан, није у свађи

Са овим сведоком о самом предмету износи следеће:

Садржај књиге збирке песама Ђога Гојка „Вунена времена“ сазнао сам на састанку Основне организације СК „Просвета“ који је мислим био 12. маја. На овом састанку био сам присутан и тада сам први пут видео и прочитао ову књигу у данашњем облику, а раније за њу сам знао само у рукопису који

сам иначе прочитао у илејно другачијем облику. Као члан редакције „Просвете ја сам рукопис песама Ђога Гојка прочитао и о њему смо одлучили на дан 30. октобра 1980. године када смо се састали Светлана Велмар-Јанковић, Бранислав Петровић и ја и одлучили да у припреме за штампање уђу књиге, рукописи 9 писаца, међу којима је био и рукопис Ђога Гојка. Том приликом смо се договорили да се по мом повратку са пута, са Кубе поново састанемо и поново прочитамо, проанализирамо рукописе заједно са ауторима и да се договоримо ко ће о коме од њих писати рецензију. Знам, када сам тада прочитао његов рукопис, да сам уочио, за мене је то било најпримамљивије – један одељак од десетак љубавних песама пред којима је била „Црна бува кућу чува“. После овог времена после 30. октобра 1980. године никада више нисам видео његов рукопис, не знам да ли га је узимао, управо не знам када га је узео на дораду, али не знам шта је и колико у рукопису мењао. Знам да су му слали телеграме да достави рукопис да би могао да се штампа, да га је задржао дуже од месец дана, и тако нам успорио процес припреме за штампу.

Када сам прочитао ову његову књигу „Вунена времена“, прво што сам уочио да је промењен назив збирке. Управо, знам да је променио назив, (а онда сам уочио) у току процеса штампања и поднасловом „Вунена времена“ огласили смо га у свом издавачком плану у дневној штампи. Даље сам запазио да у овој књизи нема његовог одељка циклуса љубавних песама. Пажљиво сам прочитао неколико пута књигу у коначном објављеном облику и уочио да се тај облик разликује од верзије коју сам читао октобра 1980. године. У првом реду, запазио сам да завршна песма „Црнокруг на Тргу Републике“ није била у првобитној верзији, а имајући у виду 7 месеци размака, не могу сасвим поуздано тврдити које још песме нису постојале у првобитној верзији. Међутим, готово са сигурношћу стекао сам утисак да у првобитној верзији није било ни песме „Звер над зверовима“ ни „Последња

вест“ као ни овакав облик песама „Балада о ћесаревој глави“, „Златна грозница“, „Јунак наших дана“, што не значи да оне можда нису постојале у „ублаженој или сасвим друкчијој форми“, без стихова који данас у коначном облику представљају несумњиве шифре за одгонетку, рекао бих, књиге у целини. Уочио сам, такође, да се циклус „Кућа оца Црнобога“ разликује од истоименог циклуса објављеног у часопису „Дело“ у броју за септембар – октобар 1980. године. Те да, управо тамо, недостаје уводна песма за циклус „Светилиште оца Црнобога“. Са књигом у овом облику потпуно се не могу сагласити јер су моја идејно-политичка уверења дијаметрално супротна са појединим местима ове књиге која не само да ружно алудирају на поједине симболе наше револуције, него су, што је иначе било неминовно врло слаба поезија. Рекао сам аутору да је право сваког читаоца на различите асоцијације, а поезија као уметност пружа могућност различитих асоцијација, међутим, истакао сам да као писац држим да је стваралац дужан уклонити могућност асоцијација ове врсте које воде ка закључку да је реч о низу увреда. Не сматрам да је књига „Вунена времена“ политичка књига јер високо ценим реч „политика“ и зато што ми се у њој чини да никаквог збира политичких идеја нема, него да се на плану асоцијација рађају смислови против којих сам свим својим убеђењем и васпитањем. Да сам рукопис имао односно прочитао у овој верзији као што и књига објављена, ја се никада не бих сложио да се то штампа, никада га не бих пустио.

Прочитавши ову књигу, ја сам се пренерасио видевши каква су њена садашња значења и могућности аналогича. Ту нема књижевних ни мушких асоцијација, јер се ради о скупу увреда које ја рационално не могу да разумем.

То је све што имам да изјавим, записник сам прочитао, исти признајем за свој и потписујем га.

Завршено у 10,45 часова.

Записничар,

Истражни судија,

Народно Дело

ОБАВЕШТАВА СВОЈЕ ЦЕЊЕНЕ ЧИТАОЦЕ ДА СУ УПРАВО ИЗАШЛЕ ИЗ ШТАМПЕ

ВЕЛИКЕ СРПСКЕ ВОЈВОДЕ

у четири књиге

Војводе Живојин Мишић, Радомир Путник, Степа Степановић, Петар Бојовић. На око 1000 страница, илустроване са око 100 фотографија, у тврдом повезу са заштитним омотом у боји, тврдој луксузној уметнички обликованој кутији у боји, писане ћирилицом, са четири велика постера у боји формата 70×50. (Постери су штампани на луксузном картону). Цена 1480 дин. без постера а 1720 дин. са постерима.

„Најзаслужније војне личности за рајну победу и војничку славу мале Србије и њен углед у свету који је био несразмеран њеној војној величини, економској и политичкој снази, су четири српске војводе. Радомир Путник, Живојин Мишић, Степа Степановић и Петар Бојовић су доминантне личности историје Србије и српског народа тог времена. Генијалности стравегијских бијки на Церу и Колубари и стравешке замисли вођења одбрамбеног раја између мале Србије и моћне Аустроугарске империје, а пошом свих централних сила на челу са Немачком противу изнурене и уморне Србије, борба између Давида и Голијата, као и пробој Солунског фронта и ослобођење Србије забележена је у свим војним уџбеницима и изучавана од свих војних експерата у свету. Војводе српске и њихово дело одавно су превазишли војно подручје њиховог деловања и постали су национално биће српског народа и српске државе, основ самобитности и историјског трајања. Због тога све оно што је везано за њих има шири културни, национални, друштвени и политички значај јер се кроз њих изражава и прелама једно време и укљино национално биће српског народа које обавезује и одређује тај народ и пошомке тог народа, пошомке знаних и незнаних великана, који су историјски постали бесмртни и узор сваком народу какав треба бити када је национално биће у ишању а ошманак народа угрожен.“

(из рецензије проф. др Миодрага Зечевића)

Издавачко предузеће „Народно Дело“, Гандијева 136, 11070 Нови Београд, тел. 011/163-841

ПОРУЏЕНИЦА — ПОГЛЕДИ

Овим неопозиво купујем ВЕЛИКЕ СРПСКЕ ВОЈВОДЕ у четири књиге по следећим условима:

1. Поузећем, са 35% попушта по цени од 960,00 дин. без постера; по цени од 1120,00 дин. са постерима
2. У три месечне рате, с тим што се прва рата уплаћује поштару приликом преузимања:
600,00 дин. без постера;
700,00 дин. са постерима.
3. Постери Српских војвода формата 70×50 на луксузном картону у боји по цени од 60,00 дин. (појединачно):

име и презиме, лична карта бр.

адреса: место, улица и број

радна организација, овера о запослењу уколико се купује на рате

НАРУЏЕНИЦУ СЛАТИ НА ГОРЊУ АДРЕСУ

ЦЕНЕ ЗА ИНОСТРАНСТВО СЕ УВЕЋАВАЈУ ЗА 50% ЗБОГ ПОШТАНСКИХ ТРОШКОВА

**ИМАМО У РАДНИ ОДНОС ВЕЋИ БРОЈ КОМЕРЦИЈАЛИСТА ЗА ПРОДАЈУ КЊИГА
ВЕОМА ПОВОЉНИ УСЛОВИ ЗА ИЗУЗЕТНУ ЗАРАДУ**

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ тел: _____

год. рођ. _____ занимање _____

адреса _____ општина _____

ПОТПИС _____

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА - ЗА КРАЉА И ОТАЏИНУ!
РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!**

Приступницу доставити на адресу:

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, Посавског одреда 36, 11273 БАТАЈНИЦА

Чланарину у износу од 100 динара за текућу годину уплатити неком од овлашћених чланова Централне управе уз признаницу на основу које ће се ускоро издати чланска карта.

ВЕЛИКА СРБИЈА

Новине Српског четничког покрета

Издавач:

Група грађана која настоји легализовати политичку делатност странке Српски четнички покрет

За издавача:

Војвода др Војислав Шешељ

Издавачки савет

Др Ђорђе Николић, адвокат Милорад Вукосављевић, др Трипо Зиројевић, Тодор Бошковић, Драган Тодоровић, Ненад Вукановић, Миладин Тодосијевић, Срђан Гламочанин, Александар Стефановић, др Војислав Шешељ.

В.Д. главног и одговорног уредника

Срђан Гламочанин

Техничка редакција „Глас“

Привремена редакција:

Војин Вулетић, Вукан Дрепун, Горан Пецић, Винета Мариновић, Радован Андрејевић, Гордана Ристић, др Велибор Стефановић, Зоран Дражиловић, Јован Вучковић.

Штампа: НИГП „Глас“, Влајковићева 8, 11.000 Београд.

Редакција прима пошту на адресу: др Војислав Шешељ, Посавског одреда 36, 11273 Батајница,

Лист „Велика Србија“ је регистрован у Секретаријату за информације Социјалистичке Републике Србије. Решењем број 413-973/90-01 Секретаријата за информације СР Србије од 25. јула 1990. „Велика Србија“ је ослободена од плаћања основног и посебног пореза на промет.

Бр. 1-126.00061/90

2. 10

1990

Београд

ПОТВРДА

О ПРИВРЕМЕНО ОДУЗЕТИМ ПРЕДМЕТИМА

Потврђује се да је потписано овлашћено службено лице приликом претресања ~~стана и других~~

~~лица~~ - лица Vojislava Šešelja iz Beograda - Batajnica
Posavskog odreda br.36

у Beogradu улица Knez Mihajlova број 1

општина Stari grad дана 02.10. 1990 г. у 12 часова

на основу наредбе истражног судије _____ суда

број _____ од _____ 19____ год.

на основу члана 211 ЗКП, а из разлога _____

narušavanja javnog reda i mira, bez dozvole nadležnog organa
prikupljeni potpisi

пронашло и привремено одузело следеће предмете:

1. Sveska formata A - 4, tvrdog poveza crvene boje, na kojim je flomasterom ~~crvene~~ boje, nacrtan grb Srbije i napisano "DOBROVOLJCI" velikim slovima ćirilice.
2. Sveska formata A-4, tvrdog poveza crvene boje.
3. Dve trobojke - srpske zastave sa okruglim grbom, purpur, na kome je dvoglav i beli orao sa krunom, a na prsima krst sa četiri slova S, a natpis "Sa verom u boga za kralja i otadžbinu".
4. Kartonski pano sa tekстом: "Odlučno zahtevamo! Da se odmah ukloni leš zlikovca i tiranina Josipa Broza Tita iz ponosne srpske prestonice Beograda i da se poruši zli paganski hram koji su komunisti nazvali "Kuća cveća" a srpski narod "Gnezdo zla". Panoi, su dimenzija 150x80. Dva komada.

НАПОМЕНА: Sveska pod rednim brojem jedan, sadrži potpise 126 dobrovoljaca za odlazak u Knin

Sveska pod rednim brojem dva, sadrži 426 potpisa gradjana za uklanjanje "Kuće cveća" iz Beograda.

Грађанин,
Vojislav Šešelja

Овлашћено службено лице,
Vladan Bonifačić

[Handwritten signature]

Ова потврда се издаје само кад се приликом претресања стана или лица привремено одузимају предмети који су у вези са кривичним делом или се могу одузети по одредбама КЗ.

Потврда се попуњава у три примерка од којих се један примерак предаје дотадашњем држаоцу предмета, један се прилаже уз записник о претресању, а трећи остаје код овлашћеног службеног лица.

ШТА СЕ ОНО НА ДИНАРИ СЈАЈИ? ЋУЈИЋЕВА КОКАРДА НА ГЛАВИ!!!

СРБИНЕ, БРАТЕ,
НЕ ЗАБОРАВИ!
ОВО СУ
СРПСКЕ ЗЕМЉЕ!